

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR
S H E R R I L Y N
K E N Y O N

THE GUARDIAN

One step into the Dark-Hunter®
world and you'll never turn back...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE GUARDIAN

SHERRILYN KENYON

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İthaf](#)

[Epigraf](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Sonsöz](#)

[Telif Hakkı](#)

L.A. Banks için, doğum günü ikizim. Hayatımın en karanlık dönemlerinden birinde bana ışık tuttuğun için teşekkür ederim. Her zaman kalbimdesin ve öyle kalacaksın. Seni özlüyorum kardeşim, hep özleyeceğim.

Ve ihtiyacım olduğunda yanımda oldukları için aileme. Ve birlikte çalıştığım en iyi editörlerden biri olan Monique'e. Ve bu kitapları mümkün kılan tüm SMP ekibime. Tanrı hepinizi kutsasın ve korusun.

"Bütün insanlar uyanıkken ortak bir dünyadadır. Ama uykudayken her biri kendine ait bir dünyadadır."

-Plutarch

PROLOGUE

"Cehennem senin için iyi miydi?"

Seth kana bulanmış kumral saçlarının altından başını kaldırdı ve yüzyıllardır duymadığı bir sesle hırladı.

Noir. İlkel

tanrı.

Karanlık ve ölümcül olan her şeyin

efendisi. Rütbeli piç.

Bu aptalca soruya cevap verecekti ama son zamanlarda ona işkence eden iblisler tarafından ağzı kapatılmıştı...

Ah lanet olsun, kim bu kadar yüksek sayabilir ki? Ve her bir kalp atışı artık onsuz yaşadığını hatırlamayacağı kadar iğrenç bir acıyı eve götürürken neden biri bunu istesin ki? Gerçekten de, yüzyıllar boyunca acı kendi başına bir zevk kaynağı haline gelmişti.

Evet, Noir'dan bile daha berbat durumdayım.

Sürgü takılı olduğu için buraya atıldığından beri konuşamıyordu. Konuşacağından da değil. O asla Hiçbirine yalvardığını ya da ağladığını duyma zevkini tattırmamıştı. Sadece bir kişi ona bunu yaptırmıştı ve bin yıl sonra bile üvey babasının alaycı kınaması hâlâ kulaklarında yankılanıyordu.

Siktir et onları. Artık çocuk değildi ve asla elde edemeyeceğini bildiği bir şeyi isteyerek kendini bir daha küçük düşürmeden önce ölürdü.

Ama eğer yapabilseydi Noir'a hakaret ederdi. Hal bytle olunca, tek yapabildiği nefretini yaşı adama dik dik bakmak oldu.

ve keşke tüm güçlerine sahip olsaydı da hepsinin üzerine tam bir sefalet yağdırabilseydi.

Neredeyse bir metre boyundaki Noir, etraflarındaki iblislerin korkudan titremesine neden oluyordu. Tertemiz siyah takım elbisesi ve bembeyaz gömleği soğuk ve karanlık odada eğreti duruyordu.

Duvarları Seth'in kanıyla lekelenmiş bir oda.

Noir uzandı ve uysal bir köpek yavrusuymuş gibi yanağını okşadı. "Mmm. Cehennemnin seninle aynı fikirde olmadığını söylemek zorundayım. Seni en azından bu zgn halinden biraz daha iyi gördüm."

"Siktir git," dedi Seth ama kelimeleri ayırt edilemiyordu. Cıvata ağzını ya da dilini hareket ettirmesini engelledi. Tek yaptığı, dayanılmaz bir acı sarsıntısına yol amaktı.

Sanki buna ihtiyaı varmış gibi.

Noir siyah kaşlarını kaldırdı. "Teşekkür m edeyim? Bu sefalet için bana neden teşekkür ettiğini anlayamıyorum. Sen hasta bir pisin, değil mi?"

Seth dişlerini sıktı. Noir'ın siyah gözlerindeki şakacı ışı, domuzun bunu sadece onu kızdırmak için söylediğini anlatıyordu.

İşe yaradı. Noir'ın çaba göstermesi gerekmiyordu. Sadece ş gerçek bile... Seth'in aklına yeterince kötü bir hakaret gelmiyordu. Noir'ın yaşıması son sinirini de bozmaya yetmişti.

Noir diğerlerine göz gezdirdi. "Bizi yalnız bırakın."

Bu ses tonu daha emredici olabilir miydi?

Oh evet, bekle. Noir'dan bahsediyorduk. Tabii ki olabilir.

Ve kadim tanrının bunu iki kez söylemesine gerek kalmadı. Noir'in gazabının Seth'e gösterdiği "misafirperverliğin" aynısını onlara da göstereceğinden korkan iblisler hemen ortadan kayboldu.

Ne de olsa Seth bir zamanlar Noir'ın en sevdiği evcil hayvanıydı; tacizleri arasında hediyelere boğduğu biriydi.

Karanlık tanrı, kendisine hizmet eden ibislere asla dayanamamıştı.

Elimden gelse ben de kaçırdım.

Seth, çıplak bedeni elleri başının üzerinde zincirlenmiş halde tavana asılı dururken onlara bu özgürlüğü kıskanıyordu. O kadar uzun süredir bu pozisyondaydı ki bilekleri

Kemikler, kelepçelerin etinde açtığı yarıklardan dışarı çıkıyordu.

Canının yanması gerektiğinden emindi ama bu acı diğerlerinin arasına öyle güzel karışmıştı ki bir ağrının nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini anlayamıyordu. İşkencenin faydaları olabileceğini kim bilebilirdi?

Yalnız kaldıklarında Noir, soğuk olduğu kadar etkileyici bir hırıltıyla onun önünde durmak için geri döndü. "Sana bir teklifim var. İlgileniyor musun?"

Azıcık bile değil. Pazarlıklara doymuştu. Hiç kimse kendi payına düşeni yapacağına güvenemezdi. Noir gitsin, taşaklarını bir yerlerde kızgın cehennem çukurunda kızartsın.

Tanrılar biliyordu ki, bu yerde Noir'ın bir tane bulmak için fazla uzağa gitmesine gerek yoktu.

Seth başka tarafa baktı.

Noir cık cık etti. "Bana itaat etmekten başka seçeneğin olmadığını biliyorsun, köle. Senin sahibin benim."

Ve bu onu, iblislerin yaralarını tuzladıkları et yiyen haşarattan bile daha fazla yiyip bitirdi. Hepinize lanet olsun. Kendi ailesi onu Noir'e sattığında bir çocuktan başka bir şey değildi. Bu, hiç kimsenin unutmamasına izin vermediği bir şeydi.

Sanki yapabilirmiş gibi.

Noir elini Seth'in saçlarına gömdü ve başını geriye çekti. Bu hareket cıvatanın boğazına ve diline daha derinden saplanmasına neden oldu.

Eski yaraları yeniden açılıp ağzına kan dolunca, ani acı gözlerini yaşarttı.

Belki bu sefer boğulurum. Ama acı gerçeği biliyordu. O ölümsüzdü. Ölüm onu bu sefaletten asla kurtaramayacaktı, tıpkı şiddet dolu geçmişinin geri kalanından kurtardığı gibi.

Tek çıkış yolu Noir'ın hiç eksik olmayan merhametiydi.

Noir yumruğunu Seth'in kafatasına bastırarak saçlarını daha da sıktı. "Senin özel hizmetlerine ihtiyacım var."

Avucumda senin rütbeli kalbine ihtiyacım var.

Piç sanki bu düşüncüyü duymuş gibi gülümsedi. "Eğer bu sefer beni hayal kırıklığına uğratırsan, seni temin ederim ki bir sonraki görevin bu seferkini cennet gibi gösterecek. Anladın mı?"

Seth cevap vermeyi reddetti.

Noir onu serbest bırakırken bir avuç saçını kopardı. Acı kafa derisini dağladı ve vücudundaki haşaratın taze kana doğru çabalarken daha da vahşice ısırmasına neden oldu.

Seth'in nefes alış veriş i düzensizleşirken, amansız bir acı içinde inlememek için çenesini daha da sıkı kilitledi. Gözlerini sıkıca kapadı ve onu altına almakla tehdit eden bilinçsizlik dalgasıyla savaştı. Bayıldığında durumu daha da kötüleştirdiler.

Yapma, pislik. Odaklan... Lanet

olsun sana, uyanık kal!

Görüşü dalgalanırken bağlarını sıkıca kavradı.

Noir ona gözlerine ulaşmayan asitli bir gülümseme verdi. "Beni gururlandıracak ve istediğimi alacaksın ya da..."

Tehdidi bitirmedi. Yapmak zorunda değildi.

İkisi de Seth'in bu üzücü duruma geri dönmek için her şeyi yapabileceğinin fazlasıyla farkındaydı. Varoluş. Tüm kabadayılığına rağmen acı gerçeğ i biliyordu.

Onların zalimliğ i yüzünden

kırılmıştı. Ve asla eskisi gibi

olamayacaktı.

İçinde öyle derin, öyle derin bir nefretten başka bir şey kalmamıştı ki, tadını alabiliyordu. Bu acı nefret Cıvatanın çeliğ iyle ve kanla karışmıştı; geçen yüzyıllar boyunca beslenmek için sahip olduğ u tek şey buydu.

Noir'ın gülümsemesi gerçek oldu. "Eninde sonunda yola geleceğ ini biliyordum." Parmaklarını şıklattı.

Seth'in ellerindeki kelepçeler çözüldü. Tavandan bacaklarının üzerine düştü. Ama yüzyıllardır süren kötü muamele ve kullanılmaması ağırlığını taşımasını engelliyordu.

Yere yığıldı, o kadar güçsüzdü ki başını bile kaldıramıyordu. Vücudunun hiçbir parçası artık çalışmıyordu. Kaslarını kullanmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Noir karnına, onu sırt üstü çevirecek kadar sert bir tekme attı. Dudağını kıvrarak, alaycı bir tavırla Seth'i taradı. "İğrençsin, seni zavallı köpek. Git temizlen." Sonra da karanlığın içinde kayboldu.

Seth yerde yatıyordu, ağzı hâlâ kapalıydı. Gözlerini kırıştırarak etrafındaki duvarlara bulaşan kanına baktı. Oradaki gölgeler kan lekelerini dans ettiriyor gibiydi. Ve titreyen ışıktaki, çıplak, harap olmuş bedeninin dış hatlarını gördü.
Vücut.

Tüm bunlar, bir zamanlar dostum dediği tek kişiyle bir pazarlık yaptığı içindi.

Bir daha asla bu kadar aptal olmayacağım.

Çünkü kimse ona yardım etmemişti. Bir kere bile. Bunca zaman boyunca. Tek bir varlık bile ona herhangi bir şefkat ya da teselli sunmaya gelmemişti... bir özür bile dilememişti.

Bir yudum su ...

Bu da hatırlayacağı bir dersti.

Noir ondan ne isterse yapardı. Sorgusuz sualsiz. Merhamet göstermeden. Buraya dönüp daha fazla incinmemek için her şeyi yaparım.

Sadece bir dakika huzur... lütfen. Bunu istemek gerçekten çok mu fazla?

Kararlılığını ortaya koyarak kendini yeni bir acı saldırısına hazırladı ve tanrı güçlerinin nihayet geri geldiğini hissederken titreyen uzuvları üzerinde yavaşça kendini yukarı itti. Her kalp atışında güçlendi. Yine de tam güce ulaşamadılar. Asla.

Noir buna asla izin vermemişti. Güçleri çok güçlü hale geldiğinde ya o ya da Azura Seth'in kanını emerdi.

Ama sonunda kendini giydirebilecek kadar parası vardı ve Ayakları titrese bile dik durmayı başardı. Ve iblisler geri döndüğünde, onlara hak ettikleri karşılığı verdi.

Ona merhamet için yalvardılar. Ama onda hiç kalmamıştı. Vücudunun işkenceden zonklamadığı bir zamanı hatırlamadığı noktaya kadar her parçasını acımasızca ihlal ettikten sonra değil. Dakikası dakikasına, sayısız yüzyıllar boyunca, kalan her parçasını acımasızca çalmışlardı. bir zamanlar sahip olabileceği insanlığı.

Hiçbir şey bunu ortadan kaldıramazdı ve bir daha asla ama asla başka birine güvenmeyecekti. Ne olursa olsun. Tanrılar Noir'ın peşinden gitmesini istediği kişiye yardım etsin.

Çünkü onlara hiçbir şekilde acımayacaktı.

BÖLÜM 1

Cehennem, her biri onu tanımlayan birey kadar benzersiz olan birçok çağrışıma sahipti. Bir kişiye göre, Michael Bolton'ın bir videosunda sonsuza kadar hapsolma fikri Korku timsali. Bir başkası içinse, cep telefonuyla çok yüksek sesle konuşan biriyle asansörde mahsur kalmak ve kabalıkları nedeniyle o kişinin bağırsaklarını deşmemekti.

Lydia Tsakali için cehennem, işkence gören lanetlilerin çığlıklarıyla yankılanan, etrafını saran karanlıktı. Cehennemi bu kadar kötü yapan sadece onların yüksek sesle acı çekmeleri ya da umursamayanlara merhamet dilemeleri değil, bu çığlıkların çağrıştırdığı anılardı. Akıldan çıkmayan dehşet bir daha asla düşünmek istemediği bir şeydi. Uzun zamandır gömülü olan, hayatındaki o tek gecenin geri dönüşleri ve açığa çıkardıkları ham duygular, onu hala dizlerinin üzerine çöktürebiliyordu.

Bunu düşünme.

Nasıl sevmez ki? O gece, onu seven bir aileye sahip olduğu son geceydi. O zaman da, tıpkı şimdi olduğu gibi, sadece gözlerini acıtan baskıcı siyahı görebilmişti. Karanlık ona o kadar sert baskı yapmıştı ki dilsiz olduğu kadar kör olduğundan da korkuyordu. Ve sonunda ışığı görmek için karanlığı yarabildiğinde, bulduğu tek şey kan ve dehşet olmuştu...

Artık bir yavru değilsin.

Hayır, o yetişkin bir çakaldı. Bundan da öte, arkasında bin yıldan fazla zorlu savaş eğitimi olan iyi eğitilmiş bir savaşçıydı. Azmodea'da ona zarar verebilecek tek bir kişi bile yoktu.

Noir'ı unuttun. Pekala.

Bir tane vardı. Peki ya

Azura?

Tamam, iki... Ama sorun değildi. Sayamayacağı kadar çok kez çok daha kötü ihtimaller yaşamıştı. Evet, ama onların birincil bir tanrının güçlerine sahip değillerdi.

Akıl mı? Beni korkaklaştırmaya mı çalışıyorsun?

Çok geç olmadan seninle konuşmaya çalışıyorum. Bu kadar uzun süre aptallıkla beslenerek yaşamadık - bizi öldürmek isteyen onca insan varken. Peki ne için? Solin için mi? Bunu yaptığını öğrendiğinde seni katledecek.

Ne tür bir aptalsın sen?

Görünüşe göre sınırsız aptallık kaynağı olan biri. Solin'den başka biri burada kapana kısılmış olsaydı, asla Bunu yaptım.

Ama onu bu sona terk edemeyecek kadar çok seviyordu. Kimse onu yanına almazken o almıştı. Onu eğitmiş ve yanında durmuştu. Ona nasıl hayatta kalacağını ve nasıl savaşacağını öğretmişti. O olmasaydı, ölmüş olacaktı.

O bile bunun için sana aptal derdi. O da derdi.

Nezaket, onu yiyen herkesi zehirleyen çürük bir meyvedir. Onu düşmanlarınızın yüzüne fırlatın ve bırakın onları mahvetsin.

Bunu ona kaç kez söylemişti?

Yine de, kalbinde taşıdığı ve defalarca dile getirdiği nefrete rağmen, onu sevgili bir kızı gibi yetiştirmişti. Sevgisinde, sabrında ya da nezaketinde bir kez bile cimri davranmamıştı.

Onunla değil.

Diğerleri... onun çok nadiren ona döndüğü bir yönünü gördüler. Tanrılara şükürler olsun.

Kişilik tutarsızlıklarıyla tanımlanır, tutarlılıklarıyla değil. Bir başka favori Solin alıntısı. Bizi eşsiz ve kim olduğumuz yapan şey budur. Onun sesini onun içinde duymak Baş, karşı karşıya olduğu tehlikeye rağmen onu gülümsetmeye yetiyordu.

Onu bulmam lazım.

İhtiyacı olursa onun için gelirdi. Evet, doğru.

Ama kalbindeki gerçeği biliyordu. Baş, ona söylemeye çalıştı. Solin her zaman onun yanında olacaktı. Ona göre o bir kahramandı.

Solunda bir şey hareket etti. Lydia hiper işitme duyusu hafif sesi algılayınca donakaldı. Adrenalin dalgası diğer duyularını da harekete geçirdi. Burnuna yeni bir koku geldiğinde burun delikleri genişledi. Erkek. İblis.

Kapat.

Nefes alma... Nefes alma...

Onu tespit etmesini istemediği için değil. Ama çünkü pis koku bir insan için mide bulandırıcı olurdu. Bir melez için

Were-Hunter için acıdan da öteydi. Kokunun içeri girmesini engellemek için parmaklarını burnuna bastırdı.

Yine de kokusunu alabiliyordu. Öğürme...

Ne? İblisler bok içinde mi yıkanır? Bu kadar müstehcen olmaktan nefret ediyordu ama gerçekten... İblisleri bu kadar mide bulandırıcı yapan şey neydi?

Birdenbire tam karşısında belirdi. Soğanlı dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Vay, vay... burada neyimiz varmış? Sipariş verdiğimi fark etmemiştim. Ne kadar nazicsiniz-"

Benim için ölmek için. Onu boğazından yakalayıp sözlerini keserken cümlesini kafasında tamamladı.

Ama onu bıçaklamak için hamle yaptığında, adam kokuşmuş mor bir sisin içinde buharlaşıp gitti.

Saçmalık.

Lydia karanlığın içinde küçük bir daire çizerek yönünü bulmaya ve kimseye burada olduğunu söylemeden önce onu bulmaya çalıştı. Artık onun kokusunu alamıyor ya da sesini duyamıyordu.

Kesinlikle iyi değil. En azından onun için.

Keskin bir çığlık diğerlerinin çığlıklarını bastırdı. Kadın ellerini kulaklarına kapattı. Tam da ihtiyacım olan şey. Kulak zarı kanaması.

Çığlık daha da yükseldi.

Yaklaşıyordu.

Sert bir şey sırtına çarparak onu yere düşürdü.

Bunu düşünmek bile onu öldürse de ellerini kulaklarından çekti ve diğer hançerini çıkardı.
İşte, iblis, iblis... gel biraz al.

Sürünme sesi sağına doğru ilerledi. Ona doğru koştu, oradaki düşman her neyse onu vurma umuduyla saldırdı.

Onların kanını çekmek yerine, kapalı bir demir kapıya çarptığı anda kendi kanını çekti.
Karanlıkla mükemmel bir şekilde.

Sonofa... Kafatasında patlayan acıyla tısladı. Burnundan kan aktı.

Rahatsız edici kapıyı tekmeledi.

Sürpriz bir şekilde, menteşeleri tıkırdayarak açıldı. Işık küçücük odasına doldu ve onu geçici olarak kör etti. Gözleri alışana kadar gözlerini kırıştırdı, sonra üstündeki kaygan tavandan gelen ışığı sağlayan ışıldayan boruları görünce kaşlarını çattı. Ne kadar garip. Belli belirsiz bir şekilde ona bir parıltı çubuğunu hatırlattı, ama bu sıvı daha kalındı ve canlı ve parlaktı.
ürkütücü mavi.

Şimdi kanıyor ve nefes alıyor gibi görünen nemli duvarları görebiliyordu. Hoşnutsuzlukla dudağını büktü. Bu da neydi böyle?

Eminim kokan şey budur.

Hayır, sadece iblis ayak parmakları bu kadar iğrenç olabilir. Ve iblislerden bahsetmişken, onunki ortadan kaybolmuş gibi görünüyordu.
Tamamen.

Neredesin, seni piç? Şansına,
arkadaşlarını arıyor.

Ama asıl endişesi bu değildi. Solin neredeydi? Onunla iletişim kurmak için telepatisini kullanmayı defalarca denemişti ama onu tutan her neyse bir şekilde bunu engellemişti. yetenek. Rüya halindeyken bile ona ulaşamıyordu. İkisinin de güçleri göz önüne alındığında, bu bir sorun olmamalıydı.

Bu tamamen yalnız olma hissinden nefret ediyordu. Bu ona çocukluğundaki o haftaları hatırlattı. kimsesi yoktu. Kavurucu çölde sendeleyerek su aradığı zamanlar...

Her zaman yalnızız. Kalabalık bir odada olsanız da yalnızlığın ısırığını hissedebilirsiniz. Şahsen ben yalnızlığın en çok etrafta başkaları varken hissedildiğini düşünüyorum. Solin'in sürekli üzerinde durduğu bir başka şey.

O her zaman kötümserdi.

Bir köşeyi döndü ve dondu

kaldı. Kokulu iblis geri

dönmüştü.

Ve korktuğu gibi, arkadaşlar için gitmişti ...

Bir sürü arkadaş. Belki iki ya da üç düzine. Ve onu gördükleri anda şeytani gözleri parladı ve parlayan tüplerden bile daha parlak bir renk yaydı. Onlar da çenelerinden salyalar akıyor. Koşun!

Korkak değildi, ama sadece bir aptal bu sayıyla desteksiz yüzleşirdi. Ve o aptal değildi. Sağ hançerini en uzun olana fırlattıktan sonra döndü ve olabildiğince hızlı bir şekilde ters yöne. Umuyordu ki

Hançer temas etmiş ve en azından birini yere sermişti. Ama bunu öğrenmek için beklemeyecekti.

Takipte birinci kural: Asla arkana bakma.

Bunun yerine başını öne eğdi ve olabildiğince hızlı ilerlemeye devam etti. Çakal formuna dönüşebilirdi ama başka bir görünmez kapı için karşıt parmaklarına ihtiyaç duyabileceğinden korkuyordu.

Köşeyi dönüp yeni bir koridora girdi. Burada ışık o kadar parlak değildi ama duvarların ve kapıların nerede olduğunu görmesine yetiyordu.

Ne yazık ki, zemini görmesine izin vermedi. Ya da ona çelme takan şeyi.

Bir an için, yüzüstü yere düşene kadar havada uçtu. Dizinde, karnında ve yanağında ağrı zonklarken çürümüş su tenine sıçradı.

Kendini yukarı itti ve pis suyu ve kanı sildi. Acımasına rağmen, kendini başlamaya zorladı.
Tekrar
koşuyorum.

Dışarı çek.

Şimdilik bu diyardan kaçabilir ve daha sonra aramak için tekrar dönebilirdi. En azından solundaki kapının arkasından tanıdık bir ses duyana kadar böyle düşünüyordu.

"Senin de küçük köpeğinin de canı
cehenneme." Solin.

Bu sert tonu ve derin Yunan aksanını nerede olsa tanırdı. Acısına rağmen gülümseyerek kapıyı açtı,

savaşa hazır.

Hazır olmadığı şey ise devdi... onu yemeye çalışan şey her neyse. Kırmızı işaretleri olan koyu yeşil bir deri kütlesi olan iblis ona doğru döndü.

Sarı gözleri, dans ederken tüylerini diken diken eden müstehcen bir bakışla onu kısıtırken bu da salyalarını akıtıyordu. En iyi gününde değilsin, ahbap!

"Lydia mı?" Solin kuşkuyla sordu. O kadar kötü dövülmüştü ki, sesi olmasa onu asla teşhis edemezdi. "Çocuk, ne yapıyorsun sen? Defol git buradan. yapabiliyorken."

"Sensiz olmaz." Sesli konuşamadığı için düşüncelerini ona gönderdi.

"Sana bundan daha iyisini öğrettim. Bir Numaralı Hayatta Kalma Kuralı."

Her şeyden önce kendi kıcını kurtar. Bunu çok iyi biliyordu. Ama bu kurala uyan biri, kurtarıcısına onu serbest bırakmadan önce kaçmasını söylemezdi.

Klasik Solin.

Hançerini kaldırarak iblisin üzerine atıldı. Kendi cüssesindeki birinin yapabileceğinden çok daha hızlı hareket ediyordu. Etkileyici bir dönüşle onun saldırısından tamamen kurtuldu ve onu arkadan yakaladı.

Adamın elinden kurtulmaya çalıştı. Yapışkan jölenin içinde boğulmak gibiydi. Kokulu üç aylık jöle.

Onun işe yaramaz girişimlerine güldü. Bu yeterince kötü değilmiş gibi bir de yanağını yaladı. "Ne kadar lezzetli bir lokmasın sen."

Ürperdi. Tanrılar aşkına, hiç biriniz nane şekeri diye bir şey duymadınız mı? Kelime oyununu bağışlayın ama Altoids burada nane şekeri yapabilir.

Başını geriye atarak adamın burnuna çarptı ve en azından bu sefer adam derin bir iniltiyle onu tatmin etti.

"Bunun için pişman olacaksın." Onu ayaklarından kaldırdı ve yere fırlattı.

Muhtemelen bir yerini kırdığını söyleyen acıyı görmezden gelen Lydia, kendini ayağa kaldırdı.

"Yapma bunu, Dee. Yapma."

İblisle birlikte birbirlerinin etrafında yavaşça dönerken Solin'i görmezden geldi.

Tam başka bir saldırıya geçtiği anda, iblis buharlaştı, tıpkı diğerinin yaptığı gibi. Geriye kalan tek şey pis kokusuydu. O koku olmadan da yapabilirdi.

Ona bakmak için döndü, ama nefes almaktan fazlasını yapamadan, adam arkasında belirdi ve onu duvara doğru tekmeledi.

Daha fazla acı vücudunu yırttı ve görüşünü köreltti.

İblis onu yakaladı. "Senin için her şey bitti, kedicik." O Ciğerlerindeki son nefesi de sıkarak kavrayışını sıkılaştırdı.

Kulakları uğuldamaya başladı.

Tam onu öldüreceğinden emin olduğu anda, duvarlarda yankılanan yüksek sesli bir bağırış duydu. "Bırak onu iblis. Şimdi!"

Kesinlikle Solin değil. O derin, çakıllı erkek sesi Eşsizdi ve içinde karanlık bir yerden gelen anlaşılmaz bir öfkeyle doluydu. Aksanı daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Lirik olarak tatlı ve güzel, ama aynı zamanda sert ve buyurgan.

İblis bıraktı ve dehşet içinde geri çekildi. Bu tepki onu daha da panikletti. Eğer onun kadar korkunç bir şey yeni gelenden korkuyorsa, onun ne şansı olabilirdi ki?

Ama o bir korkak değildi. Eğer ölecekse, son nefesine kadar savaşıacaktı.

Ve ondan alabildiği kadarını yanına alacaktı.

Öksürerek arkasını döndü ve bu yeni yaratıkla yüzleşmek için sırtını duvara dayadı. Gözlerindeki teri sildi ve yabancının durduğu kapıya odaklandı.

Bakışları o ürkütücü mavi ışıkla yıkanan devasa forma odaklanırken çenesi gevşedi.

Tüm elektronik aletlerin anası...

Ben öldüm.

BÖLÜM 2

Lydia hareket edemiyordu. Nefes alamıyordu...

İblis mi?

Onu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Olabileceği tek şey buydu ...

Bir tanrı dışında. Ve ne Azura ne de Noir, kız kardeşleri Braith olmadığı sürece bir tanrının kendi bölgelerine girmesine asla izin vermezdi. Tanrılar kural olarak bölgelerini kolay kolay paylaşmazlardı. Aileleriyle bile.

Aklı başında hiç kimse bu kadar vahşi bir yaratıkla bölgesini paylaşmaz.

Karanlık, ölümcül ve cehennem kadar korkutucu, üstün bir güç aurası tarafından sarılmıştı - doğaüstü gücü ve yoğunluğuyla aralarındaki havayı çatırdatan bir aura. Onun varlığı Darth Vader'ın çığlık çığlığa annesini aramaya koşmasına neden olabilirdi. Hatta annesinin tüylerini bile diken diken ediyordu.

kolları ve ensesi. Böylesini daha önce hiç görmemişti ve yaşadığı bin yıldan fazla süre içinde gerçekten korkunç şeyler görmüştü. Odaya öylece girmede.

Oraya hükmetti.

Hayır. O
sahiplendi.

Nefes alıp verirken bir an durup düşmanını inceledi, bir tür zayıflık bulmayı umuyordu.

Evet, doğru... Bir kasırgayı dizginlemenin yolunu bulmaya çalışmak gibiydi. Ve o şu anda sakın olsa da

Hoşuna gitmeyen bir şekilde kaşlarını çatmasından daha fazla bir tahrik olmadan şiddete patlayabileceği izlenimi uyandırdı.

Düz, koyu kumral saçları yüzünden geriye doğru çekilmiş, alnında dul bir kadının tepesini ortaya çıkarmış ve başının tepesinde küçük bir at kuyruğu şeklinde tutulmuştu. Bu saç tek bir kızıl tonu değildi, aksine tek tek teller sarıdan mauna, kestane ve siyaha kadar her renkten oluşuyordu. Her nasılsa bir araya gelerek kurumuş kan renginde bir saç izlenimi veriyorlardı.

Boyu 1.80'in üzerindeydi ve o güne kadar gördüğü en korkutucu "pantolonunu ıslat, çünkü ruhumu emecek ve onu yiyecek" şeydi. Ve herkesin kâbuslarında sörf yapabildiği gerçeğini hesaba kattığınızda, bu her şeyi anlatıyordu.

Yüzünün tamamı beyaza boyanmıştı ve keskin, köşeli bir kırmızı vardı. ve üzerine çizilmiş siyah çizgiler ona vahşi bir Kabuki savaşçısını hatırlatıyordu. Yine de, onun bir iblis olduğu düşünülürse, bu boya olmayabilirdi. Pekâlâ derisi de olabilirdi. Kırmızı çizgiler, sürekli, uğursuz bir alay ve kaş çatma izlenimi verecek şekilde çizilmişti. Gözleri, yanlarından aşağıya doğru inen siyahla çevriliydi. burnunun tam ucunda keskin bir nokta oluşturdu. Aynı şekilde, siyah gözünün köşesinden saç çizgisine kadar uzanıyordu. Koyu renk sadece ne kadar solgun, soğuk ve acımasız olduğunu vurguluyordu. O çelik mavisi gözler.

Ruhsuzdu. İçlerinde acımasız bir ölüm vaadi ve sadece o gözlerin bile duyabileceği kadar derin bir acıdan başka bir şey yoktu.

bir gram kendini koruma duygusu olan herkesi travmatize eder.

Devasa cüssesi göz önüne alındığında, en kötü gününde bile korkutucu olabilirdi. Buna bir de bordo ve altın rengi

Kana bulanmış çivili zırhı ve yüzündeki gerçek hırıltıyla şeytanı en yakın köşeye sinmeye gönderirdi.

Bana yardım et.

Lydia ondan bir adım geri çekilmek istedi ama duvar tam oradaydı ve onu durduruyordu. Geri çekilme şansı yoktu. Tek çıkış yolu onun içinden geçmekti.

Evet, bu olmayacak. Bir Mack kamyonu bile onu hareket ettiremez. Bu Godzilla'yı ezmeye çalışmak gibi bir şey olurdu. Nefesini yavaşça bıraktı, onun saldırmasını bekledi.

"Sakin ona zarar vermeye cüret etme!" Solin masaya zincirlendiği yerden homurdandı. "Tanrılara yemin ederim ki, ona nefes bile aldırırsan seni göt deliğinden iştahına kadar değerim."

Bu, iblisin ince kemerli kaşlarından birinin alaycı bir ifadeyle havaya kalkmasına neden oldu. "Yapabileceğin hiçbir şey olmadığını zaten tespit ettik, leke dışında "Zırhımı senin kanına buladım." O acımasız çelik bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Kimsin ve nesen sen?"

En bariz cevap ölüm olurdu. Sadece çabuk olsun. Sefalet içinde oylanmak istemiyordu. Hiçbir şey için.

Ve iblisle ilgili her şey onun acı çekmesini izlemekten zevk alacağını söylüyordu.

Ona saldıracaktı gibi ilerlemeye başladı. "Cevap ver bana, lanet olası!"

Daha korkutucu olabileceğini kim düşünebilirdi ki?

Üç uyku hapi yuttuktan otuz dakika sonra Freddy Krueger ile yüzleşmeyi bununla yüzleşmeye tercih ederdi. İblis gücünün ezici dağı.

Lydia hançerini elinde sıkıca kavradı ve kendini duvara yaslayarak dışarı ışınlanmaya çalıştı.

Yapamadı.

Kapana kısıldım. Bir şey güçlerini engelledi ve onu bir bilim kavanozunun içine hapsolmuş bir böcek gibi burada tuttu.

İblis neredeyse ona doğru geliyordu. "Konuş kadın," diye alçak sesle homurdandı. "Şimdi!"

"Yapamaz."

Solin'in sözleri onu aniden durdurdu. Bakışlarını Solin'in kanlar içindeki bedenine dikti. "Açıkla."

"O dilsiz."

İblis dudaklarını alaycı bir sırıtışla büktü. "Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylememe gerek yok. Hiçbir zaman tek bir kelime bile söyleyemedi, bu yüzden işe yarar bir şey için ona işkence edemezsiniz. Zihin okuyamadığınız ya da işaret dili bilmediğiniz sürece."

Seth, Solin'in sözlerinin doğruluğunu düşünmek için durakladı. Yalan mı söylüyordu?

Neden yapsın ki?

Neden olmasın? İnsanların yaptığı buydu. Çoğu zaman sebepsiz yere ve saldırı altında olduklarını düşündükleri ve kendi değersiz kışkırlarını korumak istedikleri her an. İnsanlık ve tanrılar hakkında başka hiçbir şey bilmese bile, bu basit gerçeği biliyordu.

Kimseye güvenilemezdi. Asla.

Yine de onun varlığını merak ediyordu. Aklı başında biri neden bu terk edilmiş cehennem diyarına gelsin ki?

Aklına gelen tek bir mantıklı açıklama vardı ...

"O senin için ne ifade ediyor, rüya tanrısı?"

Solin ona bakmayı reddetti. Bunun yerine, Seth'e öyle bir ruh gücüyle baktı ki, eğer Seth bir başkasına verebilecek kapasitede. "Hiçbir şey. Sadece beni kurtarmak için gönderilen bir Rüya Avcısı."

Bu sefer Solin'in yalan söylediğini biliyordu. Ve o piçin, ikisini de kurtarmak için ihtiyacı olan şeyi ona vermeyi ısrarla reddetmesi yüzünden artık kan kaybediyor ve acı çekiyordu. Öfkeden deliye döndü ve sonunda Solin'i öldürmeye gitti.
bir kez ve herkes için embesil.

Solin bunun bir merhamet cinayeti olacağını bilmiyordu.

Solin'in kafasını koparmak için kılıcını kaldırdığında korkmuş küçük fare kendini ona doğru fırlattı. sahip olduğu her şeyi. Kadının küçük bedeninin ağırlığı, adamın düşündüğünden daha büyük bir güçle onunkine çarptı.
yetenekli. Bileğinden tutarak onu etkisiz hale getirmeye çalıştı. Bu başarısız olunca, koluna öyle derin bir bıçak sapladı ki, hançerin bıçağını kabzasına kadar gömdü.

Seth o kadar afallamamış olsaydı bu saldırı yüzünden onunla alay edebilirdi. Hapsedilmesinden bu yana hiç kimse serbestken ona açıkça saldırmaya cesaret edememişti.

Ne oluyor be?

Adamın boğazını yumrukladı; başka biri üzerinde işe yarayabilecek bir şeydi bu. Ama yüzyıllar boyunca işkence görmüştü.
onu fiziksel acıya karşı uyuşturmuştu.

Dudağını kıvrarak, ona ters vurmak için kolunu kaldırdı.

"Sakin buna cüret etme!" Solin zincirlerine karşı o kadar zorlandı ki vücudundaki tüm kaslar şişti.

Seth rüya tanrısının şiddetli tepkisi karşısında kaşlarını çattı. Solin haftalardır böyle dövüşmemişti. Eğer salt irade gücü zincirleri koparabilseydi, Solin kolayca kurtulabilirdi.

Değerlendirmesinde haklıydı. Kadın Solin için bir şey ifade ediyordu ...

Hayır, tanrı Seth'in varlığını ve soyunu lanetlerken Solin'in gözlerindeki öldürücü öfkeyi görünce fark etti. Kız onun için her şey demekti.

Bu paha biçilemez.

Seth onun ellerini tuttu, kollarının arasında döndürdü ve Solin'le yüz yüze gelecek şekilde vücuduna yapıştırdı. Öfkeyle, gururunu koruyan bir dişi aslan gibi onunla savaştı.

İlginç...

Solin onlara ulaşmak için daha da çok çabalarken bir dizi küfür daha savurdu.

Çok ilginç.

Onu korumak için ölmeye hazırды.

Sonunda anahtarı buldum. Solin'i sonsuza dek kıracak araç oydu. Tanrılar sonunda ona merhamet etmiş ve bir kemik atmıştı. Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü.

Ta ki kadın kafasını adamın çenesine öyle bir çarptı ki, adam yüzyıllardır çektiği işkenceye geri döndü. Bu da onu ikiye bölmek için her şeyi yaptı. O anda tek tadabildiği şey onun kanıydı. Tek istediği buydu.

Onu öldürürsen Solin işe yaramaz. O zaman asla konuşmaz.

Hayatını kurtaran tek şey bu bilgiydi. Ama böyle devam ederse daha fazla nefes alamayacaktı. Aslında, dişlerini eline geçirip kanayana kadar ısırduğında kontrolü daha da azaldı.

Onları sorgu deliğinden çıkarıp kendi odasına götürdü. Orada, onu kendisinden uzaklaştırdı.

Kendini yakalamadan önce iki kez döndü. Siyah saçları ipeksi bir örtü gibi omuzlarına dökülürken, boğazına saldırmak üzere olan ölümcül bir yırtıcı gibi çömeldi.

Ona ters ters baktı. "Yapma."

Lydia, ona bir ödül vaat eden o tek kelimeyle dondu kaldı. Eğer itaatsizlik ederse dayanılmaz bir ölümle karşılaşacaktı. Yine de yerinde kaldı, adam ona doğru tek bir adım bile atsa saldırmaya hazırdı.

Koluna uzanıp hançerini ona açtığı yaradan çekip çıkarırken soğuk bakışları onunkileri esir aldı. Hançeri zırh plakalarının arasına sokmayı başarmıştı ve kendi ellerindeki kandan da anlıyordu ki canavarı yaralamayı başardı.

Ama yere düşürdüğü kanlı hançer dışında hiçbir belirti göstermedi. Acıdan yüzünü bile buruşturmadı. Aksine, bundan zevk alıyor gibiydi.

Boku yedim.

Kimdi o?

Neydi o?

Elindeki kanı zırhının üzerine sildi.
göğüs zırhı sanki hiçbir şey değilmiş gibi. Bordoyla tam olarak karışmayan, uğursuz, parlak kırmızı bir leke bıraktı.
"Beni öldüremezsin Yunanlı. Tek yapabileceğin beni kızdırmak. Nefes almaya devam etmek istiyorsan bunu yapmamanı öneririm."

Batırmayı unut. Bu o kadar ileri gitti ki ölçülebilir bile değildi. Bu, steroidler üzerinde berbattı.

Ne yapacağım ben?

Öleceğine şüphe yok. Ama büyük bir mücadele olmadan değil.

Seth onun gözlerindeki akliselimin geri geldiğini gördü.
Kelimenin tam anlamıyla onun cesur ruhuyla parlayan kedi topazı gözleri. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Ve ona Solin'in yalancı olduğunu söyleyen de onlardı. Yunan Rüya Avcıları, uyuyanları kâbuslardan ve bilinçaltının diğer avcılarından koruyanların hepsi canlı mavi gözlere sahipti.

Daha önce hiç onunkine benzer gözler görmemişti.

"Konuşabiliyor musun?" Solin'in bu konuda da yalan söyleyip söylemediğini öğrenmek istiyordu.

Başını yavaşça salladı.

En azından onu anlayabiliyordu. Bu da bir şeydi. Çok değil, ama bir şey.

Ellerini zarif bir dansla hareket ettirmeye başladı. İzlemesi çok güzeldi. Ve bunun bir dans olduğunu anlaması bir dakikasını aldı.

onun dili.

"Seni anlamıyorum."

Bu sefer tırnaklarını ona doğru salladı. Bu müstehcen hareketi anladı. "Ben de sana."

Şimdi ellerini hızla ve bariz bir öfkeyle hareket ettiriyordu. Hiç şüphe yok ki Solin kadar o da ona lanet okuyordu.

Kahretsin, çok güzeldi. Bir tanrıça ya da iblis gibi klasik, mükemmel bir şekilde değil. Gözleri oval yüzüne göre çok büyüktü. O kadar ki, neredeyse onu boğuyorlardı. Tırnakları da sanki sinirden çığnıyormuş gibi yırtık pırtıktı.

Ama dudakları...

Dolgun, dolgun ve parlak pembe, mükemmeldiler. Onları düşünmek bile vücudunu isyana sürüklüyordu. Öldürmesi gereken şeye sahip olmak için yanıp tutuşuyordu.

Solin'in onu bu kadar korumasına şaşmamalı. Eğer onun kadınıysa, ona yaklaşan herkesi de öldürürdü. Nasıl öldürmezsin? Sizin için önemli olan şeyleri korumak ilkel bir içgüdüydü.

Senin durumunda değil.

Doğru. Kendinden başka hiçbir şeyi umursamayan bir hayvandı. Tek bildiği buydu. Hayatı yaşamadı. Ona katlandı. Noir bu noktaya parmak basmıştı ve bir daha hiçbir şey onu yerinden oynatamayacaktı. Onun tüm varlığı temelde hayatta kalmaktı. Aklında daha yüksek bir işlev yoktu. Yoktu. Ona söyleneni yaptı.

Başka seçeneği yoktu.

Ve şu anda, kırması gereken bir tanrı vardı.

"Burada kalacaksın," dedi kadına. Sonra Solin'i son kez sorgulamaya geri döndü.

* * *

Lydia kendini yalnız bulduğunda hareket etmeyi bıraktı. İblis neredeydi?

Daha da önemlisi, o neredeydi?

Bulunduğu diyarın geri kalanı gibi oda da karanlıktı ve tek ışık tavandaki, ona garip bir şekilde kanı hatırlatan ürkütücü mavi hortumdan geliyordu. Nemli bir ürperti Havaya yapışmış olan hava, mekânı daha da iç karartıcı hale getiriyordu.

En tuhafı da kapının olmamasıydı. Tek bir iz bile yoktu. Pencere de yoktu. İki kez kontrol etmek için odanın etrafında yürüdü. Yeterince emindi. İçeri girmenin ya da dışarı çıkmanın tek yolu ışınlanmaktı. Hâlâ yapamadığı bir şey.

Lanet olsun!

Kapana kısılmış bir halde, uzak köşede büyük, üstü tenteli bir yatak gördü. Üzerine kürklü battaniyeler örtülmüştü ama uyunmuş gibi görünmüyordu. Aslında üzerinde bir toz tabakası vardı. Duvarlar ise Daha önce indiği koridorları oluşturan aynı nemli taş.

Bir şömine vardı ama odadaki iliklerine kadar işleyen derin soğuğu kovacak bir ateş yoktu. Bunun yanında büyük, son derece düzgün, Barok ahşap bir masa vardı. Tuhaf şeylerin arasında bir dizüstü bilgisayar onun üzerinde duruyordu. Odadaki tek kişisel eşya buydu.

Merakla, açmak niyetiyle ona doğru yürüdü. Ama dokunduğu anda, üst kısmı aşağıya doğru çarptı ve parmaklarını kıl payı kaçırdı.

Bu da ne?

Açmaya çalıştı ama reddetti. Sanki o şey canlıydı ve onu kullanmaması gerektiğini biliyordu. Evet...

Ama en azından işkence görmüyordu.

Henüz işkence görmüyordu.

Ne yapacağım ben?

Hançerini aldı, ki aldı ve bekledi. Üzerindeki kan miktarını görünce yüzünü buruşturdu. Birine vurmuş gibi görünüyordu.

Arter. Ve onun bıçağına tepki bile vermemişti. Belli ki o bir ölümsüzdü. Acı çekmeyi seven biri.

Ben öldüm.

Onu öldürmekten başka ne yapabilirdi ki?

Bunun bariz cevabı onu ölüm düşüncesinden bile daha fazla korkutuyordu. Tecavüze uğramayacağım. Onu öldüremeyebilirdi ama iğdiş edebilirdi. ona elini sürerse kesinlikle yapardı.

Aklında bu düşünceyle köşeye gitti ve sırtını duvara dayayarak yere oturdu. Artık onun için hazırды ve o döndüğünde savaşlarını yenileyecekti.

* * *

"Lydia nerede?"

Seth, Solin'in kavgacı ses tonu karşısında durakladı. Demek kadının adı buydu.

Lydia. Güzeldi... bir şarkı gibi. Ama o bir şair değildi.

O bir ölümdü ve kız, ihtiyacı olanı elde etmek için bir piyondan başka bir şey değildi. Bakışlarını daraltarak masaya gitti.

Solin'i zincirlerle yerinde tutuyordu. Bu şekilde sabitlenmenin ne kadar acı verdiğini çok iyi biliyordu.

Ne kadar aşağılayıcı. Bir başkasının merhametine kalmış olmaktan ve karşılık verememekten, hatta kendini koruyamamaktan daha kötü bir duygu olamazdı. Bir sonraki işkence turunun ne zaman başlayacağına dair hiçbir ipucu olmadan orada yatmak.

Haysiyetsiz olmak.

Kaçış umudu yok...

İçinden bir parça Solin için üzülüyordu.

Sakin buna cüret etme! Zihni ona hırladı. Bu tam da Başta cezalandırılmasına neden olan şey. Ve eğer ihtiyacı olanı alamazsa, yine orada olacaktı.

Kimse senin için gelmedi. Bunu asla unutmamalı. Kimse ona yardım etmeye çalışmamıştı. Kimseden bir gram bile merhamet görmemişti.

Kendi annesi bile. Annesinin gaddarlığının anısı bugün de çocukken olduğu kadar tazeydi ve onu bile bile ölüme terk ettiği için annesine lanet okuyordu.

Korumasız.

Tek başına.

Ama Lydia Solin için gelmişti. Ona yardım etmek için hayatını tehlikeye atmıştı. Kıskançlık kalbini delip geçti. Solin'in nesi bu kadar özeldi ve böylesine ilgi ve sadakati hak ediyordu? Böylesine kişisel bir fedakârlığı?

Ne cüretle o zavallı pisliği benim kutsal çocuğum olarak ilan edersin! Ona benim adımları vermeye nasıl cüret edersin, seni kaltak! İkiniz de beni hasta ediyorsunuz. İkinizin de bağırsaklarını deşmeden önce onu gözümün önünden çekin. Bunlar babasının ona söylediği son sözler olmuştu. O zamandan beri herkes onu böyle görüyordu. Kullanılıp atılacak değersiz bir çöpten başka bir şey değildi.

Yürüdüm.

Ve bu onun öfkesini ateşledi.

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve Solin'i saçlarından yakaladı. Burun delikleri alevlenerek Solin'i bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Bana bilmek istediğimi söyle yoksa onu öldürürüm."

Solin Seth'in zırhındaki kana baktı. "Daha önce yapmadığını nereden bileyim?"

Seth soruyla alay etti. Zırhını lekeleyen Lydia'nın değil, kendi kanıydı. Ondandır vahşice alınan kan. Çünkü henüz Yunanlıları kıramamıştı.

Sadece Solin Seth'in acısına son verme yeteneğine sahipti ve o inatçı piç bunu yapmayacaktı. Bunun için ona lanet olsun.

O da sırayla Yunanlı'ya eziyet etti -Noir'ın ona yaptığı kadar kötü değil ama Seth'in kendini daha iyi hissetmesine yetecek kadar. "Ne oldu? bunun eğlencesi ne olurdu? Onun elimde olduğunu bilmek senin için daha eziyetli. Onunla istediğim her şeyi yapabilirim ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Hiçbir şey."

Solin öyle bir küfür dizisi patlattı ki, ağzının kendiliğinden yanmaması bir mucizeydi.

Seth elini Solin'in saçlarında sıktı. "Eğer onun güvende olmasını istiyorsan, anahtarın nerede olduğunu söyle."

"Bilmiyorum."

"Saçmalık! Ona erişimi olan tek kişinin sen olduğunu biliyorum."

Solin inkâr edercesine başını salladı.

Seth onun kafatasını ezmek istiyordu. Noir her kalp atışında daha da sabırsızlanıyordu. Eğer Solin yakında pes etmezse, Noir onu deliğine geri götürecekti ve ağzını tekrar kapatacaktı.

Bu sefer kalıcı olacaktı ve bir daha asla bundan kurtulamayacaktı.

Tanrılar Solin'e yardım etsin o zaman. Noir ona asla Seth'in acıdığı kadar acımayacaktı. Aptalın düşündüğü kadar kötü Şimdi acı çekmek, başına geleceklere kıyasla cennette bir yürüyüştü.

Kişisel deneyimlerinden, Noir ile Noir'in istediği şey arasında olmanın en kötü yer olduğunu biliyordu.

Hadi, seni aptal piç. Hepimizi kurtarmak için ihtiyacım olanı ver bana. "Tek kelime edersen ikinizin de gitmesine izin veririm."

"Siktir git."

"İstediğim kelime bu değildi." Seth hırlayarak onu serbest bıraktı. Bu, iki haftadır olduğu gibi aynıydı. Ve Noir'ın günah keçisi olmaktan bıkmıştı. Suçlanmaktan ve

Solin'in inatçılığı yüzünden cezalandırıldı. Ona yaptıklarına bakılırsa, Solin'in yanında masaya çivilenmiş de olabilirdi.

Ama artık yok.

"Tamam. Gidip Lydia'yı sorgulayacağım. Bakalım ne biliyor."

Solin o kadar yüksek ve acı dolu bir çığlık attı ki ruhunun en derin yerinden geliyordu. "Sakın ona zarar verme. Sakın buna cüret etme! Onu bırakırsan, istediğin her şeyi sana getireceğim."

İlk kez ona inanmıştı. Solin'in sesindeki ve gözlerindeki duygu sahte olamayacak kadar gerçektir ve o çığlık ...

Umutsuz bir aşktan doğmuştu. Seth'in bu kelime hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama yavrularını korumak için ölen anneler görmüştü. Arkadaşları, aileleri ve kadınlar için kendilerini feda eden erkekler görmüştü.

Lydia Solin için gerçekten bu kadar önemli

miydi? "Onun hayatı için bana kendi

hayatını verir misin?" Solin cevabını

vermekte tereddüt etmedi. "Evet."

Büyüleyici. Bir tanrının bir başkasını güvende tutmak için ölmek istemesine ne sebep olabilir? "Sence o da senin için aynısını yapar mı?"

"Benim için geldi."

Bu sözler ona acı verdi. Solin haklıydı. O riske girmişti Rüya Tanrısı'nı kurtarmak için her şeyi yapardı. "Onu seviyor musun?"

Solin cevap vermedi. Bunun yerine işkenceleri boyunca hiç yapmadığı bir şeyi yaptı.

Yalvardı. "Lütfen, lütfen ona zarar verme. Eğer onu güvende tutarsan, anahtarı sana getirip teslim edeceğime yemin ederim."

Sonunda kışını kurtaracak ve onu daha fazla aşağılanmaktan kurtaracak sözleri duyduğunda içinden bir rahatlama geçti.

Solin'in ona yalan söylememesi şartıyla. Lydia gerçekten bu kadar önemli miydi?

Güven onun doğasında yoktu. Ne zaman böyle bir hata yapsa, sonuçları boğazından aşağı itilmiş ve midesinde ezilmişti. İnandığı tek şey, diğer insanların yalan söylemeye ve onu mahvetmeye istekli olmalarıydı.

Ama bu konuda başka seçeneği yoktu. O lanet anahtarı almak zorundaydı. Er ya da geç.

Solin'e ters ters baktı. "Dönmek için üç günün var. O zamana kadar anahtar bende olmazsa, kızın kalıntılarını sana gönderirim." Geri adım atan Seth parmaklarını şıklattı.

Zincirler eriyip gitti.

Solin orada yatıyordu, nefes nefese ve güçsüz. Tıpkı Noir onu sonunda serbest bıraktığında yaptığı gibi. Bir parçası bu olaydaki rolü için pişmanlık duyuyordu. Başka birinin acı çektiğini görmekten nefret ediyordu. Ama Solin'in olması onun olmasından daha iyiydi. En azından Solin'in ağzını kapatmamıştı. Hayali bir acı ona bunun ne kadar acı verdiğini hatırlatırken elinin tersiyle çenesini ovuşturdu. Solin'in vücudunun özel bölgelerini de ihlal etmemişti. Aptal herif işkencenin ne olduğunu bildiğini sanıyordu. Seth'in bu cehennemi evi olarak gören diğerlerine kıyasla ne kadar nazik olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Solin minnettarlıktan dizlerinin üzerine çökmüş olmalı.

Seth elini uzattı ve Solin'in giysilerini ona geri verdi. "Üç gün, Olimposlu. Beni hayal kırıklığına uğratma." Sonra güçlerini kullanarak Solin'i, onu çaldığı ölümlüler diyarına geri gönderdi.

Onunla gidebilmeyi ne kadar isterdi. Ama Noir onu buraya ilk getirdiği anda gitme yeteneğini elinden almıştı. O da sadece diğerlerini insan aleminden çıkarabilir ya da geri getirebilirdi.

Asla kendisi değil.

Ama şu anda bunun bir önemi yoktu.

Seth, Olimpos'un anahtarını Noir'a teslim etme düşüncesiyle rahat bir nefes aldı. Bu onun efendisini mutlu edecekti. Ya da en azından o sefil orospu çocuğunun olabileceği kadar mutlu edecekti.

Belki o zaman affedilir ve zincirleri olmadan kalmasına izin verilirdi.

Şansımız yaver giderse Solin birkaç saat içinde dönecekti.

Bu arada, Solin gibi bir tanrının onun için canını vermesini gerektirecek kadar özel olan şeyin ne olduğunu anlamak istiyordu.

Solin onun güvenliğini kendi güvenliğinden üstün tuttuğu için aklını mı kaçırmıştı? İnsanlar yalan söyler ve ihanet eder. Özellikle de aşkın olduğu yerde. İşin içindeydi. Bu sadece güçlülerin zayıflara karşı kullandığı bir araçtı.

Bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Seni seviyorum. Bu düşünceyle alay etti. Ucuz, anlamsız kelimeler bencil kıçların ağzından dökülüyordu. anlamını anlamak.

Lydia da diğ erleri gibiydi. Solin'e sırtını d onecekti. O da Tanrı'ya bir iyilik yapacaktı.
Bunu kanıtlıyacaktı.

BÖLÜM 3

Odasına döndüğünde, Seth kadını uyanık ve çömelmiş, onu tekrar parçalamaya hazır bulmayı bekliyordu. Bunun yerine kadın köşede oturmuş, kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturmuş ve başını kollarının üzerine koymuştu. Yumuşak, hafif bir horlama sesi ona kadının mışıl mışıl uyuduğunu haber veriyordu.

Bu nasıl olabilir?

Serbest bırakıldığından beri uyumaktan başka bir şey yapamamıştı. Onlar bile çok kısa aralıklarla geliyordu. En ufak bir seste ya da havadaki en ufak bir kıpırtıda sarsılarak uyanıyordu. Gerçek ya da hayali.

Yine de burada, düşman topraklarının ortasındaydı ve...

Uyuyordu.

Derinden.

Tam bir aptalsın.

Hepsinden önemlisi, muamma ve çelişkilerle sarmalanmış bir meraktı. Neden? Neden hayatını ve bedenini bir başkası için riske atıyordu? Neden buraya gelsin ki?

Gerçekten mi?

Ne yaptığının farkına bile varmadan aralarındaki mesafeyi kapatmış ve onun yanında yere diz çökmüştü. Zırhı hareketinden dolayı hafifçe gıcırdadı. Uzun siyah saçları omuzlarına ve bacaklarına dökülüyordu, parlayan ağ benzeri bir örtü oluşturuyordu. Bu pozisyonda, daha önce olduğundan daha da çelimsiz ve küçük görünüyordu... Gibi

Yerde küçük bir kara gül. Ve güzellik gibi kokuyordu. Çoğu iblisin bir kokusu vardı ama onun yoktu.

Çocukluğundan beri görmediği yaz güneşi gibi kokuyordu. güzellik ve dürüstlük. Aptalca parlak olacağına inandığı bir geleceği dört gözle beklerken.

Masumiyeti ondan şiddetle koparılmadan ve sonra yüzüne fırlatılmadan önce.

Tereddütlü ama duramayacak kadar meraklı bir şekilde, kadının yanından sarkan bir tutam saçına dokundu. O kalın buklenin yumuşaklığı onu ürküttü. Bir gül yaprağına dokunmak gibiydi. En azından böyle hissettiğini hatırlıyordu.

Yavaşça burnuna götürdü, böylece onun bir parçası gibi görünen hoş, tatlı kokuyu içine çekebildi. Ah evet... Bu ona hiç bilmediği ya da sahip olmadığı bir evi düşündürdü.

Kanında ateş gibi dolaşan kokunun tadını çıkarmak için gözlerini kapattı. İradesi dışında, düşünceleri neye döndü çıplak gibi görünebilirdi. Bronz teninin tadına bakarken ve onu alırken altında nasıl hissedeceğini.

Hayır, daha iyisi, onun üstünde. Evet, arzuladığı görüntü buydu. Bu yumuşak saçlar tenini gıdıklarken, daha önce hiç kimsenin yapmadığı gibi ona biniyordu. Yavaş ve şefkatli. Yavaş ve şefkatli.

Kan akıtmayan nazik öpücükler. Sanki

onun için bir anlamı varmış gibi.

Aptal olma. Ne zamandan beri yaşlı bir kadın oldun? Seks seksti. Vücudun zaman zaman ihtiyaç duyduğu anlamsız hayvani bir eylemdi. Sadece mutlak bir embesil duygularını işin içine katabilirdi.

Ve ne zamandan beri seks hassas oldu? Özellikle de Onun kadar iğrenç bir şey mi? Onu becermek için kendini alçaltan bir kadın olduğu için şanslıydı.

Lydia asla böyle bir şey yapmaz.

Bu düşünce derinden yaraladı. Ama doğruydı. Gücü yerine geldikten sonra yaptığı ilk şey bir iblis bulmak olmuştı. En çok özlediği şeyi, Noir'in ondan almadığı tek zevki doyurmak için bir sevgili. En kötü şekilde rahatlamaya ihtiyacı vardı. Ama dışı iblisin soluk gri teni soğuk ve kuru, dokunuşu sert ve talepkârdı. pençeledi ve kanayana kadar ısırıldı. Hatta bazı dişlerini bile kırmıştı. Saçları da sert ve kırılıyordu. Onun küçük çiçeğinin sıcak yumuşaklığı gibisi yoktu.

Gözlerini aç, sšn.

Sanki onun en içten dileğini duymuş gibi, hafif bir iç çekti ve yanağını katlanmış kollarına sürttü. Bir kez gözlerini kırıştırdı, sonra adamın hemen yanında olduğunu fark edince sarsıldı.

Topaz gözlerindeki panikle hemen ondan uzaklaştı. Adamın dehşete düşmesine neden olan hareketleri, saçlarının adamın avuçlarından düşmesine neden oldu. Tüm vücudu savaş için gerilmişti, sanki onun sebepsiz yere şiddete başvurmasını bekliyordu.

"Ben..." ona zarar vermeyeceğine söz vermeden önce kendini tuttu. Ona bu gücü vermeyi reddetti.

Korkulmak daha iyidir. Her zaman.

Bunun yerine, onunla yüzleşmek için harekete geçti.

Adam ayağa kalktıktan sonra Lydia kendini yukarı itti ama bunun pek de önemli olmadığını fark etti. Adam hâlâ onun üzerinde yükseliyor ve sanki cebine sığacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Eğer öyleyse tanrılar ona yardım etsin.

şiddete dönüşebilir. Onun açısından pek bir mücadele olmazdı. Zaten elinden geleni yapmış ve onu bıçaklamıştı. Onu o kadar hızlı ve kolay bir şekilde kıstırdı ki hala sendeliyordu. Ama savaşıacaktı. Nefes aldığı sürece, biri olmadan pes etmeyecekti.

Bununla birlikte, ona doğru hiçbir hareket yapmadı.

İblis'e baktı, keşke onu sorgulamanın bir yolu olsaydı diye düşündü. Keşke onun güçlerine sahip olsaydı. O zaman düşüncelerini dışarı gönderebilirdi.

Olduğu gibi ...

Yaptığı en iyi şey nefretini ona doğru yöneltmek oldu.

Ona tekrar işaret etmeyi denedi. Ama tüm bunlar kaşlarını çatmasına neden oldu. Beyaz yüzündeki siyah ve kırmızı çizgilerle iki kat daha uğursuz hale gelen bir şey.

"Böyle mi konuşuyorsun?" diye sordu

ona. Kadın başını salladı.

Nefesinin altında küfretti.

İşaret dili yerine Charade hareketlerini kullanarak Eğer güçlerinin bir kısmını geri verebilirse, onunla konuşabileceğini söylemeye çalıştı.

Kaşları daha da çatıldı. "Ne? Tavan mı? Ne olmuş ona?"

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi ve güçlerini göstermek için başka bir yol bulmaya çalıştı. Kollarını duman gibi salladı.

Hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. "Bu çok can sıkıcı."

İblisin hiçbir fikri yoktu.

Deneyecek başka bir şey düşünmeye çalışırken durdu. Yazabileceği bir yol olmalıydı ...

Kız gözünü kırpamadan, adam önünde belirdi. Adamın büyüklüğü ve aniden karşısına çıkmasının yarattığı şok, kadının nefesini kesmişti. Uzaktan bakınca çok vahşi görünüyordu. Bu kadar yakından ise güçlerini tam anlamıyla hissedebiliyordu. Havada, ensesindeki tüyleri diken diken eden bir elektrik akımı gibiydiler.

Onu kesinlikle küçeleştiriyordu ve bunun nedeni zırhın onu şişirmesi değildi. Bu kadar iriydi.

O mavi gözler onu öyle bir soğuklukla kavuruyordu ki, donmaması bir mucizeydi.

Bir sonraki kalp atışında, kaslı kollarından birini ona doladı ve onu kollarının arasına çekti. Dudaklarını onunkilere indirmeden önce gözleri bir an parladı.

En ufak bir nanosaniye için, onun dudaklarının sıcak yumuşaklığı karşısında sersemlemişti. Adam dilini onunkine sürterek şimdiye kadar bildiği en tatlı öpücüğü verirken, kucaklamasının yumuşaklığı.

Ta ki onun Solin'e işkence eden bir iblis olduğunu hatırlayana kadar. Öfkesi alevlendi, sahip olduğu her şeyle onun dudağını ısırdı.

Bir lanetle geri çekildi.

"Seni piç!" Lydia normalde ağzından çıkan boş nefes yerine bu sözcükler ağzından çıkınca donakaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Şok içinde ellerini dudaklarına ve boğazına kenetledi.

Bu gerçekten o muydu? Sesi böyle mi çıkıyordu? Yabancı ve yabancıydı ve ...

İnanılır gibi değil.

Kanı silerken iblisin gözleri ölümcül bir hal aldı. elinin tersiyle dudaklarından uzaklaştırdı. "Bunun için seni öldürmediğim için şanslısın."

Ama bu onun en büyük endişesi değildi. Ona ne yapmıştı? Başka hiç kimse bunu yapamazken ona nasıl bir ses verebilmişti?

Hiç kimse.

Solin bile.

Uğursuz bir hırıltıyla üst dudağını kıvrarak kadının onu ısırdığı bölgeyi yaladı. "Artık konuşabilirsin."

"Nasıl?" Kendi sesi onu yerinden sıçrattı.

Başparmağını alt dudağına sürttü, sonra hâlâ kanayan yarasından dolayı kırmızıya boyanmış pedine bakarak yüzünü buruşturdu. Yüzünü ikiye bölen kırmızı çizgilerle eşleşiyordu. "Benim her türlü gücüm var. Bu sadece onlardan biri."

"Beni bu yüzden mi öptün?"

Bakışları daha da buz gibi oldu. "Hiç de değil. Ben henüz Bugün dudağım patladı, o yüzden bir baksam iyi olur diye düşündüm. Beni memnun etme nezaketini gösterdiğiniz için çok teşekkür ederim."

Alaycı mizahı onu hazırlıksız yakaladı. Bir an için onu korkunç bir iblis olarak görmedi. Neredeyse ...

İnsan.

Bu düşünceden rahatsız olarak endişeyle etrafına bakındı.
"Başka hangi güçlere sahipsin?"

Kadının sorusu korkutucu olanın tekrar ona dönmesine neden oldu - ilgiyle. Konuştuğunda, görüldüğü gibi bir iblis gibi sözcüklerini hırıldayarak söylüyordu. "Dua et de asla öğrenmeyesin."

İyi. Eğer bu oyunu oynamak istiyorsa...

"Beni neden buraya getirdin?"

Bakışları yatağın olduğu yöne doğru kaydı.

Isı yanaklarını kavurdu. "Bunu unutabilirsin. Nekrofiliden hoşlanmıyorsan, bu asla gerçekleşmeyecek."

"Nekrofilî?"

Onun saldırma ihtimaline karşı kendini çelikleştirdi. "Bana dokunmana izin vermektense kendimi öldürürüm."

Seth bu sözler karşısında tamamen hareketsiz kaldı, çünkü bu sözler ona bir darbeden daha sert çarpmış ve onu doğrudan geçmişe götürmüştü. Seni çürümüş pislik parçası, sen benim altımdasın. Bunu söylememişti ama ses tonu ve öfkesi bunu ima ediyordu. Birdenbire yeniden genç bir adam oldu ve beceriksizliğiyle alay edilmeye başlandı.

Reddedildi.

Aşağılanmı
Ş.

Tutmak için bile yeterince iyi değil.

Tıpkı o zaman olduğu gibi şimdi de hissediyordu. Elinde olmayan bir gerçek yüzünden ham ve acılı. Doğmayı o istememişti ve ölümsüz olmayı da kesinlikle o istememişti. İyi biri olmaya çalışmıştı. Bir kere. Peki bu ona ne kazandırmıştı?

Yüzyıllarca işkence görmüş.

Öfkesi alevlendi ve ona vurmamak ve onu, soylu burnunu ona doğru eğerek baktığı o yaldızlı kaideden düşürmemek için her şeyini verdi.

Ama herkesten daha iyi bildiği bir gerçek vardı ki, o da, ağzı tıkanana kadar ona kaşıkla yedirilen gerçektir; kelimeler fiziksel darbelerden çok daha acı vericiydi. Kesikler iyileştikten uzun süre sonra bile akılda kalan hep onlardı. çürükler soldu.

Sözlü darbeler ruhu keser ve kalbi sonsuza dek kemirir.

"Kendini övme, kadın." Kadının vücudunda alaycı bir bakış gezdirdi. "Sana dokunmaktansa pire bulaşmış zımpara kağıdıyla mastürbasyon yapmayı tercih ederim."

Lydia onun kaba ve canlı hakareti karşısında bir an için afallamıştı. Daha önce hiç kimse ona böyle bir şey söylememişti. "O zaman ben neden buradayım?" Başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Onun sorusuna kendi sorusuyla cevap verdi. "Neden Solin için geldin?"

Neden böyle düşündü? "Çünkü başı dertteydi ve ona yardım edecek birine ihtiyacı vardı."

"Onun için hayatını riske mi atacaksın?"

Onun saçma sorusuyla alay etti. "Bence bu sorunun cevabı çok açık. Ben buradayım, değil mi?"

Bu onun kafasını daha da karıştırmışa benziyordu. "Ama neden?" "Neden ne?"

Kaşları daha da çatıldı. "Neden onunkini korumak için kendi hayatını riske atıyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse, onun neden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Sanki yine tamamen farklı dillerde konuşuyorlardı. "Koruduğunuz kimse yok mu?"

Gururla duruşunu düzeltti. "Kendim." "Ve..."

Yüz hatlarında canlı duygular oynaşıyordu. Şaşkınlık, dalgınlık, şok ve sonunda daha da şaşkın görünüyordu. "Hiç kimse. Duyarlı yaratıklar en iyi ihtimalle hain, en kötü ihtimalle zalimdir. Hiçbiri kanımın ya da terimin bir damlasına bile değmez."

Pekala. Bu kadardı o zaman.

Baştan aşağı bir şeytandı. Ruhu yoktu. Kendisi dışında kimseye değer verme ya da sevme yeteneği yoktu. Neden burada başka bir şey beklesin ki? "O zaman bu bana senin hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor, değil mi?"

Kalın, boyalı siyah bir kaşını kaldırdı. "Bu sana ne anlatıyor?"

"Senin bir piç olduğunu."

Gülümsemedi ama kız hakaretin onu acı bir şekilde eğlendirdiğini söyleyebilirdi. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Hayır." Sesini kararlı bir tonda alçalttı. "Hayır, değiliz. Hem de hiç."

Dudaklarını, muhtemelen sayısız insanın kâbus görmesine ya da felç geçirmesine neden olan uğursuz bir küçümsemeye kıvırdı. "O zaman sen

bir aptal. Solin seni çoktan terk etti. Onu serbest bıraktığımda sana dönüp bakmadı bile."

Evet, doğru. O daha iyi biliyordu. "Bana yalan söylüyorsun."

Bir sis oluşturmak için ellerini havaya kaldırdı. Sisin ortasında Solin'in bulunduğu odayı gördü. Artık tamamen boş olan bir oda. "Görüyor musun? O gitti ama sen kaldın, burada olduğun için sana işkence edip öldüreceğimi bilmesine rağmen."

İblis onun hakkında yalan söylüyordu... Kafasının içinde olma ihtimaline karşı bu düşüncüyü bitirmeyi reddetti. Solin asla böyle bir şey yapmazdı. Bunu kesinlikle biliyordu. "O zaman beni terk etmek için iyi bir nedeni vardı."

"Evet, kendi özgürlüğü için senin özgürlüğünü takas etti."

İnkâr edercesine başını salladı. "Sana inanmıyorum. Tek bir kelimesine ve tek bir nanosaniyesine bile." Ve o hayvani içgüdüleri ona doğruyu söylediğini söylese de inanmadı. Solin'e inancı vardı.

Ona her zaman inanacaktı.

Seth onun bunu hak etmediğinden emin olduğu birine karşı gösterdiği kararlılık karşısında hayrete düşmüştü. Bu kadar inandığı tek şey, başkalarının kendi kaprisleri, kişisel kazançları ve zevkleri için onu incitmeye ya da kurban etmeye istekli olmalarıydı.

Onun yaşındaki biri nasıl bu kadar aptal ve kör olabilir?

Birden Noir'ın onu çağırdığını duydu. Onun varlığı olmasaydı, irkilirdi. Derebeyi'nin ne istediğini biliyordu ve o piç kurusu ona seslendiğinde nasıl tepki vereceğini de biliyordu.
raporuyla onu hayal kırıklığına uğrattı.

Tekrar.

Bu bir iz bırakacaktı ...

Ama başka seçeneği yoktu. Noir'ı bekletmek cezasını daha da kötüleştirecekti.

Boyun eğerek iç geçirdi ve masasının üzerinde kadın için yiyecek tezahür ettirdi. Bu sefer ne kadar kalacağını bilmiyorken onu aç bırakmanın bir anlamı yoktu.

Bağırsakları onu boğan bir düğüm haline geldi. Korkudan değil, dehşetten.

"Geri döneceğim."

Lydia nereye gittiğini sormaya başladı ama o çok çabuk gitti.

Onun yokluğuna şükrederek tekrar buradan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Hiç pencere yoktu. Dolap yoktu. Sadece bu oda ve başka hiçbir şey yoktu. Ne kadar tuhaf...

"Tuvalete gitmem gerektiğinde ne yapacağım?" Şu

anda zorunda olduğundan değil, ama ...

Arkasından gelen gürültülü bir vınlama sesi onu yana doğru sıçrattı. Arkasını döndüğünde duvarda bir kapı gördü. Kalbi hızla çarparak, bir koridora çıktığını umarak kapıya doğru koştu.

Aslında oradaki şey onu daha çok ürkütmüştü. Kocaman bir şeydi, Mermer buhar duşu ve pençe ayaklı küveti olan pırıl pırıl bir banyo. Parlak çöküş, yatak odasının sadeliği ile uyumsuz görünüyordu. Belli ki kibirli piçin kendini şımarttığı yer burasıydı.

Görünüşünü düşünürken kapıyı ileri geri salladı. Burada işler böyle mi yürüyordu? Siz sordunuz ve... "Gitmek istiyorum."

Hiçbir şey olmadı.

Hadi ama. Bunu bana yapma. Beni buradan çıkarmak istediğini biliyorsun. Tekrar denedi. "Nereye gideceğim? Gitmek zorunda kaldığımda ne yapacağım?" Belki de anahtar cümlelerin içindeydi.

Ama kapı görünmeyince yine hayal kırıklığına uğradı.

Gerçekten bu kadar kolay olacağını düşünmedin, değil mi?

Bir çakal umut edebilir.

Bundan bahsetmişken, bir tanesine dönüşmeye çalıştı. Ama doğuştan gelen bu yeteneği bile elinden alındı. Bir insan kadar iyiydi.

Ne kadar korkunç. İnsan olmak kötü değildi ama savunmasızlık hissinden hoşlanmıyordu. Güçlerine sahip olmayı seviyordu. Şu anda elinde kalan tek şey yüksek duyularıydı.

En azından elinde bir şey var.

Oh, güzel. Şanslıyım! Belki yarın Shirley Jackson'ın Piyangosu'nu kazanırım.

Evet, bu onun şansı olurdu.

"Ama artık bir sesim var." Bunu yüksek sesle söylemekten kendini alamadı. Uzun bir aradan sonra konuşabilmek çok garipti.
ömür boyu sessizlik.

En son konuştuğunda ...

Sesini kaybetmesine neden olan dehşetle irkildi. Annesi onu güvende tutmak için sesini ondan çalmıştı. Sonunda, annesinin onun çığlık atmasına ve diğerleriyle birlikte ölmesine izin vermesini diledi.

Bu çok daha nazik bir kader olurdu. Özellikle de iblis Solin'e yaptığını ona da yapsaydı.

Düşünmesi bile çok acı veren geçmişten ve hiç de iyi görünmeyen gelecekten uzaklaşmak isteyerek yatak odasına döndü ve sıcak, hoş yemek kokusu onu masaya çağırdı.

Süslü gümüş kapağı geri çektiğinde tuhaf bir çeşitlilikle karşılaştı. Kızarmış muzlar mı? İronik bir şekilde, onları severdi.

Bunu onun beyninden çıkarmış olabilir miydi? Bu düşünce onu gerçekten korkutmuştu. Birinin onun beynini onun düşüncelerini okuyarak.

Diğer yemekler biraz daha anlamlıydı - hamur işleri ve bir çeşit kızarmış etli börek. Ayrıca bol miktarda taze meyve ve şarap da vardı. Muhtemelen onu günlerce doyurmaya yetecek kadar.

Hepsi şahane görünüyordu, bu da bir soruyu akla getiriyordu. "Zehirli mi?"

Bir iblis söz konusuysa, bunu söylemek imkansızdı. Dürüst olmak gerekirse, eğer onun ölmesini istiyorsa, kesinlikle buna başvurmak zorunda değildi. Büyük ihtimalle onu düşünceleriyle öldürebilirdi. Ve kesinlikle elleriyle.

Elbette yiyecekler

güvenliydi.

Boş tabağı alıp doldurduktan sonra düşmanının ininde yemeğe oturdu.

* * *

"Eee?"

Seth bu kelimededen öfke dolu bir tutkuyla nefret ediyordu. Göz oyma, bağırsak deşme ve hadım etme ile aynı sırada yer alıyordu.

Noir'dan korkmuyordu. Sadece, cevap verdiğinde o piçin ona ne yapacağını biliyordu ve gelecek acıdan korkuyordu.

Beni iğdiş etmeyin yeter... Seks burada sahip olabileceği tek uzaktan zevk kaynağıydı. Ne yazık ki, onu kaybetmekten nefret ediyordu.

"Yaklaştım lordum."

Noir saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi tısladı. "Yakın mı? İki gün önce bana söylediğin bu değil miydi?"

Hayır, sana onu sorgulamak için beni yalnız bırakmanı söyledim, Kral Moron, ve sen beni o kadar çok ayak işine gönderdin ki, onu sorgulamak için bir saatten fazla zamanım olmadı.
Kırk sekiz saat.

Seth kendisini hadım ettirecek o sözleri söylememek için dişlerini sıktı. Kendini zorladı.
Bakışlarını Noir'ın ayaklarının dibindeki zemine dikti.
Kafasını kaldırırsa Noir gözlerini oyabilirdi. Ama asıl yapmak istediği onu fena halde dövmekti.

Keşke yapabilseydi. Güçleri olmadan, Noir onu kısıtırmadan önce tek bir yumruk bile atamazdı. Ve
Çünkü bunu defalarca denemişti ve bu aptallığın cezasını çok iyi biliyordu.

"Sonunda onu kırmanın bir yolunu buldum. Çok yakında size vereceğim."

Bu Noir'ı yatıştırmak yerine, onu cinayete meyilli bir öfkeye sürükledi. "Bana dürüstçe söyle, bu kadar aptal olmak acı veriyor mu? Sadece bilmek zorundayım. Gerçekten mi? Şimdiye kadar başarısızlıklara ne yaptığımı öğrenmişsindir diye düşünmüştüm."

Acı tüm benliğinde patlarken ve zırhı yok olurken Seth kendini destekledi. Çıplak olduğu anda, Noir onu arkasındaki taş duvara doğru fırlattı. O da Acı içinde yere yığıldı ve nefes almaya çalıştı ama zonklayan acıyla nefes almak imkânsızdı. Noir aradaki mesafeyi hızla kapattı ve onu boğazından tutup çekerek demir bir pençeyle boğdu. Noir'ın gözlerindeki, bunun cezalandırmayla ilgili olmadığını söyleyen şeytani parıltıyı kaçırmak mümkün değildi.

Her şey zevkle ilgiliydi.

Evet, gerçekten uzun bir gece olacak.

BÖLÜM 4

Lydia, yerdeki çatlakların tasarımına kadar her ayrıntısını ezberlediği yatak odasında bir daire çizerek yürüdü. Yemeğini yemiş, sonra da yapması gereken şey için volta atmaya başlamıştı. Saatler ve saatler...

Bütün bir gün olmasa

bile.

Hayal kırıklığı boğazında acı bir yumru oluşturdu. Nasıl olur da -

Arkasındaki hava

kıpırdadı. Döndü,

savaşmaya hazırды.

İblis sonunda geri dönmüştü. Ama bir şeyler yanlıştı. Daha önce olduğu gibi gururlu ve vahşi bir şekilde orada durmasına rağmen içindeki çakal bunu hissedebiliyordu.

Gergin ve sinirli bir şekilde onun bir şey yapmasını ya da söylemesini bekledi.

Onun gibi, birbirlerini ölçüp biçerken yerinden kıpırdamadı. O soğuk, korkutucu çelik bakışların ağırlığı kadının üzerinde bir ürperti yarattı...

Ne yapacaktı ki?

Seth sessizce ne yapması gerektiğini düşünürken nefesini tuttu. Yaralıyken burada olmak aptalcaydı. Bunu biliyordu.

Odası her zaman cehennemde Azura ve Noir dışında herkesin güvende olduğu tek yer olmuştu - onları dışarıda tutmanın hiçbir yolu yoktu.

Ama o buradayken...

Neden şikayet ediyorsun? Ne olursa olsun suistimal edileceksin. En azından onun güçleri yoktu. Ona ancak bu kadar acı verebilirdi.

Diğerleriyle birlikte...

Sınırsız olurdu, özellikle de onun intikamından

sonra. Gidecek başka yerim yok.

Kendinden geçmeden önce onu kilitlemeyi tercih ederdi ama Noir sonunda onu dövmekten yorulduktan sonra onu tamamen tüketmişti. Seth artık çok zayıftı. Çok hastaydı. Buraya kadar gelebilmiş olması bile bir mucizeydi.

Sakın düşme, lanet olası, seni değersiz bok parçası. Sakın bir zayıflık göstereyim deme. Ruhu kararlıydı. Ama onun Vücudu işbirliği yapmayı reddetti. İradesi dışında bacakları tutmadı ve yere o kadar sert çarptı ki taşı kırmadığına şaşırdı. Bilincini korumaya çalıştı. Yatağına doğru sürünmeye.

Vücudu ona bu kadarını bile vermedi. Çok yorgun ve çok ağrılıydı.

Denediği her şeye rağmen, karanlık onu altına aldı.

Lydia onun dev bir metal zırh yığını içinde yerde yatışını izlerken bir adım geri çekildi. Bu bir numara mıydı?

Neden olsun ki? Onun önünde düşerek ne kazanabilirdi?

Yine de... Azmodea'daki iblisler hainlerdi. Şeytani. Kimse ne tür bir kötülük yapabileceklerini asla bilemezdi. Ta ki çok geç olup üzerinize gelene kadar.

Her zaman temkinli ve meraklı olan kız, adam onu yakalarsa kaçmaya hazır bir şekilde ilerledi.

O yapmadı.

Diz çökene kadar kanı görmemişti.
aynı renkteki saçlarına ve zırhına sızıyordu.
ve yüzü. Birkaç yerde kan, çelik plakaların altından akarak
taş zemine damladı.

Dayak yemişti. Acımasızca. Hayır, vahşice. Darbeler
yüzündeki beyaz boyayı, kırmızı ve siyah çizgileri
bulaştırmış, ona bunun ten rengi değil makyaj olduğunu
göstermişti.

Ben ne yapacağım?

Yardım isteyebileceği kimse yoktu. Ve aklının bir
köşesinde, eğer o ölürse kendisinin de öleceği korkusu
vardı. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen
Solin bile.

Saçmalık.

Ne kadar kötü yaralanmıştı? Cevap çok açıktı; onun gibi
ölümcül derecede vahşi birinin bilincinin yerinde
olmamasına yetecek kadar kötüydü. Onun hakkında
gördüklerine bakılırsa.
imkansız gibi görünüyordu.

Yine de burada ölü bir adam gibi hareketsiz yatıyordu. Ve
altında bir kan gölü oluşmaya başlamıştı bile.

Zırhının tokalarına uzandı ve ağır parçaları çıkarmaya
başladı. Ve ağırdılar, tıpkı
Kurşun kalasları kaldırmak. Onların üzerinde nasıl düşmeden
yürüyebiliyordu? Bu kadar iri olmasına şaşmamalı. Tüm
bunları desteklemek için öyle olmalıydı.

Zırhın altında siyah, ince kapitone bir giysi vardı; metalin cildini zedelemesini önlemek için dolgu malzemesi olmalıydı. Yaralarını incelemek için zırhı dikkatlice sıyırdı.

Adamın boynunu açtığında beklenmedik bir keşif yaptı. Güzel bir kadının ilginç bir dövmesi vardı, Çok renkli bir kırlangıç. Kuyruğu boğazının çukurundan başlayıp köprücük kemiği boyunca aşağı iniyor, kanatları omzunun hemen üzerinden göğüs ucunun üzerine kadar uzanıyordu. Meme ucunda, sanki biri onu delmiş ve sonra da piercingi söküp çıkarmış gibi acımasız bir yara izi vardı. Düşüncesi bile içini ürpertti ve zoraki bir şekilde kendi göğsüne uzandı.

Bu acıtmış olmalı.

Bunu düşünmemeye çalışarak dövmeyi incelemeye devam etti. Kırlangıcın büyük bir kısmı maviydi ama Kanatları da kırmızı, sarı, yeşil ve beyazdı. Kuşun kuyruğu ikiye ayrılmıştı ve akan iki kuyruk tüyünün arasında kırık, koyu kırmızı bir kalbe benzeyen bir şey vardı.

Ne kadar garip. Bu kaprisli kuş onun şeytani kişiliğine hiç uymuyordu. İyimser ya da hayalperest birinin isteyebileceği bir şeydi.

Kötülüğün sağ eli değil.

Ama şimdi bunu düşünecek zamanı yoktu. İlerlemeye devam ederken, kaslı, esmer bir vücudu ortaya çıkardı. Mutlak mükemmelliği sayısız yara, kesik ve çürük tarafından tekrar tekrar gölgelendi. Diğer çürüklerin üzerinde duran çürükler ve birbirini ikiye bölen yara ve yaralar. Ayrıca ısırmanın diş izi bıraktığı sayısız ısırık izi vardı ki bir diş hekimi buna imrenebilirdi. Ve bunlardan en az üç farklı varlığın ona saldırdığını anlayabiliyordu.

Bir kadının fiziksel tezahürü karşısında midesi bulandı. ömür boyu sürececek bir sefalet. Tanrım, bir insanın bu kadar ağır bir yükü taşıması için kaç kez dövülmesi gerekir? Hasar mı?

Dürüst olmak gerekirse, hangisinin ona daha çok acı vereceği konusunda bir seçim yapamadı. Gerçi çenesinin altındaki özellikle kötü görünüyordu.

Vahşi, pürüzlü yara izlerinden daha da kötüsü, dikenli bir kırbacın bıraktığı derin, taze yaralar ve yaralardı. Yere yığılmasına neden olan şey bu olmalıydı. Nefesini sertçe içine çekti. Biri onu iyice parçalamıştı ve görünüşe bakılırsa bundan zevk almışlardı. Kollarında ve pazılarında, kırbaçların vücudunun diğer kısımlarına isabet etmesini engellemeye çalıştığı ama başaramadığı savunma yaralarını gördü.

Belli ki iblis buradaki besin zincirinin tepesinde değildi. Bu da bunu ona kimin yapmış olabileceği sorusunu akla getirdi.

Noir? Azura?

Peki neden?

Onu bu kadar acımasızca incitmek istemelerine neden olacak ne yapmıştı?

Cevap alamayınca, onu zırhının ve dolgusunun altına giydiği uzun siyah şortuna kadar soydu. Onlar Ona bisiklet şortunu hatırlatan bu şort, adamın zayıf kalçalarını ve kaslı uyluklarını sarıyordu.

Lydia bakışlarını, adamın iri olan tek yerinin kasları olmadığını gösteren şişkinlikten uzak tutmaya çalıştı. Tanrılar ona bu konuda kesinlikle iyi davranmıştı.

Kes şunu.

Ama bakmamak çok zordu. Bir kadının her gün göremeyeceği türden bir vücudu vardı. Öyle bir vücut ki Üzerine kapanmak ve sıcak sertliğini kendi teninizde hissetmek istiyordunuz. Ve büyük olasılıkla özüne kadar şeytani olsa da, zarif bir biçime sahip olduğu gerçeğini inkar etmek mümkün değildi.

Hayır, o kadar lezzetliydi ki neden ısırıldığını neredeyse anlayabiliyordu. Ama diğer izler...

Hiç anlamadığı şeyler.

Dikkatini, sol kulağının hemen üzerindeki kötü bir yaradan kan sızan kafasına verdi. Hâlâ bilinci yerinde değildi.

Ve her yeri kanıyordu. Yaraların listesini çıkarmaya başlayamadı bile.

Bakışları onu bıçakladığı koluna kaydı. Orada o kadar çok yara vardı ki, hangisinin kendisine ait olduğundan emin değildi. Bu düşünce midesini bulandırdı. Hiç şüphe yok ki tepki gösterdi. Büyük ihtimalle onu bir çürükten

bıçaklamıştı. Ya da başka bir yaradan.

Kimseyi tam olarak sevmese ya da kimseye güvenmese de onları incitmek de istemiyordu. Onu bile. Ona verdiği zararı arttırdığı için acı çekiyor ve bu zayıflığı yüzünden kendinden nefret ediyordu.

Onun acısını zerre kadar umursamamalıydı. Solin'e hiç merhamet etmediği kesindi. Öyleyse neden onu böyle perişan görmekten acı duyuyordu?

Çünkü ben onun gibi ruhsuz bir iblis değilim. Kötü muamele ya da alçaklıkta ne keyif ne de insanlık buluyordu.

Midesi acıma duygusuyla çalkalanırken, yaralarını temizleyip sarabilmek için bir leğen ılık su akıtmak üzere banyoya gitti.

Yatak çarşafından yırtmak zorunda kaldığı bandajlar.

Biraz zaman aldı ama çok dikkatli bir şekilde temizledi ve her yarayı sardı. Vücuduyla işi bittiğinde suyu boşalttı, leğeni temizledi ve ardından yüzüyle ve başıyla ilgilenebilmek için biraz daha akıttı.

Yüzündeki sert makyajı silerken, yavaş yavaş "şeytanının" gerçeğini ortaya çıkardı.

Çok güzeldi. Kesinlikle büyüleyici.

Bunun için başka bir kelime yoktu. Erkeksi çenesinin sert kesimi ve elmacık kemiklerinin keskinliği olmasaydı bir kadın kadar güzel olabilirdi, her ikisi de bir günlük kumral bıyıklarla tozlanmıştı. Hayır makyaj yapmasına şaşmamalı. Onun gibi görünerek buranın iblislerini korkutmak zor olurdu, hatta uzun boylu ve olduğu gibi yırtılmıştı.

Alnındaki, yanaklarındaki ve çenesindeki morlukları gizlemek için kullandığından da emindi.

Ne yaptığıнын farkına varmadan parmağını onun yumuşak dudaklarında gezdirdi, o ana kadar tatlarının ne kadar güzel olduğunu hatırladı... Onu ısırıldığı yerdeki izi görünce de irkildi.

Belli ki ihtiyacı olan son şey daha fazla acı çekmekti. Ve aptalca bir şekilde onun şaka yaptığını düşünmüştü.

bugün dudağını patlatmamıştı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı, hayatı boyunca bir an bile mutlu olup olmadığını merak ediyordu. Vücudunun durumuna bakılırsa, hayır diyebilirdi.

Bu cehennem âleminde ne kadar

yaşamıştı? Bir dakika çok uzun olurdu.

Boğazını sıkarak adamın saçındaki kanı yıkadı. Saçları, ıslattığı anda mükemmel bir şekilde sıkı kumral sarmal bukleler haline geldi.

Demek o kadar da düz değilmiş. Bu bukleler inanılmaz derecede yumuşak ve çocuksu bir çekiciliğe sahipti. koleksiyon bebeği. Kimin aklına gelirdi ki?

Şimdi onu çırılçıplak ve tertemiz yakaladığına göre, onunla ilgili korkutucu olan tek şey ne kadar kusursuz bir yakışıklılığa sahip olduğuydu. Ne kadar davetkâr. Ona bakmamak neredeyse imkânsızdı.

O hâlâ Solin'e işkence eden kişi... sen onu durdurmasaydın onu öldürecek olan kişi.

Doğru. Görünüşü yaptıklarının acımasızlığını değiştirmiyordu. Ne olursa olsun, onun düşmanıydı. Ve hep öyle kalacaktı.

Eğer akıllı olsaydınız, onu kalbinden bıçaklar ve yapabiliyorken öldürürdünüz.

Yemek bıçağı sadece birkaç adım ötedeydi.

Ya yaptıysam? Ona öldürülemeyeceğini söylemişti. Yalan söylediğini düşünmesi için hiçbir sebep yoktu. Onun dayağı

ve yara izleri ve hâlâ nefes alıyor olması, ona bu konuda dürüst olduğunu söylüyordu.

Ayrıca, onu öldürse bile, burada kapana kısılmış olmaya devam edecekti. Bu değişmeyecekti. O olmadan buradan ayrılmasının ve kimseyle iletişim kurmasının bir yolu yoktu.

Nihai kurtuluşu için tek umudu oydu.

Keşke dışarıdaki birine bir mesaj ulaştırabilseydi. Ama denedikçe kendini daha da kapana kısılmış hissediyordu. Ne yapacağım ben?

Hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemişti.

Geleceğini gördüğünde omurgasından aşağı ürkütücü bir ürperti indi ve bu hiç de hoş değildi.

Şimdilik, bu odanın dışında bekleyen diğerlerine nazaran tanıdığı iblise tahammül etmek daha iyiydi.

* * *

Seth yavaşça uyandığında kendini sert taş zeminde yüzüstü yatarken buldu. Kasvetli yatak odasının duvarına baktı ve ağrının başlayacağı andan korkarak yeniden ağrımaya başladı. Ama bunu beklerken başının yumuşak bir yastığın üzerinde olduğunu ve vücudundaki ağırlığın kendi zırhı olmadığını fark etti.

Biri onu battaniyeleriyle mi örtmüştü? Ne oluyor

be?

Kaşlarını çatarak hareket etmeye başladı, ancak sıcak, tatlı bir sesin ona cıvıladığını duydu.

"Dikkat et! Sırtını tekrar açacaksın."

Gölgelerin arasından bir meleğin belirdiğini gördü. Evet, keskin dişleri olan bir melek, diye hatırlattı kendine. Ama dudaklarındaki zonklama onun dişlerinden değil, Noir'ın sert ters vuruşlarından kaynaklanıyordu.

Acı onu bulup dişlerine vurdukça başı dönmeye başladı. Evet, alışık olduğu şey buydu. Tam bir sefalet. Bir an için tekrar bayılacağından korktu.

"Al."

Hayatında tanıdığı en nazik dokunuşla başını yastıktan kaldırdı ve akşam yemeğiyle birlikte bıraktığı kadehten su içmesine yardım etti.

Boğazındaki yaralar yüzünden yanan adam, kadın bardağı çekene kadar dikkatle yutkundu. Sonra kaşlarını çatarak ona baktı. Ona neden yardım ettiğini soracaktı ama cevap çok açık ve inkâr edilemezdi. Buradan çıkabilmesinin tek yolu oydu ve bunu biliyordu.

Hiçbir hareketinin arkasında duygu yoktu. Sadece kendine hizmet ediyorlardı.

Herkesinki gibi.

Ama en azından onu daha fazla incitmek için durumundan faydalanmamıştı. Bu bile başlı başına bir yenilikti.

Daha da tuhafı, onunla ilgilenme zahmetine girmiş olmasıydı. Bandaja odaklandığında kaşları çatıldı. elinin etrafına sarmış ve parmak eklemlerinin üzerinde düğümlemişti. "Sana söyledim, ölemedim."

"Evet ama sen de tam olarak hızlı bir şifacı sayılmazsın. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Yerde kanaman vardı ve kan kokusu midemi bulandırıyor." "

Seth bunu görmezden gelerek kendini yukarı itti ve dengesiz ayakları üzerinde durabildi. Kan kaybından ve acıdan başı dönüyordu, kendini çok güçsüz hissediyordu...

Birden Lydia onun yanında belirdi. Kolunu omuzlarına doladı ve onu sabitlemek için ince bir kolunu beline doladı. Kadının sıcak kokusu adamın başını döndürüyor, kalp atışlarının hızlanmasına neden oluyordu. Daha da iyisi, vücudunun yumuşak kıvrımlarının onunkine değmesiydi. Ağzını sulandıran kıvrımlar ve muhtemelen çekiç olarak kullanabileceği kadar sertleşmiş siki.

"Hadi, tekrar düşmeden önce seni yatağa götürelim."

Bu sözler aklına, kız ona doğru eğilirken onun içinde derinlere indiği görüntüleri getirdi. Dudakları, adam sarhoş olana kadar vücudunun her santimini okşuyordu.

Evet, onu orada hissedebiliyordu. Sıcak.

Islak.

Esnek ...

Aptal olma. Bu bir davet değildi ve kesinlikle onun umurunda değildi.

Ama umursuyormuş gibi yapan birinin olması güzeldi. Bir dakikalığına da olsa.

Bu kadar sahte ve önemsiz bir şeyin bu kadar önemli olması ne kadar acınası bir durum?

Ve acınacak haldeydi. Onunla yatmaktansa karnını deşmeyi tercih eden bir kadını arzuluyordu.

Bunun seni yumuşatmasına izin verme. Birinin onu zayıflatmasına izin verirse cehennem azabı çeker.

Peki bu normalden nasıl farklı olacak?

Kendinden iğrenerek ondan uzaklaştı. "Yardıma ihtiyacım yok."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Tamam. Nereni kanatmak istiyorsan kanat."

Seth yatağa doğru süründü ve tekrar bayılmadan önce oturdu. Bir elini saçlarında gezdirdi, sonra kimsenin önünde asla takmadığı o iğrenç bukleleri hissedince dondu kaldı.

Kahretsin.

Bunu o kadar kötü bir korku izledi ki, yaralarından daha çok midesini bulandırdı. Elini yanağındaki bıyıklara götürdü. "Yıkandın mı-"

"Evet."

Kadının gerçek kendisine baktığını fark edince yüzünü buruşturdu. Kimsenin görmesini istemediği kısmı. "Neden?" Zehrini sesinden uzak tutmak için mücadele etmek zorunda kaldı.

"Başınızdan kötü yaralanmışsınız ve sol yanağınızda kötü bir çürük var. Kemiklerinin kırılmadığından emin olmak istedim."

Öyle olsalardı ne olurdu? "Fark eder miydi?"

Cevap vermeden önce yorgun bir nefes verdi. "Hayır, Kaptan Bad-Ass, olmaz. Yardım etmeye çalıştığım için özür dilerim."

Elini çenesinin altında, o iğrenç cıvata izinin derisine işlediği yerde gezdirirken yanıt vermedi... ağzını ve dilini delip geçtiğini hâlâ hissedebiliyordu.

Nasıl görüldüğünü bilmesi onu rahatsız ediyordu. Kimsenin onun gerçek yüz hatlarını görmesinden hayır gelmezdi,

Özellikle de burada. Azmodea'da korkulmak arzulanmaktan her zaman daha iyiydi. Noir'in onu buraya getirip güçlerini boşalttığı ve savaşmak için yeterli gücü kazanana kadar onu diğerleri için savunmasız bir kurban olarak bıraktığı anda çok acı bir ders almıştı. Odasına ışınlanma dışında bir yol olmamasının bir başka nedeni de buydu.

Bir daha kimse onu kurban edemeyecekti.

Ona sahip olan ikisi hariç. Kendisini Noir'dan ya da Azura'nın kendine özgü vahşetinden korumanın bir yolu yoktu.

Bunu düşündükçe midesi çalkalanıyor ve onun önünde kendini çıplak gibi hissediyordu. Bu, öfkesinin daha da yükselmesine neden oldu.

"Bunu bir daha yapma. Asla."

Zırhı ve makyajı onu örtmek için yeniden ortaya çıkarken Lydia bu abartılı hırıltı karşısında gözlerini devirdi. Seni nasıl daha iyi hissettirecekse bebeğim...

Bir an sonra, yemeğinin kalıntıları gitmiş ve yerine daha fazlası gelmişti.

Ona ters bir bakış attı. "Sanırım açsın."

Başını iki yana salladı. "Muhtemelen öylesindir. Ne zamandır baygındım?"

"Bilmiyorum. Saatiniz yok" -duvarı işaret etti- "ya da zamanı kontrol edebileceğim bir pencere. Belki bir gün diyebilirim."

Yine de hareket etmedi. Zavallı bir güvercinden intikam almayı planlayan kızgın bir çirkin yaratık gibi orada öylece oturuyordu.

Onun kötü ruh halini görmezden gelerek, açlıktan öldüğü gerçeğinden nefret ederek yiyeceklere yöneldi. Meyveyle besleniyordu ama bu onu gerçekten tatmin etmeye yetmemişti. O artık En kötü şekilde protein arzuluyordu. "Biraz ister misin?"

"Hayır."

"Kurtçuk!"

Lydia etraflarındaki duvarlarda yankılanan şiddetli bağırışla sığradı.

Seth'in yüz hatları bir cinayet maskesine dönüştü. Bakışlarındaki nefret onu yakıp kavurdu. Tek kelime etmeden odadan çıktı ve onu tekrar terk etti.

* * *

Seth, Noir'ın en az Seth'in kalbi ve ruh hali kadar karanlık olan kasvetli ofisinde ortaya çıktı. "Beni mi çağırdınız lordum?"

"Eee?"

O lanetli kelimeyi bir daha asla duymak istemiyordu. Noir'ın bu kelimeyi neden kullandığına da şaşırılmıştı. "Ben anlıyorum."

Noir ona öyle sert bir ters yumruk attı ki, Seth'in başı geriye düştü ve boynundan yüksek bir patlama sesi geldi. Noir elini Seth'in saçlarına sardığında tam bir dakika boyunca yıldızları gördü ve onu daha yakına çekti, böylece kanayan kulağına hırlayabildi. "O zaman yavaş konuşacağım ve küçük kelimeler kullanacağım ki senin gibi zavallı bir aptal bile anlayabilsin." Noir daha da vurgulamak için her heceyle birlikte başını salladı. "Ne. Ne. Senin. İlerleme mi? Anahtarım sende mi?"

Seth dişlerini sıktı. Bunu kazanmanın hiçbir yolu yoktu. Noir'a gerçeği söylerse, onu yine yenecekti.

Lütfen bana güçlerimi bir saniyeliğine ver, seni zavallı piç. Noir'a gazabını hissettirmek için tek ihtiyacı olan buydu.

Lanet olsun sana, Peder. Cehenneme kadar yolun var! Umarım Sesmu şu anda içindeki kanı sıkıp seni boğuyordur. Bundan da öte, babasının Yeraltı Dünyası'nın fırınlarında kızarıyor olmasını umuyordu.

Ama bunların hiçbiri onun köleliğini değıştirmedi. Hiçbiri bu anı değıştirmedi.

Ya da ona ne yapılmak üzere olduğunu.

Ve yapmaya zorlandığı şeyden nefret ediyordu. Kendine boyun eğdirmekten. "Sizin için elimden geleni yapıyorum lordum."

Noir onu boğazından yakaladı ve öyle sert sıktı ki hırıldadı. "Bana neden bundan başka haberin olmadığını söyleyen iyi edersin."

Noir'ın tutuşu daha da sıkılaştınca Seth öksürdü. "Yapamadım."

"Neden?"

Bunun ona ne getireceğini bilse de, Seth Noir'ın bakışlarıyla buluştu ve nefretinin tüm ağırlığını görmesine izin verdi. "Verdiğin ceza yüzünden bilincimi kaybettim."

"Zayıf olduğun için böyle oluyorsun, seni zavallı köpek. Eğer bir erkek olsaydın bunu kaldırabilirdin."

Sadece güçlerimi çaldığın için zayıfsın.

Noir'ın bileğini yakaladı ve boğazından çekmeye çalıştı.

"Bana meydan okumaya cüret mi ediyorsun köle?"

Seth gerçeği söylemedi. O daha iyi biliyordu. Ama istiyordu. Çaresizce. "Sadece sana hizmet etmek için yaşıyorum."

Noir ona tekrar elinin tersiyle vurdu. "Bunu hatırlasan iyi edersin."

Nasıl unutulabilirdi ki? İçinde acı bir fırın gibi yanıyordu.

"Evet lordum." Piçin gözlerinin içine bakıp daha kötü bir gazaba uğramadığından emin olmak için bakışlarını uzaktaki duvara odakladı.

Noir onu tokatladı. "Dikkatini veriyor musun?"

Efendisine saldırmamak için tüm iradesini kullanması gerekti. Yapma bunu. Yapma. Bedeline değmez.

Yine de karşılık vermeyi o kadar çok istiyordu ki tadını alabiliyordu. "Evet, lordum."

Noir, Seth'i kendisinden uzaklaştırdı. "Zamanın giderek daralıyor, köpek. Benim sabrım da öyle. Ya bana ihtiyacım olanı verirsin ya da seni çukuruna geri gönderir ve oradaki iblislerin seni sonsuza dek ele geçirmesine izin veririm."

O zaman neden bu işin peşinden gidebilecekken beni buraya getirerek zamanımı boşa harcıyorsun? Bu soru boğazını yaktı. Lanet olası aptal.

"Anlıyorum lordum."

"Bildiğini sanmıyorum, köle. Ama yapmak üzeresin."

BÖLÜM 5

Solin kontrol edilemez bir korku ve öfke içinde titriyordu. Evet, dayanılmaz bir acı içindeydi ama düşmanlarının evine girerken bunun onun için bir önemi yoktu.

Olympus.

Tam olarak Oneroi'nin salonu. O kadar uzun zamandır buraya gelmemiştir ki neye benzediğini bile unutmuştu. Hiçbir şey. Büyük bir çaresizliğin utangaçlığı onu buraya getirmişti.

Bunu sadece Lydia için yapardı. Ve onun için, kesinlikle her şeyi yapardı. Soru sormadan. Tek yapması gereken aramaktı ve sonuçları ne olursa olsun ona gelecekti.

Kalbi küt küt atarak yasaklı olduğu odalara girdi.

Oneroi'nin en büyük lideri Madoc, kaşlarını çatarak başını kaldırdı ve kaşları hızla eriyerek tam bir inançsızlık maskesine dönüştü. Var olan her tam kan Rüya Avcısı gibi Madoc da insanların ona bakmasını zorlaştıran olağanüstü bir güzelliğe sahipti. Kısa saçları simsiyahtı ve mavi gözleri adeta parlıyordu.

Ayağa kalktı. Yumruklarını konferans masasına dayayarak, bariz bir saldırganlık işaretiyle öne doğru eğildi. Sanki bu onu hiç samimileştirecekmiş gibi. "Solin?" Sesi alçak ve kısıktı, sanki Madoc onun halüsinasyon görüyor olabileceğini düşünüyordu.

Solin yüzünü soğukkanlı tuttu. Onu yabancılaştırmaya gerek yoktu. Madoc henüz. "Evet, cehennem dondu." Burada Madoc'tan herhangi bir iyilik istemesi için donmuş olması gerekirdi.

Madoc küçümseyen bir kaşını kaldırdı. "Neden buradasınız?"

Çünkü tanrılar, yıllar önce Yunanistan'da bir ateşkes yapmış olsalar da hiçbir zaman dost olmadıklarını biliyorlardı. İkisi de diğerine güvenmiyordu.

Bunun için yüzyıllarca birbirleriyle savaşmışlardı.

Solin masanın karşı tarafında durdu ve Madoc'un duruşunu tekrarladı. "Bir sorunumuz var."

Bu onu sadece eğlendirdi. Madoc kaba bir inkâr homurdandı. "Biz mi?"

Solin, Madoc'un yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silip atmak üzereydi. Ama bunu yapmak için yumruklarına ihtiyacı yoktu. Onun sözleri bir kez olsun çok daha etkili olurdu. "Olimpos'un anahtarını hatırlıyor musun?" Hepsi bunun için Solin'in peşine düşmüştü.

Yüzyıllardır.

Solin onu tüm gücüyle korurken, onlar onu bulup yok etmek için her şeyi denemişlerdi.

Bu anahtar, Olimpos tanrılarını öldürebilecek ve tüm varlıklarını yok edebilecek tek şeyi saklıyordu. Zeus, Apollo ve Kader'in haksız yere mahkûm edip cezalandırdığı üç ırkın kanı.

Bu kan, tek oğlunu öldürdüklerinde onları lanetleyen Atlantisli bir tanrıçanın kanıyla karışmış ve sonra onu Atlantis cehennemine hapsetti. Tanrıça Mutlak yıkım, Apollymi, onlara geçmişin canavarının gelip sayısız günahları için hepsiyle yüzleşeceği intikam gününü vaat etmişti.

"Bana Apollon'u ve Artemis sürtüğünü göndermezsen, adaletimi yerine getirecek ve masum oğlumun intikamını alacaktır.

Apollo bir hayvan gibi katledildi.

"Umutsuzca yok etmeye çalıştığınız her şeyin bir bileşimi, her şeye rağmen hayatta kalacak. Ve onun kan karışımı senin zehrin olacak.

"Ve o gün senin için geldiğinde, kahkahalarım Zeus Salonu'nda çınlayacak ve tüm Yunan tanrıları acı içinde ölürlen gazabımı hissedecekler.

"He sah te, akram justia!"

Herkes kraliçenin adaletini

selamlasın.

On bir bin yıldan uzun bir süre boyunca, hepsini korkutmak için kullanılan bir korku hikayesiydi bu. Ve Kader'in, Varlık Avcıları'nın kendi eşlerini seçmelerine izin vermemesinin gerçek nedeni de buydu. Neden bir Were-Hunter'ın kendi seçtikleri dışında biriyle çiftleşmesine izin vermiyorlardı...

Ama kader sonsuza dek reddedilmeyi reddetti.

Ve en iyi hazırlanmış planlar bile sonunda mimarı doğrudan cehenneme götürür.

He sah te, akram justia ...

Madoc'un tüm yüzü, başına gelecekleri anladığı anda gömleği gibi bembeyaz kesildi. "Bize yok ettiğine yemin ettiğin anahtarı mı diyorsun? Ne olmuş ona?"

"Yalan söylediğimi öğrenmek eminim sizi şaşırtmayacaktır. Anahtar yok edilmedi."

Madoc küfretti. "Ne oldu ona?"

Korkusu öfkesini bastırırken Solin'in içini yeni bir acı kapladı. Gerçeği söylerse Lydia'yı öldüreceklerdi.

Eğer yapmazsa, Seth onu öldürecekti.

Demokles'in kılıcı şimdi tam tepesinde sallanıyordu. Ama kesin olarak bildiği tek gerçek, Seth'le pazarlık yapamayacağı ya da anlaşılamayacağıydı. Bunun için uğraşıyordu ve piç kurusu onları yok etmekte kararlıydı.

Bana bir daha ihanet etme, Madoc. Her şeyden önce, Yunanlılar onun ailesiydi. Madoc zaman zaman mantıklı olabiliyordu ve Solin gibi o da Noir tarafından yakalanıp işkence görmüştü.

Sonunda, hiçbir argüman Solin'in sürekli geri döndüğü tek acı gerçeğin önüne geçemedi.

Yüzyıllardır savaştığı tanrılar, Lydia'nın hayatını kurtarmak için tek umuduydu.

Onun tek umudu.

Solin derin bir nefes aldı ve Madoc'un cevabı için kendini hazırladı. "Sana anahtarı nasıl bulacağını söylediğimde onu yok etmeyeceğine dair Styx Nehri üzerine yemin etmeni istiyorum. Onu korumak için benimle birlikte duracağına kardeşim."

Madoc acı acı güldü. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun." "Bu konuda başka seçeneğin yok."

Madoc onunla alay etti. "I-"

"Eğer yemin etmezseniz," diye hırlayarak sözünü kesti, "hepiniz öleceksiniz. Ve hepiniz demek istiyorum. Tek bir Yunan tanrısı bile kalmayacak."

Madoc'un çenesinde bir tik başladı. "Senin tarafından rehin tutulmayacağım ve Zeus'un karşı karşıya geldiğinde nasıl olduğunu biliyorsun."

Solin kesinlikle hissetmediği bir soğukkanlılıkla omuz silkti. "O zaman acı çekerek öleceksin... tıpkı D'Alerian ve M'Ordant." Onlar, Madoc ile birlikte, yüzyıllardır Oneroi'nin yönetici konseyi olmuşlardı.

Ta ki Noir şeytani Oneroi'yi kardeşlerine karşı kışkırtana kadar. Neredeyse Rüya Avcılarının hepsini yok etmeyi başaracaktı.

Neredeyse.

Ve hâlâ onun saldırısından kurtulmaya çalışıyorlardı. Madoc Noir'ın kaçırdığı ve hayatta kalan birkaç tutsaktan biriydi. O, onların kurtulmasında etkili olan Delphine ve Noir'ın dönüştürdüğü kötü Oneroi'lerden biri olan Zeth artık liderlerdi. Delphine onlara liderlik etse de Madoc onun en iyi umuduydu.

D'Alerian'a gelince, Noir'in Solin'in anahtarı insanların dünyasında saklayan kişi olduğunu öğrenmek için işkence edip öldürdüğü Rüya Avcısı oydu. Çenesini kapalı tutmadığı için lanet olası piç kurusu. Ve sonunda ona ne kazandırmıştı?

Yavaş ve acılı bir ölüm.

Madoc kendini dikleştirdi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Sinirlenerek vahşi bir nefes verdi. "Peki. Styx Nehri üzerine yemin ederim ki anahtarı yok etmeyeceğim. Şimdi nerede o?"

Solin, içinden bir acı dalgası daha geçerken yutkundu. Bunun için kendini suçladı. Ne olacağını bilmeliydi. Ama artık ne olacağına odaklanmak için çok geçti. yapılmalıydı ve yapılabilirdi. Savaşmak ve

sıkı mücadele etmek zorundaydılar.

"Şu anda Noir'ın koruyucusunun elinde."

BÖLÜM 6

İblis onunla birlikte odada yeniden belirildiğinde Lydia durakladı. Her zamanki gibi gururlu ve sert durmasına rağmen, gözlerini kırptırıp bakışlarını kaçırmadan önce buz mavisi gözlerindeki utanç ve kendinden tiksismeyi gördü, sonra yavaşça topalladı masasına.

Süslü oymalı sandalyeye oturduğunda, ona iyi olup olmadığını sormaya başladı, ama onu yaralamak istemedi. görüldüğünden daha kötü bir gurur duymasını istemiyordu. Adamın utandığını ve üzüldüğünü zaten anlayabiliyorken bunu sormasına gerek yoktu.

Ve iyi olmadığı acı verici bir şekilde ortadaydı. Acı çekiyordu ve kadın yaralarının fiziksel acısından bahsetmiyordu. Umutsuz bir çaresizlik havası ve tam bir keder ve üzüntü sarmıştı onu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Kabuslarında bile.

Tek kelime etmeden, taze kanı dikkatlice sildi. burnunun köşesinden ve şişmiş ağzından damlıyordu. Kulağından daha fazla kan akıyordu ve makyajıyla uyumlu parlak kırmızı bir şerit halinde boynundan aşağı akıyordu. Bunu tamamen görmezden gelmesi ona bunun ne kadar sık olduğunu anlatıyordu. başına geldi. Artık buna tepki vermiyordu.

Adını koyamadığı bir nedenden dolayı, onun bu görüntüsü Orada öylece oturmuş, kaybolmuş ama bir o kadar da öfkeli görünmek kalbinin bir parçasına dokunmuş ve sanki kendi acısıymış gibi onun için acı çekmesine neden olmuştu.

Sert, sarsılmaz bir güç maskesi takıyordu ve yine de ...

Şu anda iblisin boyalı yüzünü görmüyordu. Sadece kendini onun arkasına saklamış olan adamı gördü. Ve hatta

Düşman olsalar da, onun bu yönünü yatıştırmak istiyordu.

Belki, sadece belki, eğer ona ulaşabilirse, ona ve Solin'e yardım edebilirdi. Tanrılar biliyordu ki Noir'ın tarafını tutmak için hiçbir sebebi yoktu. Hele ki o piç kurusu ona bu kadar kötü davranmışken.

Ruhunun içinde etten kemikten bir adam vardı. Sonsuz acı çeken biri. Kendi türünden şüphelenen, ona kızgın ve inanılmayacak kadar nefret dolu bir dünyada yaralı ve yetim kaldığından, içine kapanma ve saklanma ihtiyacını anlıyordu. Onlar kendisine zarar vermeden önce, onlara saldırma ve zarar verme eğilimi.

Hayatta kalma içgüdüsiydü. Bir savaşçının yolu.

Ama Solin ve onun aşkı olmasaydı, iblisin olduğundan daha iyi ya da daha nazik olamazdı. Nihayetinde neye dönüşeceğini kimse bilemezdi.

Bir kişi, birinin hayatında büyük bir fark yaratabilir. İyi ya da kötü. Eylemleri ve sözleriyle tek bir kişi bir başkasını kurtarma ya da yok etme gücüne sahipti.

Çok şanslıydı. Solin ona ihtiyaç duyduğu anda ortaya çıkmış ve acısını dindirmişti. Geçmişe ona kalbini kapalı tutmasını söylese bile ona yeniden gülmeyi ve sevmeyi öğretmişti.

Ama iblis...

Onu tutacak ve ona bunu söyleyecek bir Solin'i yoktu. her şey yoluna girecekti. Ona zarar veren herkesi öldüreceğini ve tehdit ne olursa olsun onu koruyacağını. Zamanla geçmişin acısının dineceğine dair ona söz veren bir Solin.

ve yeniden sevmeyi ve gülmeyi öğreneceğini söyledi.

Solin onun en büyük hediyesiydi.

Bunun yerine, çok fazla kişi bu iblise saldırmış ve onu yok etmeye çalışmış ve başarısız olmuşlardır.

Belki de birinin şiddet dışında başka bir taktik denemesinin zamanı gelmişti. Karşı koyamayacağı bir taktik.

Adamın oturduğu yerin yarısına kadar geldi, adam savunmaya geçip onu geri püskürtmesin diye fazla yaklaşmaktan korkuyordu. "Adın ne senin?"

Dudağındaki kesiği yalayarak kaşlarını çattı ve sonunda dikkatini ona yöneltti. "Affedersiniz?"

Demek canavarın da terbiyesi varmış. Onları görmek ferahlatıcıydı.

"İsminiz. Neymiş?"

Seth sessizlik içinde otururken, neye nasıl cevap vereceğini düşünüyordu.

basit bir şey olmalıydı. İnsan diyarından ayrıldığından beri Azura'nın hizmetkârı Jaden'dan başka kimse kendi adını kullanmamıştı.

İblisler yüzüne karşı -yere serilmediği ve karşılık veremediği zamanlarda- ona Gardiyan ya da Efendi diyorlardı. Noir ve Azura onu sadece aşağılayarak ya da Köle diye çağırıyordu, o kadar ki adını bildiklerinden bile emin değildi.

Piç, muhtemelen taşıdığı en yaygın veya en az saldırgan mezar yazısıydı.

Yine de...

Başka hiç kimse sormamışken neden onun adını bilmek istesin ki? Jaden bile sormamıştı. Sadece koparıp almıştı.

Seth'in kafasından, onun izni olmadan, ilk karşılaştıklarında.

Dürüst olmak gerekirse, bunu onun dudaklarından duymak isteyip istemediğinden emin değildi. Hatta bir parçası bu küçük yakınlaşmadan ve bunun kendisine neler yapabileceğinden korkuyordu. Ona ismiyle seslenmesinin hiçbir yararı olamazdı.

Yok.

"Neden bilmek istiyorsun?"

Lydia yorgun bir şekilde içini çekti. "Her şeye şüpheyile yaklaşıyorsun. Benden gerçekten bu kadar korkuyor musun? Olimpos aşkına, ben bu kadar küçükken sana ne yapabilirim ki?"

Onu zayıflatabilirdi ve burada, yaşamak zorunda bırakıldığı bu cehennemde, bu onun çok daha kötü yaralanmasına neden olabilirdi. Herhangi bir şeyi ya da herhangi birini önemsemek ...

Bunlar silahların en ölümcül olanlarıydı. Tam da bu yüzden onu tutuyordu.

Solin'i zayıflatmak ve kontrol etmek için.

Asla böyle bir aptal olmayacağım. Hiç kimse ya da hiçbir şey için.

Bu dünyaya yalnız gelmişti ve sonsuza dek yalnız kalacaktı.

"Senden korkmuyorum, kadın," diye alay etti. "Hiçbir şeyden korkmuyorum." Nasıl korkabilirdi ki? Tüm hayatı kabus üstüne kabustan ibaretti. Eğer bir şeyden korkarsa, bu ona karşı kullanılırdı.

Yani bir zamanlar sahip olabileceği tüm korkular yüzyıllar önce yok olmuştu.

Şimdi...

En iyi ihtimalle boş, en kötü ihtimalle de öfkeliydi. Sahip olduğu tek iki duygu bunlardı. Artık anlayabildiği tek iki duygu.

Topaz gözleri hüznle doldu, başını salladı. "İnsanlar tanıştıklarında isimlerini değış tokuş ederler."

"Evet, ama ben bir..." diyemededen durdu.

"kişi." Uzun zaman önce ondaki son haysiyet kırıntısını da söküp almışlardı. Artık ne olduğunu bilmiyordu. Tam olarak değıl. Ama onun da bunu bilmesine gerek yoktu.

"Sen ne değılsin?" diye sordu bir dakika sonra.

"İnsan değılim."

Lydia onun söylemeye başladığı şeyin bu olmadığını hissetti. "Ama senin bir adın var, değıl mi?"

Başını salladı. "Bana Efendi diyebilirsin."

Dudağını kıvrırırken gözlerinde ateş parlıyordu. alaycı bir şekilde. "Ben kimseye efendi demem. Asla. Ve buna sen de dahilsin, bilgin olsun, ahbap. Aş artık kendini. Gah! Bu cesarete inanamıyorum."

Bu sözler onu kızdırdı. "Benimle alay mı ediyorsun?"

Lydia onun bu saçma sorusu karşısında öfkelendi. "Benimle alay etmiyor musun?"

Aslında bu durum karşısında afallamış görünmeyi başarmıştı. Burnundan daha fazla kan damlarken yüz hatlarında tanımlayamadığı birkaç duygu daha titreşti. Tekrar konuşmadan önce dalgınca kanı sildi. "Nasıl yani?"

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve bunun için onu boğmak istedi. Gerçekten bu kadar kalın kafalı mıydı? "Sana Efendi dememi mi söylüyorsun? Ne tür bir saçmalık bu? Kimse bana sahip değil ve beni kontrol etmedikleri de kesin."

Kızın öfkesi onu hiç etkilememiş gibi görünüyordu. Elbette, ona söylendiğine göre sürekli PMS halinde yaşayan Noir'a hizmet ediyordu. Muhtemelen Noir'ın her türlü ısıtılmış kelimeler.

"İyi o zaman," dedi daha sakın bir tonda. "Bana Gardiyan de."

Derin bir tiksinti sesi çıkardı. Sanki bu herhangi bir Daha iyi mi? Hay Allah. Gerçekten de tek seçeneği bu muydu? Efendi mi, Gardiyan mı?

Başını ona doğru salladı. "Annen sana Gardiyan adını mı verdi? Gerçekten mi? Bunun için seni pek düşünmemiş olmalı." Bunu şaka yollu bir iğneleme olarak söylemişti ama adam

Gözlerinin derinliklerinde acı alevlenirken kaskatı kesilmişti; bu ona istemeden de olsa bir sinire dokunduğunu gösteriyordu.

Kahretsin...

"Özür dilerim, Gardiyan. Öyle demek istemedim." Ona dokunmak için uzandı.

Ayağa fırladı ve o kadar hızlı geri adım attı ki neredeyse sandalyesine takılıyordu. "Dokunma bana." Bu hırıltılı, öfkeli kelimeler hızlı bir silah sesi gibi çıktı.

Beyaz makyajın arasından adamın yanağında kocaman, taze, çirkin bir morluk görünce elini yumruk yaptı. Bu Göğsünde, kalçalarında ve boynunda gördüğü ısırık izleri, ona adamın etinde iz bırakan diğerlerini hatırlattı. Ve işte o zaman onun sırrını tamamen anladı.

Onun gerçek acısı.

"Sana hiç acı vermeyen bir dokunuşta bulunan oldu mu?"

Sorusu yüzüne sert bir tokat gibi çarparken Seth kıpırdamadı. Ama en acısı acı gerçekti. Bir zamanlar, uzun zaman önce, normal bir insan gibi yaşamıştı. Sahip olduğu Onu sevdiğini düşündüğü insanlar. Onun kendilerinin bir parçası olduğunu söyleyen bir aile.

Ama bu acımasız bir yalandı. Onların sahte iyiliğini bilmese çok daha iyi olurdu. Tüm bunlar ona neyi kaçırdığını göstermişti. Ona diğerlerinin ne insanlar kabul etti.

Ona neye sahip olmaya layık olmadığını göster.

Bırakın adımı paylaşmayı, benimle aynı havayı solumayı bile hak etmiyor! Böyle bir zavallıya benim adımı vermeye nasıl cüret edersin? Onu doğurarak kendini bana sevdireceğini sanıyorsan, bir daha düşün.

Babasının sözleri kulaklarında ınlarken, Seth ondan uzaklaşmaya başladı.

Ama kadın onun önüne geçerek geri çekilmesini engelledi. Adam niyetini anlamadan önce, Noir'ın yumruğu yüzünden hâlâ yanan yanağına nazik bir el koydu. Bu şefkat onu şok etti.

Gözlerini kapatarak onun dokunuşunun sıcaklığının tadını çıkardı ve böyle bir şeyin nadir olmadığı bir hayatı hayal etmeye çalıştı. Ama gerçek, onun bu kadar rahat olmasına bile izin vermiyordu. Bu kafasının içinde öfkeyle bağırarak ona kim ve ne olduğunu hatırlattı.

Senin gibi bir melezi kim sevebilir ki?

İğrençsin. Acınacak haldesin.

Değersiz.

Kusmadan önce gözümün önünden defol, sefil. Azura'yı ya da bir dişi iblisi memnun ettiğinde bile, onunla işleri biter bitmez onu yataktan atıyorlardı. O sadece bedensel dürtüleri yatıştırmak için bir araçtı.

Daha fazlası değil.

Hiç kimse için önemli değildi ve hiç kimse de onun için önemli değildi.

Seth gözlerini açtığında onun topaz rengi bakışlarında parlayan şefkatle kendisine baktığını gördü.

Bu yalan, Noir'in onu bir duvara çarpması gücüyle midesine çarptı. Onu zerre kadar umursamıyordu ve bunu biliyordu.

Solin onun sevdiği kişiydi. Buraya kurtarmak için geldiği kişiydi.

Onun gibi bir kadın, onun gibi bir şeyi kurtarmak için hayatını asla riske atmaz.

Onun hilesini fark ettiğinde öfkeden deliye döndü. Ne yapmaya çalıştığını biliyordu ve bunun için ondan nefret ediyordu.

Kadının elini yüzünden çekip aldı. "Beni ne tür bir aptal olarak görüyorsun?"

Gerçekten de şok olmuş gibi görünmeyi başardı.
"Anlamıyorum."

Evet, doğru. Biliyordu ve onunla oynamaya çalışıyordu. Onu zayıflatmak için. "Ben senin için bir hiçim, sadece geçilmesi gereken bir düşmanım. Başka türlü davranarak ikimizi de aşağılama."

Adam bileğini sıkıca kavradığında Lydia irkildi ve onu yatağına doğru sürükledi. Adamın niyetinden korktuğu için panik içinde kabardı.

Onun kendisine saldırmayacağını fark edene kadar onunla dövüşmeye başladı. Aksine, yatak direğinden ayak bileğine kadar uzanan bir zincir ortaya çıkardı.

Onu serbest bırakıp masasına dönerken gözleri buz gibi parlıyordu.

"Beni burada zincirli mi bırakacaksın?" "Evet."

Dizüstü bilgisayarını açtı.

"Gerçekten mi?"

Ona bakmayı reddetti. "Söylediğim bu değil miydi?" Bir şeyler yazmaya başladı.

Adamın basit bir soruya verdiği aşırı tepki karşısında şaşkına dönmüştü. "Gerçekten bir dokunuştan bu kadar mı korkuyorsun?"

Başını çevirerek omzunun üzerinden ona baktı. "Sana söyledim, hiçbir şeyden korkmuyorum."

Ama o daha iyi biliyordu. Ona adını vermeyecekti. Gerçek yüzünü görmesine izin vermedi ya da ona herhangi bir şekilde teselli sunmadı ...

"Kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin, Gardiyan. Ben senin hakkındaki gerçeği biliyorum."

Kaşları derin bir çatıktı. "Ne gerçeği?"

"İnsanlardan korkuyorsun. Yoksa neden böyle yaşayasın ki?"

Ellerini masanın üzerine, onu zıplatacak kadar büyük bir güçle vurdu ve dizüstü bilgisayar aşağıya inip masanın üzerine yanlamasına düşmeden önce birkaç santim havalandı.

"İnsanlardan korkmuyorum," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Onlardan nefret ediyorum." Adamın bu tek kelimeyle tükürdüğü zehrin tadını alabiliyordu. "Anlıyor musun? Yalan söylerler. Çalışıyorlar. Hile yaparlar ve aldatırlar. Onlarla ilgili katlanabileceğim hiçbir şey yok... Ve eğer beni rahat bırakmazsan, sesini tekrar elinden alacağım."

Bir yanı onu bu konuda sınamak istiyordu ama daha akli başında olan yanı galip geldi.

Blöf yapacak biri değildi.

İyi. Her neyse. Bırakalım acısının içinde debelensin. Zaten bu onu pek ilgilendirmiyordu.

Seninle daha fazla uğraşmak zorunda değilim. Er ya da geç, Solin onu serbest bırakacaktı. Bunu biliyordu.

Yapacak başka bir şeyi olmadığı için yatağa oturdu ve adamın dizüstü bilgisayarında her ne varsa onunla çalışmasını izledi. Kadın Dakikalar geçtikçe başını eğdi ve anahtarlara o kadar sert vurdu ki, kilitlenmemesine ya da kırılmamasına oldukça şaşırdı.

Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmadığı çok açıktı ve her geçen saniye daha da tedirgin oluyordu. Kız bunu çok iyi anlıyordu. Eskilerin dediği gibi, bir televizyon zekanıza hakaret edebilir ama hiçbir şey bunu bir bilgisayar kadar yüzünüze vuramaz.

Ve adını koyamadığı bir nedenden ötürü, bundan kendini

beğenmiş bir memnuniyet duydu.

Güzel. Umarım hüsrana uğrarsın, ta ki budanana kadar.

Bu ona daha nazik olmayı öğretirdi.

Seth araştırmasına odaklanmaya çalıştı ama tek fark ettiği Lydia'nın nefes alış verişinin belli belirsiz sesiydi. Ne zaman en küçük bir hareket yaptığında, vücudu kendi isteği dışında buna tepki verdi.

Neden ona dokunmuştu? Bu ve ona sesini verdiği zamanki öpücüğü arasında kendini mahvetmişti. Şimdi bir iblisle değil de bir kadınla seks yapmanın nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Şeytani olmayan tüm kadınlar Lydia gibi miydi? Bu kadar güzel kokarlar mıydı? Bu kadar yumuşak mı hissederlerdi?

Ona bakma.

İçindeki akliselimi duydu ama yine de omzunun üzerinden bakıp onu yatağında bağdaş kurduğu yerden sırtına bakarken yakalamaktan kendini alamadı. Dirsekleriyle Dizlerinin üzerine çökmüş, çenesini kavuşturduğu ellerinin üzerine dayamıştı. Bunu neden sevimli bulduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama bulmuştu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ona. "O

koca kafanı okumaya çalışıyorum."

"Neden?"

Ona alaycı bir bakış attı. "Ah, bilmiyorum. Belki de çok sıkıldığım ve uykum olmadığı için yapacak başka bir şeyim olmadığı içindir. Ne iş yapıyorsun?

Eğlence mi? Çevrimiçi pornoda gezinmek dışında yani."

"Porno mu?" Tanımını bilmediği pek çok kelime kullanmıştı.

"Biliyor musun? Pornografi mi? Çıplak kadınlar gösteriş yapıyor yalnız erkeklerin mutlu yerleri mi? Ya da sizin durumunuzda, kayaların altında yaşayan ve normal bir kadının mutlu olduğu yeri asla göremeyen erkekler."

Kadının anlattıkları karşısında hem dehşete düşmüş hem de meraklanmıştı. Kadınlar gerçekten böyle bir şey yapıyor muydu? Ve siz bunu gerçekten görebiliyor muydunuz?

Elbette, insan aleminde geçirdiği kısa süre boyunca insanlar cinsel açıdan çok açıktı. Belli ki hâlâ da öyleydiler.

"Pornoda gezinmiyorum." Bunu yapabileceğinin farkında değildi, ama şimdi o konuyu açtığına göre ...

Onu bulmak için nereye gidecekti? Bilgisayarı alalı çok olmamıştı. Sadece bir haftadan biraz daha fazla. Solin'i sorgularken bundan bahseden sümüklü böcek iblislerinden biri olmasaydı var olduklarını bile bilmeyecekti.

Odasına geri döndüğünde bir tane tezahür ettirdi ve insan dünyasına bağlanmasını sağlamak için güçlerini nasıl kullanacağını bulması biraz zaman aldı.

Gerçi geri kalanı...

Bu lanet şeyi özel bir tür sadist iblis icat etmiş olmalı.

Ama Lydia onu nasıl çalıştıracağını biliyor gibiydi. "Sen..."

Sorma. Yapma.

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Ne?"

Tereddüt etti. Başkalarından yardım istemeyi uzun zamandır bırakmıştı.

zaman önce. Ya görmezden geliniyor ya da aşağılanıyordu. Bu onun için kazananı olmayan bir durumdu.

Ve bir gün için yeterince tekme yemiş ve hakarete uğramıştı. "Boş ver."

Gözlerinde bilmiş bir ışık parlıyordu. Adamın siki bu eğlenceli ifade karşısında sarsıldı.

"Sana yardım etmemi istiyorsun, değil mi?"

Evet. Ama bunu asla kabul etmezdi. "Bunu kendi başıma çözebilirim."

Ona dudak büktü. "İhtiyacınız olduğunda yardım istemek sizi zayıf yapmaz. Aksine, sınırlarını bilen ve kabul eden güçlü bir adamdır."

Ve kendini alaya maruz bırakan bir aptaldı. "Sakıncası var mı? Konsantre olmam gerek." Ondan uzaklaştı.

Lydia umutsuzca ona o dizüstü bilgisayarı nereye sokacağını söylemek istedi. Ama adamdaki neredeyse çocuksu utangaçlık onu düşmanca davranmaktan alıkoydu.

Ona doğru uzanmaya başlamıştı ama sonra bir şey onu geri çekmeye zorladı.

Bir şey mi? Kızım, onun vücudunu gördün. Onu kendine çeken soyut bir şey değildi. Yıllarca süren taciz ona kendi içinde kalmayı öğretmişti.

Herkesin hayatında, elini uzattığı için çok fazla tokat yediği bir nokta vardır. Birkaç sarsıntıdan sonra, bunu yapmayı bıraktılar. O bunu herkesten daha iyi anlıyordu.

"Gardiyan mı?"

Kaşlarını çatarak ona doğru döndüğünde çenesinde bir tik başladı.

Bu yerdeki diğer iblisleri korkutmak için bir aynada uygulandı.

İyi ki kolay kolay korkmuyordu.

Bunun yerine ona gülümsedi. "Bilgisayarlar son derece Eğer alışık değilseniz can sıkıcı ve kullanımı zor. Bazen alışık olsanız bile. Eğer gitmeme izin verirsiniz, yapmaya çalıştığınız şey her neyse, size yardım etmekten çekinmem."

O

Beklentiyle zinciri salladı.

Seth kendi kendisiyle tartışırken tam bir dakika boyunca kıpırdamadı. Kızın ondan uzak durması akıl sağlığı için daha güvenliydi.

Kimi kandırıyorsun? Senin üstünde de olabilirdi, Odanın öbür ucunda bile olsa, aldığı her nefese tepki verme şekliniz.

Ve bu işi halletmesi gerekiyordu. Zamanı durduramayacağı ya da kıramayacağı bir kum saatinde hızla akıyordu. Noir ona herhangi bir uzatma vermeyecekti ve bunu biliyordu.

Kendini toparlayarak başını salladı.

Zinciri anında yok olurken Lydia nihayet yeniden nefes alabildi. Vay canına... sahip olduğu güçler oldukça korkutucuydu ve Lydia hâlâ bunların tam kapsamını bilmiyordu.

Bunu düşünmemeye çalışarak ayağa kalktı ve adamın masasına gitti. Oturduğu yerden kalktı ve ona uzattı.

Parmak eklemlerini çatlatarak oturdu, sonra dizüstü bilgisayara uzanırken tereddüt etti. "Bu şey parmaklarımı yemeyecek, değil mi?"

"Pardon?"

"Daha önce kullanmaya çalıştım ve üzerime kapandı. Neredeyse birkaç parmak kemiğimi de beraberinde götürüyordu."

Ağzının kenarında bir şey kıpırdadı. izin verseydi bir gülümsemeye dönüşebilirdi. "Hayır, sana zarar vermez."

Hâlâ biraz kuşkuluydu, dikkatlice kendisine doğru çekti. Ama o haklıydı. Artık aç değildi ve güvenli bir şekilde yazabiliyordu.

Başını kaldırdı ve adamın şakağında, siz ona yaklaşıp kadar görünmeyen yeni bir yumru morluk daha gördü. Karnı sıkıştı. Onunla asla konuşmayacağını biliyordu. ne yaptıklarına odaklandı. "Tamam, ne bilmek istiyorsun?"

Ondan bir adım uzaklaştı. "Olimpos'un anahtarı hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyor."

Tamam. Nedenini bilmiyordu ve bu terimi daha önce hiç duymamıştı. Ama kendi kültürü hakkında bilmediği pek çok şey vardı. Solin onu Avrupa'nın başka yerlerinde yetiştirmişti. Adını vermeyeceği nedenlerden dolayı onu kendi mirasından uzak tutmuştu. Onu tanrılar ve Varlık Avcısı kolu hakkında eğitirken, her zaman şu konuda ısrarcı olmuştu onlarla hiç iletişime geçmeye çalışmadı.

Ve ailesi öldükten sonra türünün diğer üyeleriyle etkileşime girmediği için ...

Temel gerçekler dışında her şeyden oldukça habersizdi.

"Google'da mı aradın?" diye sordu.

Adam kaşlarını çattı. "Google mı?"

"Evet, Google. Bilirsin, arama motoru."

Burnunu çekti ve sanki burnuna bir ağrı girmiş gibi başını salladı. Sonra elinin topuğunu sol gözünün üzerine koydu ve orada tuttu. "Arama motoru nedir?"

"İyi misin?" şikâyet etmese de, şu anda gerçekten canının yandığına dair gizli bir şüphesi vardı.

"Bir dakika içinde geçer." Elini indirdi ve gözlerini kırptırarak açtı.

Lydia adamın gözünün beyazının tamamen kırmızı olduğunu görünce nefesi kesildi. Kan kırmızısı. "Aman Tanrım. Bu da mı Yaralandın mı?"

Seth'in onun sorusuna verecek bir cevabı yoktu. şu anda her yeri acıyordu. Özellikle de kızın itirazlarına aldırmadan onu alması için yalvarmaya devam eden iltihaplı siki.

Ama o kadar da hayvan değildi. Birkaç kez tecavüze uğradıktan sonra bunu bir başkasına yapacak değildi. Bu nedenle, en son ne zaman ne bedenine ne de ruhuna tecavüz etmeyen bir seks yapmıştı.

Daha önce de belirttiği gibi, on üç yaşından sonra kızgın ya da yaralayıcı olmayan bir dokunuğu hiç tanımamıştı.

Ta ki ...

Ona dokunmak için uzandı.

Bir an için, onun tenini üzerinde hissetmek için duyduğu çaresiz ihtiyaç yüzünden donakaldı.

Yapma. Tek yapacağı size asla sahip olamayacağınız şeyleri hatırlatmak olacaktır.

O Solin'e aitti. Ona değil. Hızla uzaklaştı.

Ama o ipucunu almadı. Bunun yerine, odanın diğer ucuna kadar onu takip etti.

Ne oluyor be? Ne zaman hareket etse, kadın oradaydı ve yaralı gözüne dokunmaya çalışıyordu. Ondan kaçarken ne kadar aptal görüldüğünü bilmek bile istemiyordu.

"Dur!" diye hırladı sonunda.

Sanki ona tokat atmış gibi geri çekildi ve bu onu tam bir pislik gibi hissettirdi. "Sadece sana yardım etmek istedim."

"Ne yapmama yardım edeceksin?" Doymamış şehvetten ölmek mi? Şu anda odadaki en büyük tehdidi buydu.

Başını iki yana salladı. "Gözün tamamen kırmızı. Sanki kanla dolmuş gibi."

Bu, görüşündeki bulanıklığı açıklıyordu ama hissettiği acı, Seth'in Noir'in ailesini sorgulama ihtiyacına boyun eğmesinin ardından Noir'in onu yumrukladığı göz çukurundan geliyordu. "Bir kan damarını kırmış olmalıyım. Olur böyle şeyler."

Lydia onun bu kadar soğukkanlı konuşmasından rahatsız oldu. çok korkunç bir şey. Kırık kan damarları sadece

olur. Yüzünde beliren morluklardan daha fazla. Ona doğru bir adım attı.

Birini geri aldı.

İyi. Onu bir daha yanına yaklaştırmayacaktı. Ve düşününce, aslında onun kendisini zorlamasından korkuyordu. Evet...

"Bana hâlâ arama motorunun ne olduğunu söylemedin." Elini dudağında gezdirmeden hemen önce patlamış dudağını yaladı, sonra emdi.

Bu kadar vahşi bir şey nasıl bu kadar savunmasız ve belirsiz görünebilirdi? Onun gerçek yüzüne dair bu küçük bakışlar aslında tatlı. Ve daha da kötüsü, kızın onu etkilediğinden çok daha fazla etkiliyorlardı.

"Gerçekten ne olduğunu bilmiyor musun? Yani, yaşadığının farkındayım ..." kasvetli odanın içinde etrafına bakındı. "Daha doğrusu bir kayanın altında, ama bir bilgisayarınız var."

"Uzun süredir bende değil ve siz gelmeden bir saat öncesine kadar insan dünyasına nasıl bağlanacağını bulamamıştım. Ve onu çalıştırmak için ne kadar az zamanım olduğunu biliyorsun. O zamandan beri."

Bu çok şeyi açıklıyor. Ve yine de ... "Bundan önce bir tane vardı, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Bir iblis bana onlardan bahsedinceye kadar hiç duymamıştım. Bir şeyler öğrenmeme yardımcı olacağını söyledi. daha hızlı. Ama açıkçası nasıl olduğunu anlamıyorum. Kitaplarda gezinmek çok daha hızlı. Onlardan birine dokunduğum anda nasıl açacağımı buldum. O lanet şeyin açma düğmesini bulmak bile iki günümü aldı."

Sözleri onu şaşkına çevirmişti. Gerçekten şaka mı yapmıştı? Onu gücendirmediğini umarak güldü.

Seth hayatında duyduğu en tatlı sesle donakaldı. Gerçek ve içten bir kahkaha. Ve bu onun aleyhine değildi.

Yıllardır kimse onun etrafında böyle gülmemişti...

Hiçbir fikri yoktu. Hiç böyle bir kahkaha duymuş muydu? alaycı mı yoksa zalim mi? Yaptıysa bile bunu hiç hatırlamıyordu. Kimsenin gözlerinin onunki gibi parladığını da görmemişti.

O kadar güzeldi ki nefesini kesmişti. Daha da kötüsü, kapıya doğru koşması gerektiğini bildiği halde onu kendisine doğru çekiyordu.

Dudakları gülümsemek ister gibi kıpırdadı ama bu da hatırlamadığı bir şeydi. Çocukken gülümsemiş miydi? Öyle değil miydi?

Neden hatırlayamadı?

Dudaklarını birbirine bastırdı ve ayıldı. "Özür dilerim."

Özrü kafasını kahkahasından daha fazla karıştırmıştı. Bu da kimseden duyduğunu hatırlamadığı bir şeydi. Hem de hiç. "Ne için?"

"Bilmiyorum. Üzgün görünüyordun. Sana gülmüyordum, yemin ederim."

"Biliyorum."

Lydia birden kendini çok garip hissetti. Son derece etkileyici bir yüzü olmasına rağmen, onu okumakta zorlanıyordu. Ve adam hiçbir zaman onun düşündüğü gibi tepki vermiyordu. Şeyler

Onu mutlu etmesi gereken şeyler onu kızdırdı ve onu rahatsız edeceğini düşündüğü şeyler de etmedi.

Ona bir gülümseme sundu. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, bu düşüncede yalnız değilsin. Bilgisayarlar hepimizi aptal yerine koyuyor. Ama çok etkilendiğimi söylemeliyim."

"Neye göre?"

"Daha önce hiç görmediğiniz bir şeyi çalıştırdınız mı? Bu çok etkileyici. Ne zaman yeni bir tane alsam Geek Squad'ı aramak zorunda kalıyorum ve yıllardır bir tane kullanıyorum."

Yine yüzünde dans eden, anlaşılmaz duygular vardı. Sonunda, kadının kaynağını anlayamadığı şaşkın bir ifadede karar kıldı. "Az önce bana iltifat mı ettin?"

Nasıl cevap vereceğini düşünürken gözlerini araladı. Ona iltifat ettiği için gücenmiş miydi? Böyle davranıyordu. Ama bu hiç mantıklı değildi.

"Um... evet."

Bu kez o suçlayıcı mavi gözlerdeki öfkeyi yanlış anlamak mümkün değildi. "Benimle alay ediyorsun."

"Nasıl?" Adamın davranışı ve saldırısı karşısında tamamen şaşkına dönmüştü. "Senin zeki olduğunu düşündüğümü söyleyerek mi?"

Öfke bakışlarını karartırken nefes alış verişini düzensizleştirdi. "Kusurlarımın farkındayım. Hem de hepsinin. İhtiyacım olan ya da istediğim son şey bunun için bana patronluk taslamam."

Ona ne yapmışlardı ki iyi niyetli bir iltifatı bile kabul edemiyordu? Yapmak istediği masum bir yorumla onu incitmiş olması kalbini kırmıştı

iyi hissettirdi. "Sana patronluk taslamıyordum. Söz veriyorum. Bu benim dürüst görüşümdü."

Yine de gözlerinde öfkeli bir şüphe vardı.

"Özür dilerim," dedi tekrar, sonra masasına döndü.
"Gerçekten seni kırmak ya da kızdırmak istememiştim."

Seth onun mutluluğunu çaldığı için kendinden nefret ediyordu. Eğer o gerçekten söylediği gibi miydi? Onu zeki bulmuş olması mümkün müydü?

Neden yapsın ki? Başka hiç kimse öğrenmemiştir.
Öğrenmekte yavaş olduğunu biliyordu. Bu konuda hep inatçı olmuştu. Bu yüzden
o makineyi anlaması bu kadar uzun sürmüştü. Neden hala çalıştıramadığını.

Noir'ın onu sürekli dövmesinin nedeni buydu. Diline hakim olmayı ya da gözlerini aşağıda tutmayı asla öğrenemedi. Ne zaman susması ve konuşmaması gerektiğini asla öğrenemedi. Sadece tam bir aptal kendisine zarar vereceğini bildiği biriyle yüzleşmeye devam ederdi.

Durgun ve temkinli bir şekilde masada ona katıldı ve okuyamadığı ya da anlayamadığı şeyleri açmasını izledi.
"Şimdi ne yapıyorsun?"

"Şey, kitap ayraçlarını arıyordum." "Ama bu
bir kitap değil."

Gözlerinde sinirli bir seğirme ile ona baktı. "Biliyor musun, eğer sana bu yorumu yapsaydım, özellikle de bu ses tonuyla, bana çok kızar ve çekip giderdin." Sinirli bir şekilde sandalyesine geri döndü. "Bunun bir kitap olmadığının gayet farkındayım. Tanrım!"

Seth bunu düşünmek için bir dakikasını ayırdı. Kadın haklıydı. İstemeden de olsa ona karşı kaba davranmıştı. "Ben sadece anlıyorum."

Hâlâ kızgındı ama en azından bunu ona açıklamıştı. "Favori sayfaları yer imlerine ekliyorsunuz, böylece istediğinizde onlara geri dönebiliyorsunuz."

"Bir kitaba yer imi koymak gibi."

Başını salladı. "Terim de buradan geliyor. Ama sende hiç yok."

"Biliyorum. Kurmakta ve açmakta zorlandığımı söylemiştim."

Lydia kaşlarını çattı. "Talimatları takip ettin mi?" Gerçi bunun ona pek faydası olmamıştı ama yine de ...

"Yapamadım."

"El kitabınız yok muydu?"

"Hayır. Yazıldığı dili anlamadım."

Çenesi gevşedi. Okuma yazma bilmiyor muydu? "Ama İngilizceyi kusursuz konuşuyorsun." Gerçi daha önce hiç duymadığı kalın bir aksanı vardı ama doğuştan İngilizce konuşanlarla tanışmıştı. daha az akıcı olan. Bazı

günler o bile.

"Evet. Konuşulan dilleri kolayca anlayabilirim. Sadece okuyamıyorum."

Tanrım, tahmin ettiğinden daha da zekiymiş. Elinde bir kılavuz olmadan ya da okuma yazma bilmediği halde bir bilgisayarla nasıl bu kadar ileri gidebilmişti?

Bu dil onu aşıyordu. "İblislerden biri sana yardım etti mi?"

Başını iki yana salladı.

"Onlardan birinden yardım istedin mi?"

"Hayır. Burada kimse benimle konuşmuyor."

Etrafı birçok kişiyle çevriliydi ama her zaman yalnızdı. O anda ona Solin'i o kadar çok hatırlattı ki, bu onu boğdu. "Bu yüzden mi bana bir ses verdin?"

Yüz hatları taşa dönerken, o tanıdık öfke ürpertici bakışlarında parladı. "Kimsenin benimle konuşmasına ihtiyacım yok. Asla."

Gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Bu noktada, onun her yorumunu ve niyetini yanlış okumaya bu kadar kararlıyken savunmasını aşabileceğini hiç sanmıyordu. "Bu seni zayıf yapmaz, biliyorsun değil mi? Herkesin güvenebileceği birine ihtiyacı vardır."

"Bilmiyorum."

Ama o daha iyi biliyordu. Kural olarak insanlardan hoşlanmayan Solin bile ara sıra onlarla konuşurdu. Hatta konuşmayı bile öğrenmişti. Birkaç yıl önce yardım ettiği bir başka Rüya Avcısı olan Arik ile arkadaş oldu.

Ancak, bu tür değişiklikler yalnızca sorunları olan kişi ilerlemeye karar verdiğinde gerçekleşir. Gardiyan o seviyenin yakınında bile değildi.

Onu kim suçlayabilir ki?

Aklının başında olması bile bir mucizeydi. Herhangi bir şekilde merhamet sahibi olması mucizeden başka bir şey değildi.

İç geçirerek bilgisayarın başına döndü. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Gardiyan.

"Teriminizi aramamızı sağlayacak siteye ulaşabilmemiz için google.com yazıyorum."

Aslında daha iyi görebilmek için ona yaklaştı. "Tüm bunları nasıl yapacağını nereden biliyorsun?"

"Sörf yapmak için çok fazla zaman harcıyorum."

Ona şöyle bir baktı. "O kelimeyi söyleyip duruyorsun. Ne anlama geliyor?" Coşkulu merakı ona küçük bir çocuğu hatırlatıyordu.

"Şu anda internette geziniyoruz. Bu, insanların çevrimiçi olduklarında kullandıkları bir terim."

"Ah. Peki nereye sörf yapıyorlar?"

Ona gülümsedi. "Gitmek istedikleri her yere."

Şaşkınlıktan gözleri büyüdü. "Herhangi bir yere mi?"

"Evet. Bana görmek istediğin bir şey söyle."

Bunu düşünürken birkaç saniye sessiz kaldı ve kıza gözlerinin daha önce olduğundan daha da kırmızı olduğunu fark etmesi için zaman verdi.

Gerçekten acımadı mı?

Gözlerini iki kez kırptırdı, sonra onun bakışlarıyla buluştu. "Üzerinde güneş ışığı görebilir miyiz?"

"Elbette." Bir resim araması yaptı.

Fotoğraflar ekranda belirlediği anda çenesi düştü. Dizlerinin üzerine çökerek dizüstü bilgisayara uzandı ve bir dizi bulutun arasından parlayan güneşin ilk görüntüsüne saygıyla dokundu. "Hâlâ böyle mi görünüyor?" Sanki bir dua fısıldar gibi konuştu.

Adamın sesindeki ve yüzündeki merak duygusu, onunla ilgili başka bir şeyi fark ettiğinde gözlerini yaşarttı. "Gün ışığını en son ne zaman gördün?"

Bakışlarını görüntülerden ayırmayı reddetti. "Bilmiyorum. Uzun zamandır." Yüzündeki şaşkın ifade onun için ağlamak istemesine neden oldu. Gün ışığından ve dünyanın geri kalanından men edilmeyi hayal bile edemiyordu.

"Bana daha fazlasını gösterebilir misin?"

"Elbette." Elini tutmak için öne doğru eğildi.

Sanki kız onu yakmış gibi tısladı ve kızın elinden çekip aldı.

"Sana sadece tarayıcıda nasıl gezineceğini gösterecektim. Bunu bensiz nasıl yapacağını öğrenmek istemiyor musun?"

Seth tereddüt etti. Hayır. Onun için bunu yapmak üzere burada olmayacağı bir zamanı düşünmek istemiyordu.

Ama onu elinde tutamazdı ve bunu

biliyordu. "Tamam." Elini yavaşça ona

doğru uzattı.

Lydia, adamın ona dokunmak için bu kadar isteksiz olması bu kadar trajik olmasaydı gülerdi. Elini onun morarmış, şişmiş parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi ve elini

dokunmatik yüzey. Ona imleci nasıl kullanacağını ve neye ulaşmak için tıklayacağını gösterirken avucundaki kesikler sıyrıldı.

görmek istedi. Bileğinde, sanki biri elini kesmeye çalışmış gibi görünen korkunç yaralar vardı.

Ona ne yapmışlardı?

Tendonlarının ve kaslarının her birinin hareket ettiğini hissedebiliyordu. Dahası, teninin ve saçlarının erkeksi kokusunu da alabiliyordu. Bu iki şey bir araya geldiğinde ağzının suyunu akıtmaya yetiyordu.

Daha da kötüsü, diliyle onun kulak memesine dokunmak için duyduğu ani arzuydu.

Eğer deneseydi muhtemelen tavana bir roket gibi çarpardı. Bu düşünce onu güldürdü.

Ta ki ona yüzünü buruşturana kadar. "Neyi yanlış yaptım?"

"Sana gülmüyordum. Sadece dizüstü bilgisayarla hiçbir ilgisi olmayan aptalca bir düşünceydi."

"Oh."

Sert sandalyede arkasına yaslanarak, onun her fotoğrafı en ince ayrıntısına kadar incelemesini izledi.

Bakışları adamın yüzündeki morluklara ve boğazındaki acımasız lacivert el izine gitti. Bu yaralar ona nerede ve nasıl tanıştıklarını hatırlatıyordu.

Bir yanı Solin'e yaptıkları yüzünden ona vurmak istiyordu. Çok zalimceydi.

Daha da kötüsü, Solin onu durdurmak için orada olmasaydı onu öldürebilirdi. Bunu nasıl unutmuş olabilir?

Sizi kandırmasına izin vermeyin. O varlığının özüne kadar kötüdür.

Yine de onda ruhsuz bir katilden daha fazlasını görmüştü. Ayrıca, Solin'in karanlığın timsali olduğunu düşünen pek çok insan tanıyordu. Onu öldürmek için ellerinden geleni yapanlar. O da başkalarını öldürmüştü.

Hiçbir şey siyah-beyaz değildi. Daha ziyade grinin değişen tonlarıydı.

"Solin'e neden işkence ettiniz?"

Çenesindeki bir kas düzenli bir ritimle atmaya başlayınca durakladı. "Noir yapmamı söyledi."

"Noir'ın sana söylediği her şeyi yapıyor musun?"

O soğuk bakışlarını kadını dehşete düşüren bir öfkeyle ona çevirdi. "Ben zayıf değilim," diye hırladı sıkılmış dişlerinin arasından.

Vücudunun her yerindeki korkunç yara izleri bunu kanıtlıyordu. Bu yaralar başka birini öldürürdü. Ya da en azından bir delikte saklanmalarına neden olurdu. "Öyle olduğunu söylemedim."

"Bunu ima ettin."

Olabilir. Ama... "Sadece buradaki rolünüzü anlamaya çalışıyorum. Bir Gardiyan ne yapar?"

Daha önce gördüğü utanç yine onun gözlerine yansımıştı. "Noir'ın kanunlarını uyguluyorum."

"Nasıl yani?"

"Ne düşünüyorsun? Onları çiğneyenleri cezalandırıyorum." Adam daireler çizerek tartışıyor ve sorusuna cevap vermeyi reddediyordu. Bunun kasıtlı mı olduğunu, yoksa elinde olmadan içine işlemiş bir şey mi olduğunu anlayamıyordu.

"Onlara ne ceza vereceğimize nasıl karar

veriyorsunuz?" "Ben karar vermiyorum."

Şimdi tamamen anlamıştı. "Noir ne derse onu yapacaksın."

Yavaşça başını salladı ve yapmaya zorlandığı şeyden ne kadar nefret ettiği belliydi. Vücudunun her molekülünden kan akıyordu.

Ama bu onun kafasını daha da karıştırdı. "Ne kadar güçlü olursan ol, neden burayı terk etmiyorsun?"

Cevap vermeden önce dişlerini sıktı. "Ben de senden daha fazla gidemem."

"Sen de mi mahkumsun?"

"Ben onun kölesiyim," diye tısladı PCP kullanan bir fili devirecek kadar zehirli bir sesle.

Oh. Bu her şeyi çok değiştirdi. Noir'ın onu nasıl burada tuttuğunu bilmiyordu ama güçlü bir şey olmalıydı. Bu kadar mutsuz olmasına şaşmamalı.

Güneş ışığını görmek istemesine şaşmamalı.

Lydia onun için duyduğu acı kalbinin derinliklerine işlerken sertçe yutkundu. O bunu hak etmemişti.

Kimse yapmadı.

"Eğer güçlerimi bana geri verirsen, seni özgür bırakabilirim."

Ona karşı dudağını büktü. "Ben daha iyi biliyorum. Bu yalana bir kez kandım. Bir daha yapmayacağım."

"Hangi yalana kandın?"

Seth ondan uzaklaşırken, en son ne zaman birinin onu serbest bırakmaya söz verdiğini hatırlamamaya çalışıyordu. Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmişti ve ...

Kimse ona yardım etmeyecekti. Hiç kimse. Cehennemde sıkışıp kalmışken en çok öğrendiği ders buydu. Ve asla tekrarlayacak kadar aptal olamayacağı bir hataydı.

Hiçbir zaman.

Kalmak için buradaydı. Bu konuda hiçbir şey yapılamazdı ve kavga etmek ona daha fazla zarar vermekten başka bir işe yaramıyordu. Her seferinde Kaçmaya çalıştığında Noir onu geri getirmiş ve pişman etmişti.

Aptal olmaktan bıktım.

Bu da Noir'ın istediği şeyi o piç onu tekrar çağırmadan önce bulmak anlamına geliyordu. "Anahtar hakkında bilgiye ihtiyacım var. Bana nasıl arayacağımı göster."

Derin bir iç çekti. "Evet, Efendim." Bunu söylerken sesi garip ve kesik kesikti. "İstediğiniz her neyse." Bakışlarını ona dikti, sonra normal sesine döndü. "Arada bir lütfen diyebilirsin, biliyor musun? Bu seni incitmez. Kibarlık asla zarar vermez."

Bu saçmalıkla alay etti. "Buna inanıyorsan saf bir aptalsın. İyilik, onu vereni her seferinde yok eder."

"Ben iblis değilim."

"Olmak zorunda değilsin. Güven bana."

Lydia onun sesindeki tuhaf notayı yakalayınca yazarken duraksadı. Bu ona onun hakkında ani bir fikir vermişti. "Hiç kimse sana karşı nazik olmadı mı?"

Seth çölden kurtarıldıktan sonraki birkaç yılı hatırlarken konuşmadı. Orada bir süre mutlu olmuştu. Koruyucu ailesi ona iyi davranmıştı.

Ya da o öyle sanıyordu.

Ama sonuçta bu, onların ihanetini anne ve babasınınkinden daha da acımasız hale getirmişti. En azından onun hatırladığı kadarıyla anne ve babası hiçbir zaman ona değer veriyormuş gibi davranmamıştı. Onlara karşı nerede durduğunu her zaman biliyordu.

En çok canımı yakan yalanlardı.

Hayır, evlat edinen ailesinin onu önemseydiği inancıydı. Kendisi için bir şey ifade etmezken onlar için bir şey ifade ettiğine. Başka nasıl Yaptığı tek şey onları sevmek ve değer vermek olduğu halde ona böyle sırt çevirmiş olabilirler miydi? O her zaman Ev işlerini sorulmadan ve şikâyet etmeden yapıyordu. Onlara hayatında oldukları için ne kadar minnettar olduğunu söylemediği tek bir gün bile olmamıştı.

Peki ne amaçla?

Onları sevmişti ama onlar onu sadece bedava iş gücü olarak kullanmışlardı. Ve sonunda, onu istenmeyen bir mobilyadan başka bir şey değilmiş gibi satmışlardı.

Seth ona sürekli eşlik eden acıya karşı sertçe yutkundu. "İyilik bir yalandır ve ben onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Yüz hatları anlaşılamıyordu, arama yaparken hiç konuşmadı. Bir şeylerin üzerine tıklamaya başladığında, adam onları seçemedi.

"Bunun ne olduğunu anlamıyorum."

Onun için sonuçları okudu. "Olympus aynı zamanda bir fotoğraf makinesi markası. Bu hitlerin hepsi onunla ilgili, Yunanistan'daki dağla değil. Tam olarak neyin peşindesiniz?"

"Bilmiyorum. Noir bunun Solin'e ait bir şey olduğunu söyledi. Olympus'a erişmek ve onu öldürmek için kullanabileceği bir şey. Zeus."

Lydia şok içinde gözlerini açtı. "Noir'ı şu anda olduğundan daha da güçlü mü yapacaksın? Neden?"

"Çünkü onu zayıflatmaya çalıştığımda işler benim için pek de iyi gitmedi."

"Ne demek istiyorsun?"

Seth, Noir'in yıllar önce Seth'in ne yaptığını öğrendiği zamanki yüzünü görünce irkildi. Bu bir an değildi tekrarlanmasını istedi. "Hiçbir şey."

Lydia, Noir söz konusu olduğunda kör aptallığı yüzünden onu tekmelemek için can atıyordu. "Noir tam güçlerine kavuşursa ne yapacağını anlamıyor musun?"

Ona öyle bir bakış fırlattı ki, oturduğu yere yığıldı kaldı. "Ben ne Eğer ona istediğini vermezsem bana ne yapacağını anlıyorum." Elini çenesinin altında, o çirkin yara izinin olduğu yerde gezdirdi. "O anahtarı almalıyım."

"Ve bunu elde etmek için kimi incittiğin

umurunda değil mi?" "Neden umursayayım

ki?"

Bu sorunun ardındaki içten samimiyete inanamıyordu.

"Çünkü bu yanlış. İnsanlara zarar veremezsin."

"Bana zarar verdiler."

"Hayır. Öyle değil. İnsanlar terbiyeli ve-"

"Sefil!" Odasında yankılanan bir kadın çığlığı Lydia'nın sözlerini kesti. "Buraya. Şimdi!"

"Azura," diye fısıldadı. "Gitmek

zorundayım." Anında ortadan kayboldu.

Lydia tiksintiyle içini çekti. Burada kapana kısıldığına inanamıyordu. Onunla birlikte. Ama en azından dövülmüyordu.

Henüz.

Ancak, orada oturup sağır edici bir sessizliği dinlerken, bunun çok uzun sürmeyeceğine dair kötü bir his vardı içinde.

Korkunç bir şey onun için geliyordu.

Bunu biliyordu.

BÖLÜM 7

Lydia can sıkıntısıyla parmaklarını Gardiyan'ın masasına vurarak onun dönmesini bekledi.

Laptop hala sende, biliyorsun. Evet,
evet, o yaptı ...

Ve onunla Solin'e e-posta gönderebilirdi! Bunu neden daha önce düşünmemiştii ki?

Çünkü ben bir aptalım. Ve dürüst olmak gerekirse, kendisine zarar verecek bir şey yaparken yakalanmak istemiyordu.

Ama...

Şu anda burada değildi.

Kalbi küt küt atarken gmail hesabına gitti ve Gardiyan dönmeden önce bitirmek için yeterli zamanı olması için dua etti.

Parmakları tuşların üzerinde

uçuştu. Solin,

Hâlâ burada, Azmodea'dayım. Beni isteyerek terk etmediğini biliyorum ama eve dönmek için bir yola ihtiyacım var. Güçlerim gitti. Onları tek başıma geri getiremem. Gardiyan'ın beni ne kadar tutmaya niyetli olduğunu bilmiyorum. Şimdilik güvendedim ve zarar görmedim. Lütfen bana ne planladığını söyle.

Ne yaparsan yap, anahtarı ona verme, ne olursa olsun. Ben buna değmem.

Seni her zaman seviyorum,

Dee.

Ona bu şekilde hitap eden tek kişi oydu ve bu, e-postanın gerçekten ondan geldiğini bilmesini sağlamanın bir yoluydu. Gnder düğmesine bastı ve iletildiğinden emin olana kadar nefesini tuttu.

şansı yaver giderse, yakında postalarını kontrol eder ve ona geri dönerdi.

Açıkça söylenmemiş olsa da, Gardiyan'ın onu Solin'e kadar tuttuğuna dair gerçekten iyi bir fikri vardı. anahtarı teslim etti.

Hayatını kurtarmak ve onuzgr bırakmak için Solin bunu yapardı. Hiç tereddüt etmeden.

Lütfen yapmayın. Noir'in Zeus'un gücüne erişmesi halinde dünyaya olacaklara değmezdi. Hiçbir koşul altında buna izin verilemezdi.

Bir yanıt almayı umarak e-postasını yeniden yükledi.

Bir saatten fazla bir süre boyunca bunu boşuna yaptı... ta ki Gardiyan'ın dönüşünü hissedene kadar. Bu değişimi kaçırması mümkün değildi.

Ne zaman yakınında olsa havaya karışırdı. Güçleri elle tutulur gibiydi. Tıpkı o vahşi varlığı gibi.

Ama yatak odasına gelmedi. Aksine duştaydı.

En azından orada suyu akıtanın o olduğunu varsayıyordu.

E-postasından çıkış yaptıktan sonra emin olmak için kontrol etmeye gitti.

Çünkü eğer o değilse, birine pişman olacağı çok şey verecekti.

Yavaşça kapalı kapıya doğru süründü, içeride başka bir iblis varsa kaçmaya hazırdı. Bunu yapması gerekip gerekmediğinden emin olamadan kapıyı omuzlayarak açtı, sonra dondu kaldı.

Muhafız'ın zırhı evin dışında yerde bir yığın halinde duruyordu. duş. Daha önce cam kapısı olduğunu fark etmediği bir duş.

Şimdi gördü.

Ve onu gördü.

Her şeyini.

Sıcak su, yontulmuş kaslar ve güçlü bir zarafetle dalgalanan muhteşem bir vücudun üzerinde kayıyordu. Oh evet, bebeğim. Web kamerasıyla bir servet kazanabilirdi.

Kutsal inek... Çürükler ve yara izleri bile onun mutlak güzelliğini azaltmıyordu.

Aman Tanrım. Ondan bir parça istiyorum. Hayatında hiç bir zaman bir kalçayı bu kadar çok ısırmak istememişti.

Bir arzu dalgası kanını lav gibi yakarken boğazı kurudu. Onun varlığından habersiz, kendini öyle bir gayretle ovaladı ki, kız onun deriyi onunla temizleyin.

Daha fazla sabun almak için hafifçe döndü, sonra onu görünce dondu kaldı.

Camın ve buharın ardından birbirlerine bakarlarken zaman durmuştu. Adamın aleti şişmeye başladığı anda gözleri büyüdü.

"Özür dilerim!" diye bağırdıktan sonra kapıdan geri atladı ve kapıyı çarparak kapattı.

Aman Tanrım! Yakalandığı için çok utanmıştı.

* * *

Seth hâlâ hareket etmiyordu. Lydia'yı görmeye dayanamıyordu. Orada durup aklını kaçırdı. Neden onu izlemişti? Onu ne

kadar süre izlemişti?

Fark eder miydi?

İç geçirerek banyoya geri döndü. Az önce Azura'nın ona yaşattıklarını düşününce tekrar sertleşebilmesi onu hayrete düşürmüştü.

içinden. Ama tek yapması gereken Lydia'yı düşünmekti ve vücudu iradesi dışında tepki verdi.

Lanet olası hain canavar.

Suyu kapattı ve bol siyah pantolonunu ve bol, uzun kollu siyah gömleğini giydi. Vücudunun herhangi bir bölümünü göstermekten hiç hoşlanmamıştı. Olanlardan sonra değil ona yapılan.

Bardan bir havlu alıp makyajını tazelemeyi düşündü ama neden zahmet etsin ki? Gerçek yüzünü ve saçlarını zaten görmüştü.

Umarım Noir ve Azura'nın onunla işi en azından bir gün için bitmiştir.

Sadece biraz huzur istiyorum. Keşke mümkün olsaydı.

Havluyu ıslak saçlarına sürterek kapıyı açtığında Lydia'yı hâlâ yüzü kızarmış bir halde sandalyesinde otururken buldu. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Ona bakmayı reddederek başını salladı.

Çok da iyi oldu. "Size getirebileceğim bir şey var mı?"

"Güçlerim dışında mı?" Kadının ses tonundaki küstahlık onu hazırlıksız yakaladı.

Her zaman ısrarcıydı. Onu suçladığından değil. "Evet, güçlerin dışında."

"Ben iyiyim. Gerçekten, gerçekten iyiyim."

Ama değildi. Ona doğru yürümek ve elini siyah saçlarında gezdirerek yumuşaklığını yeniden hissetmek istiyordu. Bundan da öte, yüzünü onun boğazının çukuruna gömmek ve zevkten başı dönene kadar kokusunu içine çekmek istiyordu.

Ayrıca öpücükleri herkesinki kadar şiddetli ve acı verici olmasaydı onu tekrar öpmek isterdi. Azura'nın ağzı ve Noir'in yumruğu arasında dudakları her zaman yanıyor ve ağrıyordu. Ve söz konusu dişi bir iblis olduğunda...

Evet. En azından Lydia'nın ısırtığı yara izi bırakmamıştı.

Solin'i her öptüğünde onu böyle ısırtıp ısırmadığını merak etti.

Ve nedense onu rüya tanrısıyla birlikte düşünmek kanını kaynatmıştı. Nedenini bilmiyordu. Ne de olsa Solin'in kızıydı.

Ama bundan hoşlanmadı. Hem de hiç.

Lydia onun kendisine yaklaştığını hissedince yutkundu. Her Vücudunun molekülü canlandı, uzanıp kendini o uzun, sert vücuda sürtmek için can atıyordu.

Savaş boyasının arzusunu yatıştıracağını ve ona kim ve ne olduğunu hatırlatacağını umarak başını kaldırıp baktı. Ama o açık mavi gözlerle karşılaştığında inanılmaz bir şekilde Kalın, asi sarmal buklelerle çerçevelemiş yakışıklı yüz, daha da eridi. O ana kadar onun ne kadar genç görüldüğünü fark etmemişti. Yirmili yaşlarının ortalarından daha yaşlı görünmüyordu. Aslında, bıyıkları ve saçları olmasa

Göğsündeki kıllar ve kaslarının belirginliği göz önüne alındığında muhtemelen daha da genç görünüyordu.

Yanaklarındaki ve dudaklarındaki çürükler ve kesikler olmasaydı ne kadar yakışıklı olurdu? Çenesi şişmeden ve gözündeki kan damarları kırılmadan?

Kalbi onun acısı için sızlarken, bakışlarını gömleğinin altından görünen kırlangıcın kuyruğuna ve kanat ucuna dikti. "Bunun özel bir anlamı var mı?"

Kadının sorusuna yanıt olarak, sanki kazımak istiyormuş gibi tırmalamaya başladı. "Hayır."

"O zaman neden-"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Dövmeyi örtmek için havluyu hareket ettirdi ve o zaman boynunun diğer tarafındaki ve çenesinin alt tarafındaki ek ısırik izlerini gördü. Bunlardan ikisi gerçekten kötü hickey gibi görünen şeylerin üzerindeydi. Ayrıca dudaklarının eskisinden daha şiş olduğunu ve üsttekinin yine kanadığını fark etti. Ve elini gür saçlarının arasından geçirdiğinde ensesinde kanayan tırnak izleri vardı.

"İyi misin?"

Başını salladı ama onun yanında durakladığında konuşmadı. O tanıdık kaşları güzel yüz hatlarına geri döndü. "Bu ses de ne?"

Dikkatle dinledi ama sıra dışı bir şey duymadı. "Ne sesi?"

Eğilip kulağını yanına koyabilmek için dizüstü bilgisayarını daha yakına çekti.

Onun ne duyduğunu anlayınca güldü. "Şarkıyı mı kastediyorsun?" Duş fiyaskosundan sonra geri döndüğünde şarkının sesini kısımtı.

Gözlerinde neredeyse neşe denebilecek bir ışık parlıyordu. "Müziğiniz var mı?"

"Evet. Sen yokken biraz indirmiştım." Sesi onun için açtı.

Dudaklarıyla gülümsemedi ama gözleriyle gülümsedi. Onu hiç böyle görmemişti. Noel'de listesindeki her şeyi almış zavallı bir çocuk gibi. "Hiç böyle bir şey duymamıştım."

"Bu OneRepublic. Dreaming Out Loud albümünden 'Come Home'."

"Yemin ederim söylediklerinin sadece yarısını anlayabiliyorum."

Ona gülümsedi. "Bunu pek çok insandan duyuyorum." Kadın gözlerini kapatıp en sevdiği şarkılardan birinin sözlerini dinlerken izledi. Artık o kadar yakındı ki Elleri o koyu kırmızı buklelere dokunmak ve parmaklarına dolandığını hissetmek için can atıyordu.

Ama onun bunu onaylamayacağını biliyordu. O da izin vermezdi.

Adam alma listesini incelerken kaşlarını çattı, yanağındaki sert morluğu ve adamın yüzündeki istismar edilmiş dudaklar. Tüm akıl sağlığına rağmen onu buradan uzaklaştırmak istiyordu. Ona dünyanın sandığı gibi olmadığını göstermek istiyordu.

Mutlu olabileceğini.

Ona gülümsemeyi ve gülmeyi öğretmek için yanıp tutuşuyordu. Ona gerçek güneş işığı vermek için. Tek sıcaklığı bir elektrik kablosunun elektrik yükünden gelen düz bir resim değil.

En çok da onu korumak istiyordu -kendisiyle kıyaslandığında onun büyüklüğü düşünüldüğünde bunun bir anlamı vardı. Çok güçlü ve kuvvetliydi ama yine de hiç hayal etmediği bir şekilde savunmasızdı.

Bir sonraki şarkı, Sevendust'ın "Never" şarkısı almaya başladığında irkilerek yerinden sıçradı.

"Bunun için  zg n m. Sizi uyarmalıydım. Bu biraz ağır." Sesi kısmak için uzandı ama adam onu durdurdu.

"Hoşuma gitti."

Onun sözlerini zar zor anladı. Dikkati onun sert elinin teninde ne kadar iyi hissettirdiğine odaklanmıştı. Ve onun dokunuşunu teninin başka bir yerinde hissetmeyi ne kadar çok istediğine. Vücut.

Seth onun dudaklarına bakarken bakışlarındaki şehveti fark etti. Onu tekrar tatmak için yanıp tutuşuyordu.

Ama bir gün için yeterince acı çekmişti. Yapacağı son şey şu anda istediği şey sırtının tekrar penelenmesiydi. Ya da dudaklarının yırtılmasını.

Keşke bedenini buna ikna edebilseydi. Parçalanmak anlamına gelse bile hâlâ ondan bir parça istiyordu.

Ben hasta bir piçim.

Birden ağzını açtı ve esnedi. Sonra tekrar esnedi. "Tanrım. Çok özür dilerim. Dün gece iyi uyuyamadım."

"Anlıyorum." Ondan uzaklaştı. "Yatağı alabilirsin. Seni rahatsız etmeyeceğim."

"Peki ya sen?"

Peki ya o? Binlerce yıllık işkence, gözlerini uzun süre kapatma yeteneğini mahvetmişti. "Pek uyuyamıyorum."

"Neden olmasın?"

Çünkü zayıf olmaktan hoşlanmıyordu. Uyku onu Noir ve Azura dışındaki yaratıkların saldırılarına açık bırakıyordu. Sadece güvende olduklarını düşündüklerinde ortaya çıkan korkaklar. En çok onlardan nefret ediyordu.

Beklentiyle onun cevabını bekledi.

Onun yerine, sıcak bir gecelik yarattı ve ona uzattı. "Al, kadın."

Lydia onun yeteneğinden çok etkilenmişti. Çünkü bunu yapmasının ne kadar nadir olduğunu biliyordu. "Teşekkür ederim. Ve bu arada... benim adım Lydia. Kadın değil."

Başını salladı ve ondan uzaklaştı. "Huzur içinde uyu, Lydia."

Adını onun dudaklarında duyunca midesinde bir düğüm hissetti. Aksanıyla kulağa daha çok Lah-deeah gibi geliyordu.

Ve tek yapmak istediği parmak uçlarında yükselip onu öpmekti.

Keşke yapabilseydi.

Beyaz pamuklu önlüğü alarak üstünü değiştirmek için banyoya gitti.

Kadın tekrar dışarı çıktığında, adam yatağının tozunu almış ve yorganı onun için indirmişti. Bir erkek için her türlü iyiliğe inansa da, ona kesinlikle çok şey gösteriyordu.

Ama bu onu daha da özel kılıyordu. Böyle şeyler onun için doğal değildi. Bunları düşünmek için çaba sarf etmesi gerekiyordu.

Kız masasının yanından geçip yatağa doğru giderken, adam ona ters ters baktı ama hiçbir yorum yapmadı. Güneş ışığının daha fazla resmine bakarken hâlâ onun müziğini çalıyordu.

Zavallı iblisi. Yakında buradan gitmiş, evine dönmüş olacaktı. Ve o da...

Ona işkence ettikleri düşüncesiyle hıçkırıklarını bastırdı. "İyi geceler, Gardiyan."

"İyi geceler," dedi ona bakmadan.

Yorganın altına girdi ve onu izleyebilmek için kolunu yastığın altına soktu. Söz verdiği gibi, onu hiç rahatsız etmedi. Ona ziyaret edemediği bir dünyayı gösteren küçük penceresi tarafından çok fazla tüketildi.

Gözlerini kırpıştırarak bir süre daha uyanık kalmak istedi ama bunun için çok fazla şey yaşamıştı. Çok geçmeden diğer âlemine doğru sürüklenmeye başladı.

Seth Lydia'nın uyuduğunu anladı. Nefes alış verişi düzleşti ve vücudu tamamen gevşedi.

Ancak o zaman ona bakmaya cesaret edebildi. Bir eli kızın üzerinde sallanıyordu.

Siyah saçları onun ve yastığın üzerine yayılırken yatağın kenarına oturdu. Ama en şirin kısmı, kürklerinin altından görünen ayak parmağıydı.

Umarım Solin sende ne olduğunu biliyordur.

Belli ki öyle yapmış. Yoksa neden onu kurtarmak için bu kadar umutsuzca savaşsın ki?

Bir parçası Solin'in başarısız olmasını diliyordu. Eğer anahtarla dönmezse, Seth onu alabilirdi.

Ama ne kadar süre için? Er ya da geç, Noir ya da Azura onu burada bulacaktı ve bulduklarında ...

Burada olduğu için ona ve onun varlığını onlardan gizlediği için kendisine neler yapabileceklerini düşünemiyordu bile.

Hayır, Lydia eve gitmek zorunda kalacaktı. Ve hayatı her zamanki gibi devam edecekti. Yanlışıyla elini yüzüne sürerken yüzünü buruşturdu. dilini hasarlı alt dudağının üzerinde gezdirdi.

Hiçbir şey değişmedi. Özgürlük için tek şansını kullanmıştı ve bakın ne olmuştu.

Yine de...

Kalbi sıkışarak ayağa kalktı ve yatağın yanına gitti, böylece onun melek gibi yüz hatlarına bakabilecekti. Duramadan önce

eğildi ve yanağını onunkine yasladı.

Kadının teninin yumuşaklığı onu sertleştirdi ve asla sahip olamayacağını bildiği bir şey için sızlattı. Onun enfes kokusunu içine çekti ve her şeyden çok ona değer verdi.

"Benim adım Seth," diye fısıldadı kulağına, onu duyamayacağını biliyordu. Yine de onun bilmesini istiyordu.

Onun bunu söylediğini

duymak için adam

öldürürdü. Sadece bir kez.

Onu içine çekerek yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra geri çekildi.

Sonunda Solin'in onun için neden ölmek istediğini anlamıştı. Şimdi her şey tamamen anlam kazanmıştı. Onunki gibi bir güzellik ve ruh el üstünde tutulmalı ve korunmalıydı. Ve hiçbir şeyin birbirlerine olan sadakatlerini zedelememesini umuyordu. Bu hepsinden büyük bir trajedi olurdu.

Onu senin için mahvetmeyeceğim, Solin. Kimse o acıyı yaşamayı hak etmiyor.

Seth masasına döndü ve müziği kapattı. Sahip olamayacağı başka bir şey görmek ya da duymak istemiyordu. Bunu onun için yapmaya hazır bu kadar çok kişi varken kendine işkence etmesine hiç gerek yoktu.

* * *

Solin bir zamanlar en azılı düşmanları olan kadın ve erkeklerin yüzlerine baktı. Şimdi yine ortak bir düşmanla savaşmak için bir araya gelmişlerdi.

Bunu daha önce bir kez, kardeşi Arik saldırıya uğradığında yapmışlardı. Ama bu yıllar önceydi ve şimdi

sonuçları daha da yüksekti.

Elini iPhone'una sardı, Lydia ona yazdığı için minnettardı. Ama onu orada bırakmasına imkân yoktu.

O hayvanla olmaz.

Ancak Azmodea'ya girmek son derece zordu. Cehennem avcılarının efendisi Thorn'a acil bir ağrı yapmaları gerekiyordu. Onları Noir'in burnunun dibine sokabilecek biri varsa, o da bu diyarı onunla paylaşan varlıktı.

Thorn en güvenilir ya da en nazik yaratık olmasa da Noir'dan en az onlar kadar nefret ediyordu.

Solin'in Thorn'un onlara yardım edeceğinden ve destek olacağından hiç şüphesi yoktu. Dayan bebeğim. Süvariler geliyor.

Ve ilk işi Muhafız'ın testislerini Noir'ın alnına sabitlemek oldu.

BÖLÜM 8

Lydia çok garip bir hisle uyandı. Hayatında hiç rüya görmemişti. Ama dün gece tek bir rüya bile görmemişti. Gardiyan onun güçlerini elinden aldığını söylediğinde şaka yapmıyordu.

Onda bir tane olduğunu bile bilmiyordu.

Biliyor muydu?

Gerinerek döndüğünde onu masasında, uyuduğu sırada bulunduğu yerde buldu. Hâlâ bol kıyafetlerini giymişti. Siyah giysiler giymiş, sandalyesini yatağa bakacak ve sırtı duvara dönük olacak şekilde çekmişti. Ama ona hiç dikkat etmiyordu.

Onun yerine, kucağında eski moda deri ciltli bir kitabı büyük, zarif ve erkeksi bir eliyle tutuyordu. Kolunu masaya dayayarak sandalyede arkasına yaslandı ve hasar görmemiş yanağını yumruğuna dayadı. Delicesine uzun bacakları önünde uzanmış ve bileklerinden çaprazlanmıştı. Adamın düzgün biçimli çıplak ayaklarının beklenmedik görüntüsü karşısında gülümsedi. Çok sevimliydiler ve daha önce ayaklar hakkında hiç böyle düşünmemişti. Normalde ondan öğrenirdi.

Onları görmenin onu herhangi bir yerdeki herhangi bir adam gibi göstermeyi başarması ne kadar garip.

Şey, herhangi bir erkek değil. Bu kadar yakışıklı erkekler çok azdı. Bu kadar yakışıklı ve yırtık pırtık erkekler daha da nadirdi.

Ve onun vücuduna, saçlarına ve gözlerine sahip birini bulmak bir tek boynuzlu at bulmak. Aslında, çilli ya da soluk tenli olmayan kızıl saçlı bir erkek hiç görmemişti - bunda yanlış bir şey olduğundan değil. Erkek ya da kadın, doğal kızıl saçlı biriyle karşılaştığınızda beklediğiniz şey buydu. Fakat

Vücudunun hiçbir yerinde tek bir çil yoktu ve kim bilir ne kadar zamandır gün ışığı görmemiş olmasına rağmen teni bronzlaşmış ve sararmıştı.

Çürük ve yaralı olsa bile ağzını sulandırıyordu.

Bu poz nasıl bu kadar seksi olabilir? Nasıl bu kadar tatlı olabilir?

Bir eli kitapta olduğu halde başını kaldırmadan sayfayı çevirdi.

Tüm o asi kumral bukleleri görünce gülümsedi. Shirley Temple'ın onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Ve yine de inanılmaz derecede erkeksi olmayı başardı. Dahası, onlarla oynamayı gerçekten ama gerçekten çok istiyordu.

Adamın yüz hatlarını incelerken, kan dolu gözünün etrafındaki morluğun koyu morun çirkin bir tonuna dönüştüğünü fark etti. Kulağında bir gece önce kanayan yeni bir çürük daha vardı. El izi de daha büyüktü. boynundaki şişmiş, taze ısırık izleri gibi bugün de belirgindi.

Onları görünce ağlamak istedi. Yine de orada oturuyordu, onlara o kadar alışmıştı ki kendisine çektirdikleri acı hakkında yorum bile yapmıyordu.

Seni bıçakladığım için çok üzgünüm. Onunla ilk tanıştıklarında düşündüğü gibi biri değildi. Onu nasıl bu kadar yanlış değerlendirebilmişti?

Ama bu tamamen onun hatası değildi. Yediği bir sürü dayak ve hakarete rağmen, kendini herhangi bir savaşçı ya da kral kadar sert ve kendinden emin bir şekilde taşıyordu. O kadar büyük bir güç ve otorite yayıyordu ki, kimse ondan şüphelenmezdi.

Noir'in kum torbasıydı ve dün gece gördüklerine bakılırsa, büyük ihtimalle Azura'nın erkek arkadaşıydı.

Ama belki de bu onun kalkanıydı. Başkalarının utancını öğrenmesine izin vermemenin bir yoluordu.

Onları birbirlerinden uzak tutuyordu ve bu cehennem gibi yerde muhtemelen başkalarının da ona zarar vermesini engelliyordu. Bu düşünce kollarını ona dolamak ve onu kendine yakın tutmak istemesine neden oldu.

Keşke ona izin verseydi.

Boğazını temizleyerek sonunda konuştu. "Hiç uyumadın mı?"

Başını salladı ama ayrıntı vermedi. "Aç mısın?"

"Henüz değil. Yemek yemeden önce biraz uyanık kalmam gerekiyor." Doğrulup kaşlarını çatarak kapalı dizüstü bilgisayara baktı. "Araştırmayı bıraktın mı?"

"Bulunacak hiçbir şey yoktu ve bana hiçbir anlam ifade etmeyen bir yazı biçimini deşifre etmeye çalışmaktan yoruldum."

Ama yatağa gittiğinde o kadar mutluydu ki... en azından o mutlu olduğunu düşünüyordu, tüm resimlere ve onun müziğini dinliyordu. Şimdi DNA'sına işlemiş gibi görünen o ciddiyete geri dönmüştü.

Yataktan kayarak adamın ne okuduğuna bakmaya gitti ama alfabesini anlayamadı. Kesinlikle Mısır alfabesi değildi ama öyle görünüyordu. "Nedir bu?"

"Bilgames."

Vay canına... Bu onun için yeni bir şeydi. "Bilgames'i hangi insanlar konuşuyordu?"

Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

En azından odada kaybolan tek kişi o değildi. "Bilgames ne tür bir dil? Nereden geliyor?"

"Bu bir dil değil. Hikâyenin adı." Sonra sanki aklına bir düşünce gelmiş gibi yüz hatları gevşedi. "Sanırım sizin halkınız onu Gilgamiş olarak biliyor."

"Oh..." Şimdi dün gece bilgisayar jargonunu kullanmaya devam ettiğinde onun nasıl hissettiğini biliyordu. Bulmacanın yarısını çözmüştü. Ama diğer yarısı daha da ilgi çekiciydi. "Hangi dilde yazılmış?"

"Akadca."

Vay anasını. Bu açıklama karşısında şaşkına dönmüştü. Tarih hakkında pek bir şey bilmiyordu ama çok yaşlıydı ve bu onun yaşam bilgisinden çok daha önceydi... Aslında adını bile duymamıştı, o kadar eskiydi ki. "Ve sen bunu okuyabiliyor musun?"

Gözleri ona ateş püskürdü. "O kadar aptal değilim, cahil de değilim."

"Kesinlikle hayır. Temelde saçma sapan satırların karalandığı bir alfabede bu kadar karmaşık bir şeyi okuyabilen hiç kimse aptal olarak adlandırılmaz."

Bu onu yatıştırmış gibi görünüyordu. "O kadar da zor değil."

"Senin için. Eğer benim alfabeme bakarken kaybolduğum gibi sen de kayboluyorsan... bu çok şey anlatıyor." İncelemeye devam etti, ama bu Braille alfabesini okumaya çalışmak gibiydi. "Peki sen Akad mısın?"

"Mısırlı."

"Gerçekten mi? Mısırlıya benzemiyorsun."

Bu yorum üzerine kaşlarını kaldırdı. "Oraya çok gittin değil mi?"

"Şey... hayır. Ama resimlerini gördüm. Genellikle koyu tenliler ve kesinlikle kızıl saçlı değiller."

"Ne bildiğinizi gösteriyor. Birçok ulusla yoğun ticaret yaptık ve bilinen tüm krallıklardan Yukarı Mısır'da yaşamaya gelen insanlarımız oldu."

"Sabahları çok alıngan oluyorsun, değil mi?" diye takıldı. Ama mavi gözleri ve kızıl saçları göz önüne alındığında ten renginin neden bu kadar koyu olduğunu açıklıyordu. "Demek hiyeroglif okuyabiliyorsun?"

"Tabii ki."

"Eminim müzede çok komik oluyorsundur. Hiç bir mumyanın yanından geçip aşağıya baktın mı ve "Hey İmhotep Amca, nasılsın?" dedin mi?"

En ufak bir eğlence belirtisi bile göstermedi. "Bir müze mi?"

Kafayı taktığı şey bu muydu? "Boş ver. Başka hangi ürkütücü eski dilleri okuyorsun?"

"Yunanca ve Sümerce."

"Peki ya Latince?"

Kaşlarını çattı. "Latince nedir?"

Midesi bulandı. Roma'dan önce mi gelmişti? Bu Muhtemelen hayal edilebilecek en korkunç düşünce. Çünkü eğer

Üç bin yıldan fazla bir süredir burada kilitliydi. "Roma'yı biliyorsun, değil mi?"

"Hayır. Dolaşmama asla izin verilmedi. Bu yasak."

"Etrafta dolaşmak değil. Roma İmparatorluğu. Bilirsiniz, Nero, Octavian, Caesar, tuhaf isimleri olan diğer insanlar..." Okulda daha çok dikkat etmesi gereken isimler. "Dünyayı fetheden o korkunç dev imparatorluk ve herkese boyun eğdirdi, Mısır'a bile."

"Tarif ettiğiniz bu yeri hiç duymadım."

Evet, topraktan daha yaşlıydı. Ona hangi yıl doğduğunu soracaktı ama bunun bir anlamı olmayacaktı. Onun takvimi, eğer o zamanlar bir takvimleri varsa bile, onunkiyle aynı olmazdı.

Ve onca zaman Noir'ın yumruğu altındaydı. Lanet olsun.

Aklına rastgele bir düşünce daha gelince kaşlarını çattı... o zaman kitapları var mıydı?

Kesinlikle hayır. Ama sonra... Kırılğan sayfaları ve yıpranmış deri cildi inceledi.

"Peki bu kadar eski bir dilde yazılmış bir kitabı nasıl aldınız?"

Derin bir hüznün havasıyla ruh hali karardı. onu yuttu. "Noir onu ne zaman memnun etsem bana bunları verirdi."

Çaresizce, Noir'ı memnun etmenin ne anlama geldiğini açıklamasını istedi ama hayvani hisleri ona bunun peşinden gitmemesini söyledi. Bu her ne anlama geliyorsa, düşünmenin ona muazzam miktarda acı verdiği açıktı.

Noir orijinal parşömenleri kitap haline getirmiş olmalı. Bu mantıklı olurdu.

"Sahip olduğun tek şey bu mu?"

Başını iki yana salladı. "Beşini kurtarmayı başardım." "Ne demek istiyorsun?"

"Noir ayrıca onu her kızdırdığımda onları yok etti, ki bu her zaman çok fazla olmuştur. Saklayabildiğim kadarını sakladım ama sonunda beş tanesi hariç hepsini buldu."

"O lanet olası otuzbirci piç." Küfür, durduramadan ağzından uçup gitti. Ama dürüst olmak gerekirse, bu kadar paha biçilmez bir şeyi yok etmesi onu çileden çıkarmıştı. Ve bu cehennem çukurundaki varoluşunda ona büyük olasılıkla herhangi bir zevk vermiş olan tek şeyi iblisinden alması.

Seth onun patlaması karşısında şaşkına dönmüştü. Ona yapılanlar yüzünden öfkeli olduğu gerçeği ...

Daha önce kimse umursamamıştı.

Numara yapıyor. Aptal olma.

Ama öyle hissettirmede. Gerçek gibiydi.

Yüzü kıpkırmızı olurken boğazını temizledi. "Çok özür dilerim."

Bu onun kafasını kızın patlamasından daha çok karıştırdı. Öfkeyi her zaman anlıyordu. Ama sürekli o tek kelimeyi söyleme ihtiyacı duyması... "Yapmadığın şeyler için çok özür diliyorsun. Neden?"

"Bir şey yaptığım için özür dilemiyorum. Bu bir Senin için ya da seninle birlikte acı çektiğim anlamına gelen duygu aktarımı."

Hâlâ anlamamıştı. "Ben senin için bir hiçken neden benim için üzülesin ki?"

"Çünkü insanlar böyle yapar. Başkalarına sempati duyar ve onlara yardım etmeye çalışırlar."

Eğer bunu yapabilseydi, bu saçmalığa gülerdi.

"Belli ki benim tanıştığım insanlarla tanışmamışsınız. Senin tarif ettiğin gibi birini hiç tanımadım."

"Ben iblislerden bahsetmiyorum. İnsanlardan bahsediyorum."

"Ve onlar daha da kötüler. İblislerden zalimlik beklersiniz. İhanetlerini açıkça ortaya koyarlar ve gizlemek için hiçbir girişimde bulunmazlar. İnsanlar... sizi cezbederler ve tam da onlara inanma, yalanlarına güvenme hatasına düştüğünüzde inançla konuşurlar, sizi ezip geçerler."

Sesindeki hararetli duygular Lydia'nın başını döndürdü. Ona ne yapılmıştı? "Sana hiç kimse yardım etmedi mi? Gerçekten mi?"

"Hayır."

"Bir kere bile mi? Hiç mi?"

"Yapmışlarsa bile bunun bedelini eninde sonunda etimle, kemiğimle ve kanımla ödedim. Yani hayır, bunu yardım olarak saymıyorum. Hiçbir şey yapmamaktan bile daha zalimce. Güven bana."

Bunu ona verebilirdi. Ama adam ...

O anda Solin için daha da minnettar oldu. O olmasaydı, büyük olasılıkla kaderi bu olurdu. "I

Keşke bunu senin için daha iyi hale
getirebilsem." "Neyi daha iyi yapmak?"

"Hayatınız. Anılarınız. Geçmişim mükemmel değil ve beni
inciten insanlar oldu. Zaman zaman kötü. Ama anlattığın
gibi değil. Ruhumu zehirleyecek kadar değil. Bunun için çok
üzgünüm."

Geçmişinin acısını hiçbir şeyin dindiremeyeceğini fark etti.
Tanıdığı herkes kadar kırılmıştı. Ve onu kim suçlayabilirdi ki?
Noir'ın acımasızlığı herkesi çıldırtabilirdi.

Seth onun gözlerinde gördüğü samimiyet karşısında
yutkundu. Bir parçası ona güvenmek için yanıp tutuşuyordu.
Keşke güvenebilseydi. Ama bir
Aralarında ömür boyu ihanet vardı.

Daha yeni tanışmışlardı. Ve kız onun tutsağıydı. Onun gibi,
kaçmak için her şeyi söyleyebilir ya da yapabilirdi.

Hatta ruhunu bile satabilir. Peki amacına ulaşması için iyi
yerleştirilmiş birkaç yalan ve şefkatli bakışlar ne anlama
geliyordu? Onun konumundaki birine nasıl güvenebilirdi ki?

Sadece bir aptal bunu yapardı. Ve o hiç de öyle biri değildi.

Uzandı ve kitabının kenarına dokundu. "Yani eğlenmek için
yaptığın şey bu mu?"

"Öyle."

Düşünürken dudağını ısırdı, sonra topaz bakışlarında
hınzır bir ışık parladı. "Hiç serbest kalıp vahşi ve farklı
bir şey yapmak istemedin mi?"

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Bu odanın dışında ne var?"

Cehennem. Sefalet. Kana bulanmış duvarlar. Heykeller. ve gözlerinizi yemeye çalışırlar. Sebepsiz yere saldıran iblisler. Azura ve Noir olarak bilinen iki pislikten bahsetmiyorum bile.

Belki de bunu ona söylemeliydi ama sonunda daha muğlak bir cevap verdi. "Görmeye değer bir şey yok."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Azmodea, içinde birçok diyar barındıran uçsuz bucaksız bir yerdir, ancak hiçbirini onları keşfetmek için gereken tehlikeye değmez. Kurbanları gözlemekten başka bir şey yapmayan gezgin iblislerden bazılarına yakalanırsanız tanrılarınız size merhamet etsin. Ve Bundan daha da kötüsü, diğer diyarların bazıları Azura ve Noir'i kıyaslandığında barış yanlısı gibi gösteren varlıklar tarafından yönetiliyor. Eğer size el kaldırırlarsa... bu hiç hoş olmaz."

Lydia başını salladı. Adamın ses tonu ve bilinçsizce Sanki bir acıyı yeniden yaşıyormuş gibi kalçasını ovuşturdu, bu konuda ilk elden deneyimi olduğunu söyleyebilirdi.

"Yani sadece bu odada oturup kitap okuyorsun,

öyle mi?" "Bana izin verdiklerinde, evet."

Yaşamak için daha sıkıcı bir yol düşünemiyordu, özellikle de ona eşlik edecek sadece beş kitabı varken. "Alınma ama bu biraz acınası, sence de öyle değil mi?"

Kaskatı kesilirken gözleri kırılğanlaştı. "Bu kelime umurumda değil."

Ses tonu ve kafasına vurduğu omurganızı kırmak istiyorum titreşimleri göz önüne alındığında, bu bir understatement ve daha fazlasıydı. O kesinlikle istiyordu

Hangi kelimeye itiraz ettiğini bildiği için bir daha söylemedi.
"Nazik mi?"

"Zavallı," diye tükürdü, meramını anlatmaya yetecek kadar zehirle.

"Tamam o zaman. Bunu sözlüğümden çıkaracağım."

Kitabı kapatıp bir kenara koydu. Ayağa kalktı ve sanki hâlâ öfkesini kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi tereddüt etti. Tekrar konuştuğunda, alttan alta bir öfke akıntısı vardı.
"Banyoya senin için birkaç kıyafet koydum."

"Teşekkür ederim."

Bu onu utandırmış gibi görünüyordu ama en azından içindeki son öfke kırıntılarını da yok etmişti. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa, bana haber ver."

"Tamam."

Banyoya gitti ve orada adamın ona koca bir gardırop bıraktığını öğrendi. İpek elbiseler, ipek ve pamuklu bluzlar, kot pantolonlar ve ayakkabılar.

İç çamaşırına geldiğinde, onun seçimi karşısında kahkahasını bastıramadı. Kırmızı tanga. Bu onu neden şaşırtmamıştı?

Çünkü sonuçta o bir erkekti. Ona dokunmayı reddetse de, bu bir erkeğin giydiğini görmek istediği bir kadına alacağı türden bir iç çamaşırıydı. Bunun icat edilmiş olması için başka bir neden yoktu. Ve bunun orijinal tasarımcısının Marquis de Sade'in soyundan geldiğine emindi.

Gah, sürekli bir wedgie giymek gibi.

Ve sütyenler...

Eşleşiyorlardı ama ona hiçbir destek sağlamıyorlardı. Evet, farlar açık ve parlıyordu ve her hareket ettiğinde jöle gibi sallanıyordu. Yine de adamın bunları düşünmesine şaşırmıştı. Görünüşe bakılırsa o da çok düşünmüştü.

Duşa gitti ve açtı, sonra fark etti ki yaptığı tek ekleme kıyafetler değildi. Artık onun için çeşitli şampuanlar, saç kremleri ve diğer banyo malzemeleri de vardı.

Yani şeytanı son derece düşünceli ve verici olabilir. Kimin aklına gelirdi ki?

Başını sallayarak elbisesini çıkardı ve içeri girdi.

* * *

Duşun sesini duyunca Seth'in kalbi küt küt atmaya başladı. İçeride çıplak olacaktı...

Onu neden öyle görmek istediğini bilmiyordu ama istiyordu. Hem de en kötü şekilde. Dahası, onunla duş almak için can atıyordu.

Neden?

Seks iyiydi, ama zevk asla uzun sürmezdi ve genellikle ısırma, vahşi saç çekme ve pençeleme, hatta bazen bıçaklama ve oyma ile lekelenirdi. Hızlı bir sevişmeden sonra

Anlık bir rahatlama ve mükemmel bir zevk parıltısı, eski acılar başladı ve ona gitmesi söylendi.

Söylemeye gerek yok ki, bunu hiçbir zaman o kadar çok arzulamamıştı - en azından ona erişimi varken. Hapsedildiği süre boyunca, zihninin ve bedeninin ona işkence ettiği bir başka şey olmuştu.

Ama Lydia söz konusu olduğunda, bu konu aklından hiç çıkmıyordu. Bazen düşünebildiği tek şey bu gibi görünüyordu.

Hayır, tek düşünebildiği oydu. Bu yüzden ona pek soru sormuyordu. Onu daha iyi tanımak istemiyordu. Onun hakkında zaten bildikleri ölümsüzlüğünün geri kalanı boyunca peşini bırakmayacaktı.

Hayatında daha fazla acıya ihtiyacı yoktu.

Dikkatini dağıtmaya çalışarak, düzeltmek için yatağa gitti. Ama yastığına dokunduğu anda, kadının kokusu kasıklarına bıçak gibi bir acı gönderdi ve bu onu onun için anında zorlaştı.

Onun değerli kokusunu teninde hissetmek için neler vermezdi. Vücudunu onunkine sürmesi ve siyah saçlarıyla onu kızdırması için.

Nefes alıp verirken gözlerini kapadı ve nefesi tenini gıdıklarken kendini onun içinde hayal etti.

Azura gibi ısırgan mıydı, yoksa bir iblis gibi ona pençe mi atacaktı? Bu noktada umurunda bile değildi. Sadece onun tadına bakabilmek için bir hafta boyunca derisinin yüzölmesine bile razıydı.

Elini kasıklarına bastırdı ve hafifçe ovuşturdu, orada hissettiği kişinin o olmasını diledi. Lydia olduğunu düşünmek bile neredeyse boşalmasına yetecekti.

Kes şunu. Hemen. İhtiyacı olan son şey, onun görmesi için arzusunun kanıtını bırakmaktır.

Bu onu çok utandıracaktı.

Eli titreyerek yastığını düzeltti, sonra okumaya dönmeden önce zırhını ve boyasını giydi.

Sonunda onu düşüncelerinden çıkarmayı başardığı an, kadının kapıyı açtığı andı.

Başını kaldırıp baktı, sonra elindeki kitabı yere bıraktı.

BÖLÜM 9

Seth tam bir şok içinde Lydia'ya bakarken, Lydia'nın görüntüsü vücudunun her yerini ateşler içinde bıraktı. Ve bu sıcaklık tam kasıklarında yoğunlaştı. Neden ona bunu verdim ki?

Neden bunu seçmek zorundaydı ki?

Dekolteli, pas rengi bir elbise, yasadışı olması gereken bir şekilde kıvrımlarını sarıyordu. Dahası, bu renk gözlerindeki altın sarısını daha da canlı hale getiriyordu.

Sanki buna ihtiyacı varmış gibi.

Aleti metal plakalara karşı o kadar şişti ki ona acı verdi. Acımasız, ısıricı bir acı. Ama bu bile onun dikkatini göğüslerinin kabarıklığını gösteren derin V'den uzaklaştırmaya yetmedi. Göğüs uçları sımsıkıydı ve ipeksi kumaşın arasından fırlıyordu. Her birini görebiliyordu ana hatları. Ağzının tadı için salyaları akarken bile boğazı kurudu.

Ayağa kalktı.

Lydia, adamın buz gibi bakışlarının ağırlığını her yerinde hissedince duraksadı. Ona bakma şekli...

Korkunçtu.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

Adam hemen cevap vermeyince gerçekten paniklemeye başladı.

Sonunda, çok uzun bir dakikanın ardından gözlerini kırptırdı. "Hayır, hiç de değil." Kitabını aldı ve masaya geri koydu.

"Ben ... um ... bunları dün gece bilgisayarda gördüm. Doğru olup olmadıklarından emin değildim."

"Nasıl yaptın bilmiyorum ama hepsi tam oturdu." Sanki onun vücuduna göre dikilmişlerdi. "Teşekkür ederim."

Yine de adamın makyajının eski haline dönmüş olmasından ve kaküllerini gözlerinden uzak tutan küçük atkuyruğuyla saçlarını yeniden düzeltmiş olmasından nefret ediyordu.

Daha nazik görünen Muhafızı özlemişti. Korkunç olan...

Her şeyiyle korkutucuydu. Ve makyaj olmadan duygularını çözmek ne kadar zorsa, yüzünü sürekli bir hırıltı içinde tutan o kırmızı ve siyah çizgilerle on kat daha zordu.

Onun değişken ruh hali karşısında, yüzündeki ipuçlarından mahrum kalmak hoşuna gitmiyordu.

Tamamen soğukkanlı bir şekilde masadan uzaklaştı, böylece onu bekleyen bir tepsi olduğunu görebildi. Bir tanesinde muzlu krepler, kekler, yumurtalar, pastırma ve meyve suyu. Bu bolluk karşısında midesi guruldadı.

"Umarım tüm bunlar bana katılmayı planladığın anlamına geliyor." Başını iki yana salladı.

Lydia oturdu ve boş tabağa uzandı. "Sen hiç yemek yemez misin?"

"Bazen." Sesinde onu temkinli kılan tuhaf bir nota vardı.

"Beslenmek için yiyecek tüketiyorsunuz, değil mi?"

Gözleri öfkeyle parladı. "Eğer ima ettiğin buysa, ben bebek yemem ya da kan içmem."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Aklımdan bile geçmedi. Neden her konuda bu kadar savunmacı davranıyorsun?"

Çenesinde o tanıdık tik başladı. "Olmadığım şeylerle suçlanmaktan yoruldum. Yapmadığım şeyleri yapmakla."

Bunu anlayabilirdi. Kimse yanlış değerlendirilmekten hoşlanmazdı, yine de biraz daha az korkutucu görünmesi yardımcı olabilirdi. "Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. Sadece seni merak ettim. Yemek yemiyorsun. Uyumuyorsun. Nasıl yaşıyorsun?"

Konuştığında sesi tamamen düz ve boştu. "Ben ölmem."

Verdiği cevap kafasını karıştırdı. "Ha?"

Buraya geldiği ilk gece aşındırdığı yolu arşınlarken gözlerini kaçırdı. "Yaşadığımdan değil, ölemediğimden. Yani yemek yemem ya da uyumam önemli değil. Vücudum ikisi olmadan da çalışmaya devam edecek."

"Ölümsüz mü doğdun?"

"Görünüşe göre. Aksi takdirde kesinlikle bu varoluşu seçmezdim."

Evet, buna inanabilirdi. Kim burada yaşamak ister ki? Ölümsüzlük için bile olsa. Buna değmezdi.

O da ölümsüzdü. Babasından bir hediye. Bu Çoğu Varlık-Avcısı öldükten sonra uzun süre yaşayana kadar fark etmediği bir şey.

Ve Muhafız gibi o da fiziksel olarak yirmili yaşlarının ortasından sonra hiç yaşlanmamıştı. "Ölümsüz olduğunu ne zaman öğrendin?"

"Yedi yaşındayken."

Kreplerinin üzerine şurup döktü ve tadını çıkardı. nefis bir koku. "Ne oldu? Hastalandın mı ya da bir kaza mı geçirdin?"

Gözlerindeki ıstırap kalbini parçaladı. "Katılmak zorundayım Görevlerim. Müsait olduğumda geri döneceğim. Bana ihtiyacınız olursa, sadece arayın ve sizi duyayım."

Adam gözden kaybolurken Lydia içini çekti. Onun için tam bir gizemdi. Ve onun nezaketi, bildiği zalimliği yalanlıyordu. yapabiliyordu. Dizüstü bilgisayarı yanına çekti ve Solin'in yanıt verip vermediğini görmek için açtı.

Gelen kutusunda onun e-postasını gördüğü an gülümsedi. Ona çocukken öğrendiği Yunanca ile yazmıştı.

Benim en değerlim,

Seni orada bırakmayacağım. Benim için güçlü kal ve seni en kısa zamanda serbest bırakacağım. Seni her şeyden çok seviyorum ve sana yemin ederim ki ne olursa olsun senin için geleceğim.

S.

Ekrandaki kelimelere dokundu ve onun hayatında olduğu için her zamankinden daha fazla minnettar oldu. Onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Yakında tekrar evde olacaktı.

Ve Gardiyan hâlâ burada kapana kısılmış olacaktı...

Tek başına.

* * *

Seth, Noir altın şatosunun en alt çukurlarında zincirli tuttuğu mahkûmlarla tur atarken, Noir'in üç adım gerisindeki yerinde kaldı. Şimdilik efendisinin dikkati onunkine değil, onların kötü muamelesine odaklanmıştı.

Ama bu ne kadar sürer?

Noir sanki soruyu duymuş gibi omzunun üzerinden ona baktı. "Görevin nasıl gidiyor, kurtçuk?"

"Bulmaya çok yakınım lordum. Elbette bu diyardan ayrılabilirsem onu bulmak daha kolay olur ve-"

Noir sözlerini sert bir ters vuruşla bitirdi. "Bunu benden istememen gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Seth çenesinden aşağı akan kanı silerken darbeden dolayı dişlerini kaybedip kaybetmediğini görmek için dilini kullandı. Birkaçı gevşemiş olsa da hepsi yerinde duruyordu.

Ve Lydia onun neden yemek yemediğini bilmek istiyordu... Ağız ve boğazı sonsuza dek hasar görmüşken çiğnemek zordu.

Herhangi bir şeyi, hatta muz gibi yumuşak ve yavan bir şeyi ısırmak bile çok acı veriyordu. Meyve sularının ve baharatların doğrudan dudaklarındaki kesiklere ve ağrıyan diş etlerinin ve boğazının en hassas kısmına girmesi de cabasıydı; bu da her zaman en kötü şekilde zonklamalarına neden oluyordu.

Amansız açlık ve susuzluk sancılarına katlanmak bunların hepsinden çok daha kolaydı.

"Bağışlayın beni, Efendim."

Noir onunla alay etti. "Senin gibi zavallı ve aptal biri için affedilmek diye bir şey yoktur. Babana şaşmamalı sana sahip çıkmayı reddetti. Annen olsaydım ben de seni ölüme terk ederdim."

Noir ona karşı söylenmeye devam ederken Seth konuşmadı. Bu o kadar sık duyduğu bir cümleydi ki, Noir etrafta olmasa bile kafasının içinde sürekli çalışıyordu.

Ama bu kez Lydia'yı yatağında düşündü ve bu görüntü Noir'ın sözlerinin acısını yok etti. Bir sonraki darbesinin acısını.

Şu anda kitap okuyor olabilir miydi? Ya da belki de müzik dinlerken... internette sörf yapıyor olabilir miydi?

Onu rahatlatmaya o kadar odaklanmıştı ki, Noir'ın sorgulama odalarından birinin kapısında durduğunu görmedi.

Noir onu boğazından yakaladı ve öyle şiddetli bir şekilde kavradı ki anında onu dizlerinin üzerine düşürdü. Seth onun önünde diz çökmüş, hasarlı nefes borusundan hırıltılar çıkarıyordu. Görüşü karardı.

Bilincini kaybetme. Eğer kaybederse, Noir onu yine o odalardan birine çekebilir.

Panik kalbini hızlandırdı. O masalardan birine bir dakika daha yapışıp kalamazdı. Dayanamazdı.

"Beni dinliyor musun, köpek?" O cevap veremedi bir alarm çaldı.

Noir onu bıraktı ve soluk soluğa ciğerlerine hava dolmasını sağladı. "Lejyonumu çağırın! Davetsiz misafirlerimiz var."

Öksüren ve hâlâ hırıltılı soluyan Seth kendini yukarı itti ve efendisinin sözünü dinlemeyerek odasına gidip Lydia zarar görmekten kurtuldu. Burada kimin olduğuna ve ne istediklerine dair kötü hisleri vardı.

Elbette Solin bu kadar çabuk bir ordu toplayamazdı. Ama ya yapsaydı?

Lydia'yı bir daha asla göremeyecekti. Bu düşünce Noir'ın dayaklarından bile daha fazla acı veriyordu. Gerçekten de, sanki birisi Kalbini parçalara ayırıyor.

Seth köşede parıldadı ve etrafına bakındı. O burada değildi.

Hayır...

Çölde ölmek için yalvardığından beri ilk kez, çektiği acıdan ağlamak istedi.

Ama adam tamamen odaya girdikten sonra, kadın elinde sıkı sıkı tuttuğu kahvaltı bıçağıyla gölgelerin arasından koşarak çıktı.

Onu orada görmenin verdiği sevinç ve rahatlama duygusu onu sarmıştı. Ne yaptığıнын farkına bile varmadan onu kollarının arasına aldı ve sımsıkı sarıldı.

Lydia kendini o soğuk metal plakaların arasında ezilmiş bulduğunda kesinlikle afallamıştı. Onu bu şekilde tutan tek kişi Solin'di.

Sanki onun için dünyadaki en değerli şeymiş gibi.

Eğer bilmeseydi, Gardiyan'ın onu tutarken titrediğini hissettiğine yemin edebilirdi. Bir eli vardı

Başını saran diğer kol beline öyle sıkı sarılmıştı ki nefes alamıyordu.

Onun yanında o kadar küçüktü ki, başı sadece göğsünün ortasına kadar uzanıyordu.

"Beni... eziyorsun..." Sözleri çaresiz soluklarla çıkıyordu.

Onu bırakmadan önce tutuşu daha da sıkılaştı ve geri adım attı. Hasar olup olmadığını incelemek için eğildiğinde bakışlarından panik yayılıyordu. "Sen iyi misin?"

Vay canına, bu gerçek bir

endişeydi. Ondan.

"Uh, evet. Neler oluyor?"

Sonunda hâlâ ona dokunduğunu fark etti. Fark ettiği anda bıraktı ve bir adım daha geri gitti. "Birisi bize

saldırıyor."

"Solin?"

"Bilmiyorum." Yüzüne dokunmak için uzandı, sonra tam temas edecekken elini durdurdu.

Ama o geri çekemeden, kız elini kendi elinin içine aldı ve sıkıca tuttu. "Beni almasından mı korktun?"

Kaşları en sert ifadelerinden birine dönüştü. O kadar karanlık ve ölümcül bir ifadeydi ki, adamın kendisine kızgın olduğunu, ona gerçekten zarar verebileceğini düşündü.

"Ben de senin incindim."

Seth bunu ona neden söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sahip olmaması gereken bir zayıflıktı bu. Onun bunu bilmesini umursamamalıydı.

yaşadı ya da
öldü.

Ve yine de...

Onu güvende tutmak için her şeyi yapardı. Bunu artık biliyordu. O, Solin'e karşı kullanılacak bir araç değildi.

Lydia onu yok etmek için kullanılabilecek bir kadındı. İnkâr edilemez gerçek karşısında irkildi. Nasıl bu kadar Aptalca mı? Kitapları dışında hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi önemsememişti ve Noir'ın bunlar yüzünden ona nasıl eziyet ettiğine bir bakın.

Piç kurusu onları önünde yakarken ona izletmiş ve onları kurtarmaya çalışması için ona meydan okumuştı. Sayfa sayfa, teker teker. Noir tek zevkini başkalarına acı çektirmekten alıyordu.

Lydia'ya işkence edip öldürecek ve bu da onu yok edecekti.

Ona zarar verdiğini bilseydi nasıl yaşayabilirdi? Nasıl mı?

Düşüncelerini toparlayamadan, odasından kovduğu kapı solunda yeniden belirdi. Lydia'yı arkasına çekti, sonra da kapıyı yumruklayan kişiyle yüzleşmek için döndü.

Bir an sonra kapı açıldı.

Lydia odaya doluşan iblisleri görünce nefesi kesildi. Kesinlikle Yunan değillerdi. Gerçek hayatta ya da kâbuslarında onlar gibi bir şey görmemişti.

Birdenbire, görünmeyen bir güç onu yatağa doğru çekti ve Muhafız ona saldırırken onu orada tuttu.

Şeytanlar.

Onun onlarla savaşmasını izledikçe cesaretine yeni bir saygı duymaya başladı. Orada ya da burada bir yara alıyorlardı ama o kılıcıyla onları parçalara ayırırken buna aldırmış etmiyordu.

Harika bir dövüşçüydü. Muhtemelen şimdiye kadar gördüklerinin en iyilerinden biriydi. Bu kadar güçlü ve güçlü bir adam için

Noir ve Azura'nın zalim kaprislerine boyun eğmek zorunda kalmayı becerebilmişti. şu ana kadar onun içinde bulunduğu durumun gerçek dehşetini fark etmemişti.

Böyle bir dövüş yeteneğine sahip olduğunu bilmek ve onun gibi işkence görmek...

Buna nasıl dayanabildi?

Sonuncusunu kalbinden bıçakladı, sonra ona doğru döndü. Onu tutan kalkan düştü ve yüksek topuklu ayakkabıları eriyerek bir çift koşu ayakkabısına dönüştü. "Gel Lydia. Burası artık güvenli değil." Lydia tam bir şok geçirirken, adam ona elini uzattı.

Bunun kıyamet alameti olmadığını umarak ona doğru koştu ve onu aldı.

Onu koridora çekti. kavga yüksek sesle yankılandı. Bir an sonra, tam bir zırh giysisi onu kapladı.

Ona bir kılıç uzatan Muhafız'a baktı. "Bunlardan birini nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Tabii ki. Sivri ucu diğer adama girecek, umarım kalbinden geçer."

Başını saygıyla ona doğru eğdi. Adamın gözlerinde, ilk tanıştıklarında hançeriyle yaptığı gibi, bunu da onun üzerinde kullanmasını beklediğini gösteren ifadeyi kaçırmadı. Ona güvenmediği halde bunu ona vermiş olması çok şey anlatıyordu.

"Bize kim saldırıyor?"

İç çekti. "Thorn'un adamları gibi
görünüyor." "Thorn mu?"

"Divide'ın diğer tarafında yaşıyor. Normalde o ve Noir ateşkes yaparlar. Ama ara sıra..." Onun sesi Kanatlı bir iblis üzerlerine çullanınca son buldu.

Lydia iblisi tam geçerken yakaladı ve kalbine sapladı.

İblis arkasından yere düşmeden önce çığlık attı.

Gardiyan tek bir yorum yapmadan onu çatışmadan uzaklaştırdı. Gardiyan bir kapı açıp onu iterek içeri sokana kadar nereye gittiklerinden emin değildi.

"Bu da ne?" diye homurdandı bir adam, öyle ölümcül bir ses tonuyla ki irkildi.

Kalbi dehşet içinde çarparken, odanın diğer tarafında uzun boylu, siyah saçlı bir adam görmek için döndü. Adam da en az Muhafız kadar yakışıklı olabilirdi ama gözleri o kadar itici ve sinir bozucuydu ki onu çekicilik skalasında birkaç basamak aşağıya indiriyordu. Gözlerinden biri canlı bir yeşil, diğeri ise koyu kahverengiydi.

Onları görünce ürperdi. Tıpkı Muhafız gibi, onun güçlerinin vahşiliği de eterde titreşiyordu. Onun kim olduğunu ya da burada ne yaptığını bilmiyordu ama istese onu öğle yemeği niyetine yiyebileceği aşikârdı.

Muhafız kapıyı kilitledi ve kanlı kılıcını yanında tutarak diğer adamın karşısına çıktı. "Bana borçlusun, Jaden. Ona göz kulak ol ve buradan ayrılmadığından emin ol."

Jaden alaycı bir şekilde güldü. "Sen aklını mı kaçırdın Mısırlı?"

Gardiyan'ın burun delikleri alevlendi. "Bana yaptıklarından sonra en azından bunu yapabilirsin."

Jaden geçmişte her ne yaptıysa, onun irkilmesine neden oldu. "O şerefsizler onu benim gözetimimde bulursa bana ne olacağı hakkında bir fikrin var mı diye soracaktım ama bunun hesabını herkesten iyi biliyorsun. Tanrılar bunun için seni lanetlesin."

"Biraz geç kaldın, onlar çoktan yaptı." Gardiyan ona bir göz attı, sonra tekrar Jaden'a baktı. "Burada benden başka onu koruyabilecek güçlere sahip olan tek kişi sensin. Sakın bana ihanet etmeye kalkma."

Jaden sanki ihanet etmeyi düşünüyormuş gibi çenesini eğdi. Ya da daha doğrusu, kendisini tehdit etmeye cüret ettiği için Muhafız'ı duvara toslatmayı. "Seninle müttefik olmak zorunda kalmamız çok acınası bir durum." Tiksintiyle içini çekti. "Düşmanımın düşmanı, sanırım... Tamam, onu izleyeceğim. Ama sadece sen olduğun için. Başkası için kışımı tehlikeye atmam."

Gardiyan başını ona doğru eğdi, sonra Lydia'nın bildiğini bile bilmediği bir ifade kullandı. "Teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım."

Yüzü okunmaz halde olan Jaden, Muhafız'ın yanından geçerek kapıya baktı. Bağırışlar ve metalin metale çarpması ve taş ahşap kapıda yankılandı. "Dışarıda neler oluyor?"

"Emin değilim. Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Gardiyan yanlarından ayrıldı, sonra kapıyı çarparak kapattı ve dışarıdan sürgüledi.

Muhafız'inki gibi bu oda da kasvetli ve kasvetliydi. Sadece Jaden'in taş ocağında yanan bir ateş vardı ve yatağı gerçekten kullanıyormuş gibi görünüyordu.

Jaden'in bakışları, onu dostça olmayan bir tavırla tepeden tırnağa tararken karardı. Bu onun tüylerini diken diken etmişti.

"Seth bilmiyor, değil mi?"

Onun sorusu karşısında kaşlarını çattı. "Seth kim?"

Jaden yüzünü onun zihinsel kapasitesini sorgulayan bir ifadeye büründürdü. "Alo? Az önce burada olan Muhafız, kızıl saçlı koca kıçlı adam, elini tutan ve beni aptalca tehdit ediyorsun? Onu bir şekilde görmeyi özledin mi?"

Demek Gardiyan'ın adı buydu... Seth.

Güçlü ve uğursuz, tıpkı onu taşıyan adam gibi.

Jaden gözlerini devirdi. "Sana hiç söylemedi, ha? Tipik... Sadece tipik."

"Kimsenin

kullanmadığını söyledi."

"Kullanmıyorlar."

"O zaman nereden biliyorsun?"

Jaden zalimce güldü. "Ben her şeyi biliyorum. Seth'in aksine, çoğu zaman tüm güçlerime sahibim. Ve sen onun sahip olmadığı için çok şanslısın."

"Nasıl yani?"

"Çünkü senin bir çakal olduğunu öğrendiğinde, seni durduğun yerde öldürecek ve kanınla keyifle yıkanacak."

BÖLÜM 10

Lydia, Jaden'a ve onun Seth'in ellerinde öleceğine dair korkunç tahminine kaşlarını çatarak baktı. Kesin olan bir şey vardı. Güçleri şu anda çalışmıyor olsa bile, hiçbirini tanımadığı bir varlığa anlatmak üzere değildi. "Ne olduğunu bilmiyorum bahsediyor."

Ona dudak büktü. "Evet, biliyorsun, küçük kız. Ve benden hiçbir şey saklayamazsın, o yüzden deneme bile. Daha düşüncelerinde şekillenmeden yalan olduğunu anlayacağım."

Evet, en az Seth kadar korkutucuydu ama tamamen farklı bir şekilde.

Jaden kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve onu öğle yemeği için düşünebileceğini söyleyen bir gülümseme verdi. "Sen bir Kattagari çakalısın. Kokusu üzerinde o kadar güçlü ki Seth bunu fark etseydi çoktan boğazını kesmiş olurdu. Şu anda insan formunda olmanın ve uyurken bile bunu koruyabilmenin tek nedeni, aynı zamanda bir Rüya Avcısı olman. Ne kadar şanslısın. Kattagaria'nın geri kalanının aksine, fiziksel streslerinizden bağımsız olarak hayvan yarınız üzerinde tam kontrole sahipsiniz. İddiaya girerim ki "Şok olduğunuzda onları kaybedersiniz."

Bunların hepsi doğrudu. Seth'in onun güçlerini almış olması da yardımcı oldu, buna yer değiştirme yeteneği de dahildi.

"Bunu duydum ve haklısın." Boğazının altından güldü. "Büyüleyici bir kan karışımı, değil mi? Ben olsam mümkün olduğunu düşünmüştüm, ama sonra düşündüğünüzde garip bir şekilde mantıklı geliyor. Rüya Avcıları tanrıdır. Bir insandan ya da Varlık'tan tamamen farklı bir genetiğe sahipler. Böceklerden ağaçlara ve bilinen her türe kadar her şeyi

hamile bırakabildiler. Bu göz önüne alındığında, mantıklı

Kaderler onları çiftleştirmese bile bir tanrının bir Were-Hunter'ı hamile bırakabileceğini." İki renkli gözlerinde şeytani bir ışıltı parladı. "Bu o üç sürtüğü cidden kızdırmış olmalı."

Lydia onun küçük konuşması karşısında afallamıştı. Tüm bunları nasıl bilebilirdi ki? Lydia, onun hakkında tek kelime bile etmemişti.

karışık mirasını kimseye anlatmadı. O daha iyi biliyordu. İnsanlar farklı olan şeyleri sevmezdi ve o da bir insanın olabileceği kadar farklıydı. Doğumu o kadar sıra dışıydı ki, insan formundaki annesi, çiftleşmeden doğum yaptığını kimse öğrenmesin diye öldüğü güne kadar eldiven takmıştı. Sürünün diğer üyelerinin bunu fark etmeleri halinde ne yapacaklarını bilemezdik. Sevinmiş olabilirlerdi. Ya da dehşete düşebilirlerdi. onları öldürdüler.

Annesi hiçbir zaman cevabı bulmaya istekli olmamıştı.

Lydia'nın bildiği kadarıyla, onun doğumuyla ilgili gerçeği sadece Solin biliyordu. Ve bunu söyleyemeden ölecekti.

Belki de Jaden sadece blöf yapıyordu ya da tahmin ediyordu.

Jaden'ın gülümsemesi o kadar tepeden bakıyordu ki, keşke bunu yüzünden silip atmanın bir yolu olsaydı diye düşündü. "İnkâr etme zahmetine girme. Sana söylemiştim. Ne kadar derine gömdüğünü düşünürsen düşün, ben gerçeği her zaman bileceğim."

Omurgasından aşağı bir ürperti aktı. Şu anda neyle karşı karşıya olduğunu, neden böyle güçlere sahip olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. "Nesin sen?"

"Fubar."

Böyle bir yaratığı hiç duymamıştı. Annesi bir çelik parçasıyla falan mı çiftleşmişti? "Fubar?"

Sanki o da bu düşünceyi duymuş ve gülmemeye çalışıyormuş gibi başparmağını ağzının kenarına sildi. En azından espri anlayışı vardı.

"Tanınmayacak kadar berbat durumda." Yüz hatları ölümcül derecede samimi bir ifadeye büründü. "Senin gibi, ama daha kötüsü. En azından bir seçeneğim vardı... Yanlış seçtim, büyük az bile söyledim ama bunu kendime ben yaptım. Sen..." Uzun, acı ve eğlenceli bir nefes verdi. "Evet. Sen de tıpkı Seth gibi berbat doğmuşsun."

Bu da onu, huysuz gardiyanıyla ilgili henüz cevaplamadığı pek çok sorudan birine geri götürdü. Ve bu sefer gerçekten bir cevap alabilirdi -Tanrılar konuşkanları sever.

Beni buraya getirdiğin için teşekkürler

Seth. "Seth tam olarak nedir?"

Jaden omuz silkti. "Senin gibi, bir yarı tanrı. Sadece onun durumunda annesi insandı."

"Peki ya babası?"

"Mısır tanrısı, Set."

Bu, eski kültürleri nasıl bu kadar iyi bildiğini açıklıyordu. Bunu ona kendisinin söylemeyi ihmal etmesi ilginçti. Çoğu insan bu kadar etkileyici bir soyağacına sahip olmakla övünürdü.

Ama eğer babası büyük bir Mısır tanrısıysa, özellikle de Set kadar güçlü ve korkulan bir tanrıysa...

"Onun burada ne işi var?"

Jaden'in cevabı kanını dondurdu. "Bir paket Katagaria çakalları onu on üç yaşındayken Noir'e sattı."

Nefesini sertçe içine çekti. Bu, onun ne olduğunu öğrenirse neden onu öldüreceğini açıklıyordu. Ve onu kim suçlayabilirdi ki? Cehennemde ona yaptıklarını ödetmeye başlayacak kadar derin bir delik bile yoktu.

Tanrılara şükür, onu ilk gördüğünde güçlerini ondan almıştı. Aksi takdirde onunla savaşmak için dönüşürdü.

Ve bunun için onu öldürebilirdi.

Ama neden burada köle olduğunu hâlâ anlamamıştı. Neden babası onun Noir'e satılmasına izin versin ki?

Seth'i bu korkunç varoluştan kurtarabilecek biri varsa, o da kesinlikle babasıydı. Bir savaş, kaos, kötülük ve yıkım tanrısı olarak -ki bu da Seth'in varoluşuyla ilgili pek çok şeyi açıklıyordu

kişiliği ve doğası-Set kimseyle oyun oynayacak türden bir tanrı değildi. Seth'in babasıyla paylaştığı bir başka özellik olan saldırganlığın vücut bulmuş hali olarak bilinirdi. Öyle ki Set kendi kardeşi Osiris'i öldürmüş ve kalıntılarını Mısır'ın dört bir yanına dağıtmıştı.

Bu yeterince kötü değilse, yeğeni Horus'a karşı seksen yıl süren bir savaş sırasında tanrının gözünü çıkarmıştı. Ne Horus ne de Osiris hiçbir şekilde zayıflıklarıyla tanınmazlardı. İkisi de güçlü tanrılardı.

Set'in şöhreti ölümcül bir kindarlık ve sadece Noir kadar hasta birinin imrenebileceği türden soğuk bir vahşilikti.

Tüm bunlara rağmen, Set'in kendi oğluna bunu yapmasını aklına bir türlü sığdıramıyordu. Ailesi onu korumak ya da kurtarmak için Olimpos'u yerle bir edebilirdi.

Çakallar Seth'i satarak Set'in gazabını göze alacak kadar cesur olmalıydılar. "Çakallar bunu neden yaptı?"

"Noir'in onlara teklif ettiği para için. Neden başka? Açgözlü aptal piçler. Ve en iğrenç kısmı? Gerçekten o kadar da çok değildi. Cep harçlığından biraz fazlaydı ve hepsini bir haftadan kısa bir sürede harcadılar."

Bu yüzden kendini kötü hissetti. Miktarın pek önemi yoktu aslında. Ama düşük bir miktar Seth'in itibarını bir servetten çok daha fazla sarsabilirdi. "Neden onlarla birlikteydi?"

Jaden yorgun bir nefes verdi. "Oraya gitmek istediğine emin misin? Cevap vermeden önce uzun uzun düşün. Çünkü bu yola bir kez girdin mi, geri dönüşü yok. Hiçbir yolu yok Rod Serling'in Gece Galerisi'nin en alt katından fırlamış bu boyalı manzarayı görmeden edemezsiniz."

İşte şimdi bir benzetme oldu. Ve belki de haklıydı. Belki de daha fazla şey duymadan geri dönmeliydi. Çünkü Seth hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, ona o kadar çok çekiliyordu.

Aklımı kaçırdım. İyiliği asla kabul etmez. Ve yine de ...

"Bilmek istiyorum." Aslında bundan daha fazlasıydı. Gerçeği bilmek zorundaydı.

Jaden onun arkasında durmak için hareket etti. Kız ona ne yaptığını soramadan ellerini kızın başına bastırdı.

Birdenbire başka bir dünyadaydı. Başka bir zaman ve mekandaydı.

Hareketli bir yer. Eski arabalar vardı.

Keten ve keten giysiler içindeki kadın ve erkekler günlük işlerini yapmak için koşuştururken eşekler tarafından çekiliyordu.

Kadınların çoğu, içlerine canlı renklerde boncuklar işlenmiş siyah peruklar takarken, erkekler çeşitli tarzlarda keten ve örgülü başlıklar giyiyordu. Neredeyse hepsinin gözleri siyah çerçeveliydi ve bir podyum modelinden daha fazla makyaj yapıyorlardı. Yüksek rütbeli erkeklerin takma örgülü sakalları vardı ve parlak güneşte parıldayan her türlü mücevheri takıyorlardı.

Demek burası Seth'in evim dediği eski Mısır'dı.

Onu altı yaşlarında bir çocuk olarak görmüştü. Onu özleme şansı yoktu. Mavi gözleri masumiyetle ve mümkün olduğunu düşünemeyeceği bir mutlulukla parlıyordu. Lüle lüle saçları o zamanlar daha uzundu... ince, zayıf omuzlarına kadar iniyordu.

O zaman ve mekândaki diğer çocukların aksine, büyükannesinden miras kalan eşsiz rengi nedeniyle saçları tıraş edilmemiş ya da gizlenmemişti. Uzak bir kuzey ülkesinde yakalanıp Mısır'a getirilmiş ve sonra serbest bırakılmış bir köleydi. Taparcasına sevdiği ve hâlâ yasını tuttuğu bir anneydi. Gözlerini kendi babasıyla paylaşmıştı ve annesi onların göksel rengini Set'in bir hediyesi olarak görüyordu, böylece birlikte geçirdikleri kısa zamanı her zaman hatırlayacaktır.

Ve bu saçlar, Seth'in canlı mavi gözleriyle birlikte, tapınaktan hızla uzaklaşırlarken etraflarındaki kalabalığın arasından sıyrılmasını sağlıyordu.

Annesi gözlerini siyaha boyamıştı, Azmodea'da yüzüne yaptığı makyaja çok benziyordu. Boynunda, kırlangıç dövmesiyle aynı renkleri taşıyan kalın bir kamış halkası vardı... ve aynı sırayla. Giyinikti

Beline ince keten bir şal sarmıştı. Sol elinde ise küçük, oyma bir aslan oyuncağı taşıyordu.

O kadar sevimli ve tatlıydı ki Lydia'nın gözleri buğulandı.

"Mwt?" diye nefes aldı, annesinin dikkatini çekmeye çalışıyordu. "Yetişemiyorum. Lütfen yavaşla."

Daha da hızlı yürüdü.

Onun yanına koştu. "Lütfen, Mwt, canımı yakıyorsun."

"Kapa eneni," diye hırladı ona. "Senden tek bir kelime daha duymak istemiyorum."

Yüzü kaskatı kesilmiş bir halde, sanki kendisini onun gazabından koruyacakmış gibi aslanına sarıldı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Onu sarsarak durdurdu ve sert bir tokat attı, sonra tekrar öne doğru çekti. "Kapa eneni dedim."

Gözlerinden yaşlar süzülürken dudakları titriyordu. yüksek sesle ağladı. Bunun yerine, annesinin onları kasabaya taşıyan öfkeli adımlarına ayak uydurmak için elinden geleni yaparken yanaklarından sessiz gözyaşları süzüldü.

Neler olup bittiğini anlamıyordu. nce babası tanrıya adak sunmaya gittiklerinde ona hakaret etmişti, şimdi de annesi kötü davranıyordu. Annesi hiçbir zaman en sevgi dolu ebeveyn olmamış olsa da, hiçbir zaman bu kadar acımasız da olmamıştı.

Ben ne yaptım ki? Sadece anlamaya çalışıyordu.

Eve vardıklarında onu ahıra kapatmış, sonra da zorla bir eşeğe bindirmiş. Ona o kadar sert davranmış ki

Oyuncağı elinden kaydı. Ona doğru uzandı ama çok küçük olduğu için samanların arasında yattığı yerden ona ulaşamadı. "Mwt? Oyuncağımı düşürdüm."

Koluna o kadar sert vurdu ki, orada kızgın kırmızı bir el izi bıraktı ve uzaklaştıktan sonra bile canını yakmaya devam etti. "Benimle konuşma. Anladın mı?"

Başını sallarken daha fazla gözyaşı döktü. Annesi birkaç tuhaf eşya toplayıp Seth'in arkasına astığı bir çantayla eşeğe bağlarken o da kolunun tersiyle burnunu sildi.

Kendi eşeğine binip onu ahırdan çıkarırken siyah gözleri nefretle parlıyordu.

Yaşadıkları kasabanın kilometrelerce dışına, çölün derinliklerine kadar gittiler. Sıcak o kadar fazlaymış ki baskıcı ve acı vericiydi. Seth eşeğin boynuna eğilmiş, güneşin tenini kabartmasını engellemeye çalışıyordu. "Çok susadım, Mwt. Lütfen içecek bir şey alabilir miyim?"

Onun sorusunu duymazdan geldi.

Dudakları o kadar çatlamış ve kurumuştur ki kanamaya başlamıştı. Yine de annesi ona merhamet etmeyi reddetti.

Sonunda durup attan inene kadar saatler geçmiş gibi görünüyordu, sonra hem Seth'i hem de çantayı aşağı çekti.

Sıcak kum sandaletlerinin üzerinden ve içinden geçerek ayaklarını ve bacaklarını kabarttı. Dışarıda tutmaya çalıştı ama hiçbir şey işe yaramadı. Daha da kötüsü, açlıktan ölüyordu. "Mwt, çok açım. Benim için yiyecek bir şeyiniz var mı?"

Ona ters ters bakmak için durakladı. "Senin için hiçbir şeyim yok, anlıyor musun? Hiçbir şey. Beni iğrendiriyorsun, seni zavallı küçük köpek."

"Ne yaptım ben?"

Dudağını büktü. "Sen doğdun." "Ama-"

Ona tekrar tokat attı. Bu sefer onu yere devirecek kadar sertti. Seth acı içinde çığlık attı. Kum, yanan kömürler kadar sıcaktı. Ve gitmeye çalıştığı her yerde daha fazlasını hissediyordu.

Yardım çığlıklarını duymazdan gelen annesi, hazırladığı çantadan büyük bir çekiç çıkardı ve onun yanına döndü.

Sahip olan herkesin kalbine dokunabilecek, kabarmış melek gibi bir yüzle ona baktı. Dudakları kum ve kanla kaplıydı, kırmızı yanaklarına ise gözyaşları damlamıştı. "Özür dilerim, Mwt. Seni kızdıracak her ne yaptıysam, çok özür dilerim."

Çekici bacaklarının üzerine indirip minik diz kapaklarını paramparça ederken annesinin yüzünde ne acıma ne de sevgi vardı.

Seth tekrar sıcağın içine düşerken acı içinde çığlık attı, tekrar kuma battı. Ama daha bitirmemişti. Defalarca adamın bacaklarına vurarak onları kırdı, böylece adam yürüyemeyecek ve onu eve kadar takip edemeyecekti.

Adamın burada öleceğinden emin olduktan sonra çekici yanına bıraktı.

Sonra üzerlerindeki gökyüzüne baktı. "Senin iğrenç, kusurlu tohumunu doğurup emzirdiğim için ben orospu muyum Set? Al

O değersiz piçi istiyorsan. İkinizle de işim bitti."

Ve böylece eşeklerin yanına döndü ve onu kumda ölüme terk etti.

Seth onun peşinden sürünmeye çalıştı ama sakat bacaklarıyla fazla ilerleyemedi. Ona geri dönmesi için seslendi ve

Babası ona yardım etti, ta ki boğazı daha fazla ses çıkaramayacak kadar ağrıyana kadar.

İkisi de onun için gelmedi. Kalbi kırılmış ve büyük bir acı içinde kumlara uzanmış, çöl güneşinin sıcaklığı genç bedenini kavurmuş, teni saçları kadar kızarmıştı.

Tek istediği ölmekti. Ama babası ona o kadar büyük bir hediye bile vermemişti.

Lydia onun çektiği acıyı görünce sarsıldı. Bir insan masum bir çocuğa bunu nasıl yapabilirdi?

Nasıl? Onun görüntüsü daha da sert bir şekilde öğürmesine neden oldu.

Jaden, midesindekileri kaybetmeden hemen önce ona bronz bir kap uzattı.

İşini bitirdiğinde ona soğuk bir bez uzattı.

"En kötü kısmı ne biliyor musun?" diye sordu saksıdan kurtulurken.

Titreyerek bezi boynunun arkasına yerleştirdi. "Az önce gördüğümden daha kötü bir şey mi var?"

"Evet. Eski Mısırlılar çocuklarına taparlardı. Ailelerine sadık olmalarıyla ünlüdürler. Ama Seth'inkine değil. O ona yaptığı şey yüzünden öldürülmeliydi. Bunun yerine babası onu ödüllendirdi. Onu orada bıraktıktan sonra Set ona yeni bir saygı duymaya başladı ve onu metresi olarak yanına aldı."

Seth'in çöldeki görüntüsü aklından çıkmazken kendi gözyaşları da döküldü. "Bunu biliyor mu?"

"Elbette biliyor. Hayattayken onun hakkında konuştuklarını ve onunla alay ettiklerini bile duyabiliyordu. Onu en çok rahatsız eden şey, onun zayıf ve acınası yardım çığlıklarına nasıl güldükleridir."

Demek bu yüzden yardım istemiyordu. Hiç şaşırmadım.

Ve Jaden yine de ona acımadı. "Haftalarca orada yattı, affetmeyen bir güneş tarafından kabartıldı ve onu bulan her şey tarafından çiğnendi. Yiyecek yoktu. Su yoktu. Acı içindeydi. Yürüyemiyor ya da savaş."

Ölememek. Bunun ne zaman olduğunu fark ettiğinde yüzünü buruşturdu.

ölümsüz olduğunu öğrenmişti. Öğrenmek için ne biçim bir yol. Onun neden bu konuda konuşmayı reddettiğini bir kez daha anladı.

"Çölde bir ay geçirdikten sonra, çakallar onu yiyecek ararken buldular ve küçük kamplarında yaşaması için yanlarına aldılar. Onu sevdiklerini düşünmüş. En azından ona söyledikleri yalan buydu."

"Onu Noir'a satana kadar."

Jaden başını salladı. "Üvey babasına onu neden sattığını sorduğunda, babası ne dedi biliyor musun?"

Tahmin etmekten bile çok korkuyordu.

"Sen asla bizden biri olmadın. Senin gibi zavallı birini nasıl sevebilirdik ki? Kendi ailen bile seni istemedi. Başkası neden istesin ki?"

Onun için hıçkırmamak için elini dudaklarına bastırdı. Onu kullandığında bu kadar vahşi olmasına şaşmamalı. tek bir kelime. Kaç kez yüzüne vurulmuş ve boğazından aşağı atılmıştı?

"Ve Noir'ın onu buraya getirip iblislerinin yanına attığı günden beri ona neler olduğunu bilmek istemezsiniz."

Hayır, görmedi. Bunun bıraktığı fiziksel izleri çoktan görmüştü. "Peki neden senden nefret ediyor?"

BÖLÜM 11

Jaden gözlerini ondan kaçırdı, ancak daha sonra Gözlerinde utanç ve keder vardı. Nefes alış veriş sanki fiziksel bir acıyla savaşıyormuş gibi yoğunlaştı. "Seth benden nefret ediyor çünkü ben Noir'a güçlerini nasıl boşaltacağını ve onu nasıl itaatkâr tutacağını gösteren aptal piç."

Öfke onu kalbinden bıçakladığında çenesi gevşedi. Böyle bir şeyi nasıl yapabilmmişti? Hem de bir çocuğa? Onun iyi biri olduğunu düşünmüştü.

Sonunda Noir'dan bile daha kötü oldu.

Seth'in insanlardan bu şekilde nefret etmesine şaşmamalı. Gerçekten hiç kimsesi yoktu. Tüm hayatı boyunca bir kez bile.

Jaden'ın vücuduna tiksintiyle karışık bir alaycı bakış fırlattı. "Bunu neden yaptın ki?"

Acı ve kendinden nefretle dolu bir kahkaha attı. "Bir insan neden başkasını becerir ki? Ben kendi kıcımlı kurtarmaya çalışıyordum. O zamanlar Seth'i tanıımıyordum. Onu henüz görmemiştik bile. Bu bir mazeret değil. İnanın bana, kimse davranışından benim kadar tiksini memiştir."

Bunun üzerine bahse girmezdi. Seth'in bunun için onu öldürmemiş olması bir mucizeydi.

Jaden iç çekti. "Tek savunmam, dış dünyayı göremediğim detag bölgesinde olmam. Ve Noir bana yalan söyleyebilen ve benim bunu fark edemediğim sadece iki kişiden biri. Bana kendisine ihtiyacı olan piç bir tanrı bulunduğunu söyledi. güçleri tükendi. Eğer ona tanrıyı nasıl yakalayacağını ve onu zayıf tutmak için kendi güçlerini nasıl kullanacağını gösterirsem, beni

benim cehennem çukurum ve onun için tanrıyı öldürebilirim." İki renkli bakışlarındaki utanç ruhuna kadar işliyordu.

"Noir'in onu önümde yere fırlattığı o anı asla unutmayacağım ve ona ne yapıldığını ya da neden yapıldığını bilmeyen, dehşete düşmüş, savunmasız bir çocuğun masum yüzüne baktım. Noir sanki hayatında gördüğü en komik şeymiş gibi güldü. Ve ben biliyordum..." Dişlerini gıcırdattı ve yüzündeki ıstırap ona pişmanlığı konusunda dürüsttü. "Bana yalan söylendiğini ve o zavallı çocuğu herhangi bir canlının çekmesi gerekenden daha fazla sefaletle mahkum ettiğimi biliyordum." Elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "O gün onu öldürmeliydim. Öldürmeliydim. Ama savunmasız bir çocuğu katletmeyi kendime yediremedim."

"Onu nasıl öldürebilirsin?"

Jaden ona şeytani bir sırıtışla baktı. "Öldüremeyeceğim hiçbir şey yok. Ne kadar ölümsüz olursa olsun."

"O zaman neden hepimize bir iyilik yapıp Noir'ı şimdi öldürmüyorsun?"

Bakışlarını ondan kaçırdı ve küçümseyerek dudağını büktü. O konuşana kadar bu küçümsemenin kendisine yönelik olduğunu fark etmedi. "Bu uzun ve karmaşık bir hikâyeye ve sana ya da bir başkasına asla anlatmayacağım bir hikâyeye. Onu öldürebilecekken öldürmemiş olmamın en büyük hatam ve en büyük pişmanlığım olduğunu söylemek yeterli. Kendimizi ve sevdiklerimizi incinmekten ve zarar görmekten korumaya çalışarak hayatlarımızı ne kadar kötü bir şekilde mahvettiğimiz beni asla şaşırtmıyor. Ne yazık ki hayat öngörülemez ve mümkün olan en kötü zamanlarda size sırtını döner. Topuklayana ya da daha iyisi ölene kadar kafasına vuramamamız çok kötü."

Bunu çok iyi biliyordu. Ne zaman işlerin yolunda gittiğini düşünse, her zaman bir şeyler trajik bir şekilde ters gidiyordu.

"Tüm bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Kıçını kurtarmak için. Zamanında yeterince hayat mahvettim. Bir kez olsun, birini kurtarmak istiyorum. Kabul ediyorum, bu teraziye eşitlemiyor, uzun bir atışla değil, ama yapmaktan daha iyi

Hiçbir şey." Çenesini kapıya doğru salladı. "Ailesinin ve onu evlat edinen ailenin ona yaptıklarına rağmen, Seth buraya ilk geldiğinde düzgün biriydi. Kızgındı, anlaşılabilir bir şekilde, ama iyiydi. Ne yazık ki bu uzun sürmedi. Bitmek bilmeyen sefalet ve işkence en güçlü ruhlara bile zarar verirdi ve bu çocuğun hakkını veriyorum, Seth'ten daha uzun süre dayandı.

Gördüğüm herkes ve buna ben de dahilim. Ama sonra..." Yüz hatlarının üzerine kara bir bulut çökerken sözlerini yarıda kesti.

Lydia kaşlarını çattı. "Neyden sonra? Bana söylediğin onca şeyden sonra beni yüzüstü bırakamazsın. Daha ne kadar kötü olabilir ki?"

"İronik bir şekilde değil," dedi Jaden derin bir iç çekerek. "Bu sadece deveyi ikiye bölen ve onu yerde kanlar içinde bırakan saman çöpüydü. Seth, Noir'in Malachai'siyle bir anlaşma yaptı, Adarian. Eğer Malachai'nin serbest kalmasına yardım ederse, Adarian'ın da geri gelip onu serbest bırakması gerekiyordu."

Bariz olanı ifade etti. "O yapmadı."

Jaden başını salladı. "Adarian'ın onun kafasını koparıp öldürmesi, Noir'in gazabıyla yüzleşmesi için onu burada bırakmasından daha iyiydi."

Bunun ne kadar doğru olduğunu ancak hayal edebilirdi. "Anladığım kadarıyla Noir mutlu değildi."

"Hanımefendi, hiçbir fikriniz yok. Noir gücünün büyük kısmını Malachai'den alır. Neden zayıfladığını ve suçlunun

kim olduğunu öğrendiğinde, Seth'e kimsenin acı çekmemesi gereken şeyler yaptı. Sadece birkaç hafta, hatta bir yıl ya da bir yüzyıl için değil. Bin yıldan fazla süren bir işkenceden bahsediyoruz.

O kadar kötü ve yorucu ki, bu adamın akli hala nasıl başında hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse, bunun için neden beni deşmediğini bilmiyorum. Onu zerre kadar suçlamıyorum." Ona tekrar dokundu ve bu kez Seth'i Jaden'in onu serbest bırakıldıktan sonra gördüğü gibi gördü.

Tehlikeli derecede zayıf ve güçsüzdü. Cılızdı. Gözleri kafatasının içine o kadar gömülmüştü ki onu bir iskelet gibi gösteriyordu. Ama en kötüsü çenesine saplanmış olan devasa cıvataydı. Çenesinin altından ağzının ve dilinin içinden geçmişti ve üst ucu o kadar büyüktü ki yutkunamıyordu. Konuşamıyordu da. Konuşmaya çalıştığında ise ağzından kan akıyor ve onu boğuyordu.

Şimdi onun sık sık dokunduğu çenesinin altındaki yara izinin önemini anlıyordu.

Jaden onu serbest bıraktı. "Sürgüyü çıkaran ve iyileşmesi için onu odasına götüren bendim. Noir'in onu ne hale getirdiğine hâlâ inanamıyorum. Ve beni en çok öldüren şey, insanlığın Seth'e bilmedikleri bir borcu olması hakkında."

"Nasıl yani?"

Jaden ona elini uzattı.

Lydia tereddüt etmeye başlamıştı ama gerçeği görmek istiyordu. Bu yüzden onun elini tutarak, peşini bırakmayacağından emin olduğu görüntülere karşı kendini hazırladı.

Seth, Noir'in taht odasında Azura'ya ve efendisine yaptıklarını anlatırken gururla duruyordu.

Noir bakışlarını uyarırcasına daralttı. "Ne demek istiyorsun, kurtçuk, Malachai'nin gitmesine izin mi verdin?"

Seth omuz silkti. "Jaden'ı serbest bırakabilirsin. Suçlanacak kişi o değil."

Noir, kara gözlerinin derinliklerinde yanan cehennem öfkesiyle ayağa kalktı. "Eminim sen bile, ne kadar zavallı olursan ol, bana meydan okuyacak kadar aptal değilsindir. Bu konuda değil."

Seth geri adım atmadı ya da sinmedi. Çenesini meydan okurcasına kaldırdı.

ve efendisinin gazabına karşı kendini hazırladı. Adarian'a yardım etmeyi kabul ettiğinde, bu piçin anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmeme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu.

Ama umut etmişti. Bu umut çok az olsa da Malachai'nin içinde bir yerlerde bir parça dürüstlük olduğuna inanmak isteyecek kadar çaresizdi.

Şimdi, Adarian Seth'in korktuğu şeyi yapmıştı. Onu Noir'ın öfkesine terk etmişti.

Kendini kurtarabilirdin. Konuşmana gerek yoktu.

Doğru. Noir, Seth'in yaptıkları için Jaden'ı suçlamıştı. Seth o orospu çocuğundan her şeyiyle nefret etse de, Jaden onu bu yüzden ihbar etmemişti. Noir'a gerçeği söyleyerek kendini kolayca kurtarabilirdi.

Ama yapmamıştı.

Seth'in ahlak kuralları eskisi gibi olmasa da, Jaden'ın Seth'e yapmamasını söylediği bir şey yüzünden parçalanmasına seyirci kalamazdı.

Bu doğru değildi.

"Ne diyebilirim ki, Usta?" Bu unvanı aptalca olduğu kadar etkileyici ve korkusuz bir cüretle küçümsedi. "Ben o kadar aptalım. Ayrıca, bu bir kazanmaydı

Benim için bir teklif. Eğer Adarian beni serbest bıraksaydı, bir daha asla senin iğrenç varlığına maruz kalmayacaktım. Eğer yapmadıysa, O zaman insan alemini onsuz ele geçiremeyecek kadar zayıf olduğunu anladığında yüzünün alacağı şekli görürdüm."

Seth Noir'a gerçekten gülümsedi. Soğuk, kibirli ve zalimceydi ama yine de bir gülümsemeydi. "Bunca yüzyıllık komplo ve entrikadan sonra, tam da her şeyi görmenin eşiğindeyken O hayalleriniz gerçekleşmişken, şimdi hepsinin elinizden kayıp gitmesini izlemek zorundasınız. Umduğunuz her şey artık yok. Bir bok yapamazsın. Ve bu, lordum... başarısızlığınızı izlemek "En çok istediğin şeyi elde etmek buna değer."

Noir kan donduran bir öfke çılgılığı atarak odanın içinde yankılandı. Sonra Seth'i duvara fırlattı. arkasında. Gözleri kıpkırmızı parlayan Noir, ölümcül bir niyetle ona doğru ilerledi.

Seth kafatası yarılmış ve kanlar içinde yerde yatıyordu. gözlerinden, burnundan ve ağzından akıyordu. Yine de Noir'a baktı ve kanlı dişlerle dolu ağzını göstererek acısına rağmen güldü. "Artık bana ne yapacağın umurumda değil. O yüzden devam et ve en kötüsünü yap."

Şimdi gülme sırası Noir'deydi. "Güven bana, küçük solucan. Tamamen niyetliyim."

Jaden onu serbest bıraktı.

Lydia'nın Seth'i öyle görmenin şokunu atlatması birkaç dakika sürdü. Onun her zaman Noir'a itaatkar. Noir onu evcilleştirilmiş bir köpek yavrusu gibi dövmüştü.

Gerçek çok daha farklıydı. Noir'in neler yapabileceğini bilmesine rağmen, o yerinde durdu. Ya tarihteki en cesur adamdı.

Ya da en aptalı.

"Her zaman Noir'a yumurta atar mı?"

"Ne yazık ki. Kendine asla yardım edemedi. Onu kaç kez yere sererlerse serpsinler, her seferinde yeni bir raunt için ayağa kalkacak cesareti buluyor."

Noir'in burnunu sürttüğüne hâlâ inanamıyordu. Ve içten içe, yaptığı şey için onunla gurur duyuyordu. "Neden Noir'e Malachai'yi kimin serbest bıraktığı hakkındaki gerçeği söylemedin?"

"Nasıl yapabilirdim? Ben olmasaydım Seth asla burada olmazdı. Onun için en azından bunu yapabileceğimi düşündüm. O küçük aptal piçin Noir'a gerçeği söyleyeceğini hiç düşünmemiştim. Dediğim gibi, kafasını ne zaman aşağıda tutacağını hiç öğrenemedi."

Besbelli.

"Ve Noir sözünü iyi yerine getirdi. Yüzyıllar boyunca o çocuğun üzerine cehennemî yağdırdı. Diyardaki herhangi bir iblisin Seth'e ne isterse yapmasını serbest bıraktı."

"Bunu bana göstermediğin için teşekkür ederim." Jaden başını ona doğru eğdi.

"Peki Noir'in bunca zaman sonra onu serbest bırakmasına ne sebep oldu?"

"Ona ihtiyacı vardı. Oynarken," dedi Jaden
"Oneroi'ye karşı çevirdiği Rüya Avcıları ile Noir, Olimpos'un anahtarı denen bir şeyi öğrendi."

"Hangisi?"

"Yunan tanrılarının hepsini öldürebilecek bir şey, Zeus da dahil olmak üzere, ve güçlerinin tek bir varlığa kanalize edilmesine izin verirler. Anahtara sahip olanın dünyayı ele geçirmek için Malachai'ye ihtiyacı yoktur. O, dünyanın en güçlü yarattığı olacaktır."

Ve eğer o yaratık Noir ise...

Evet. Onun yolunda insan ya da herhangi bir şey olmak berbat olurdu.

"Noir daha fazlasını öğrenemedi, Rüya Avcıları onun elinden kaçtı ve evlerine döndü. Biri hariç hepsi ve o birine bir yıldan fazla bir süre işkence ederek anahtarın yerini öğrenmeye çalıştı."

"Kırılmaz mı?"

"Hayır, kırıldı... birçok parçaya ayrıldı. Ama ölmeyen önce Noir'a anahtarın yerini bilen sadece bir Rüya Avcısı olduğunu söyledi."

"Solin."

Başını salladı. "Ve hiçbirimiz bir Rüya Avcısı'nı yakalayamayacağımız için, bunun için Seth'e gitti."

Bunu anlamaya çalışırken kaşlarını çatı. "Seth neden bir tanesini yakalayabilsin ki?"

"Kaosun, savaşın, saldırganlığın ve yıkımın oğlu Seth epey etkileyici güçleri var. Noir ona yeterince izin verdiğinde, boynundaki kırlangıcı emirlerini yerine getirmesi için dışarı gönderme yeteneğine sahip. Solin'i rüyasında yakalayıp buraya getiren de bu kırlangıçtı."

Şok geçiren ve afallayan Lydia bu kavramı anlamaya çalıştı. Tanrıların üzerinde yaşayan izler olması alışılmadık bir durum olmasa da

Onlar için bu hiç beklenmedik bir şeydi. "Nereden bulmuş bunu?"

"İşte işin can alıcı noktası. Üzüntüsü ve acısı onu eterden çıkardı."

Bu hiç mantıklı gelmedi. "Nasıl yani?"

"Eski Mısır'da kırlangıç iki temel rolde görülürdü. Ölülerin dünyaya geri dönmek ve sevdiklerini görmek için sık sık seçtikleri bir formdu. Ya da tanrıların kullandığı bir formdu, örneğin İsis'in kocasının kalıntılarını aramak için kırlangıca dönüşmesi gibi. Tanrıların büründüğü bir form olduğu için saygı duyulan ve zaman zaman hoş karşılanan kırlangıç, aynı zamanda keder ve üzüntünün bir alameti olarak görülüyordu."

Jaden devam etmeden önce duygularını toparlaması gerekiyormuş gibi bir dakika durakladı. "Noir Seth'i buraya getirdiğinde, o..."

Kötü bir şey olduğunu biliyordu. Jaden'in nefes alış verişini yine düzensizleşmişti. "O ne?"

"Seth'in bu alemdeki yerini anlamasını istedi. Bu yüzden elindeki en kötü iblisleri çocuğun üzerine saldı. İki yıl boyunca

Günlerce ona saldırdılar ve Noir sonunda onu almaya gittiğinde dövmeli kırlangıç boynundaydı. Kimse, ben bile, onu nasıl yarattığını bilmiyorum. Ama o yaptı. Kendisine yapılanların dehşetinden zihinsel olarak kaçabilmek için bunu kullanmıştı. Noir onu çıkarmaya çalıştı, böylece Seth bir daha asla o sığınağa sahip olamayacaktı. Ama yapamadı. Sonunda, Seth'i yeterince zayıf tutarsa, onu ortaya çıkaramayacağını ve kaçamayacağını keşfetti. Şimdi o kırlangıç Seth'e Noir'dan asla kaçamayacağını sürekli hatırlatıyor. Noir ona sahip, bedeni ve ruh."

Kız ona bunu neden taşıdığını sorduğunda pençeleriyle onu tırmalamasına şaşmamalı. "Üzerindeki renklerin bir anlamı var mı?"

Başını salladı ve o konuştuğunda Seth için ağlamak istedi. "Yeniden doğuş, zafer, saflık, ölüm, güneş ve gökyüzü... Hepsi Seth'in özlemini çektiği şeyler."

Ondan esirgenen her şey.

Ve bu onu o kadar kızdırdı ki, gidip Noir'i yere çalmak istedi.

Keşke yapabilseydi.

"Malachai neden onun için geri dönmedi?" diye sordu.

"Kim bilir. Onlar doğuştan kötüdür. Kendinden başkasını düşünen birini hiç tanımadım. Neden geri dönsün ve sözünü tutsun ki?"

"Çünkü verdiğiniz sözleri her zaman tutmalısınız."

Jaden alay etti. "Evet, doğru. İnan bana bebeğim, bu nadiren olur."

Belki, ama dünya bu şekilde işlememeli. Asla. Yine de dünya hiçbir zaman mükemmel olmadı.

Ve bu onun kalbini daha da kırdı.

Lydia, Seth'i Jaden'ın onu bulduğu haliyle -ağzında o korkunç cıvatayla- tekrar gördüğünde gözlerini sımsıkı yumdu. İğrenerek ürperdi. "Keşke bana onun geçmişinden hiçbir şey göstermeseydin." Onu uyarmış olmasına rağmen... O asla aklından çıkaramıyordu.

"Seth de öyle," dedi Jaden, onun düşüncelerini okuyabildiğini hatırlatarak. "Ona neden Seth'i sevmediğini sordun."

Uyumak. Çünkü rüyalarında her şeyi tekrar tekrar yaşıyor. Küçükken her gece ağlayarak uyandığını ve bunun için cezalandırıldığını hatırlıyorum. O zamanlar diğerlerinden hiçbir koruması yoktu. Ona yardım etmek için elimden geleni yaptım ama ben de sınırlıyım. Ve Seth gibi ben de Noir'in zindanlarında özgürce dolaşmaktan daha fazla zaman geçiriyorum."

Her iki adam için de hissetti. Burada kapana kısılmıştı. Sonsuza kadar. O yapamadı daha kötü bir şey hayal edemiyorum. "İkinizi buradan çıkarmanın bir yolu var mı?"

BÖLÜM 12

Jaden'in yüzündeki ifade yürek parçalayıcıydı. "Buradan ayrılmamın hiçbir yolu yok. Asla. Sevdığım şeyi korumak için kendimi tamamen lanetledim. Ama Seth o kadar aptal değildi. O serbest bırakılabilir. Kolay olmayacak ama yapılabilir."

Bu, Lydia'nın uzun zamandır yaşadığı ilk mutluluk kırıntısını gönderdi. Seth buraya mahkûm edilmeyi hak etmiyordu.

Eğer onu

kurtarabilirsem...

"Nasıl?"

"Onu dışarı ışınlamanız ve ardından güçleri tam seviyesine gelene kadar saklayıp korumanız gerekir. Bunu yapana kadar, Noir yerini tespit ederse onu geri çağırabilir."

"Ne kadar sürer?"

Jaden bir dakika düşündü. "Bir ay... belki biraz daha uzun ya da biraz daha az. Buradan ayrıldığında güçlerinin ne kadar düşük olduğuna bağlı."

Ama serbest

bırakılabilirdi. Bu ona

umut verdi.

Jaden eğilerek onun kulağına alçak sesle konuştu. "Ve sormaya korktuğun soruya cevap vermek gerekirse, evet. Bence kurtarılabilir. Ama bu kolay olmayacak. Kimseye inanmak ya da güvenmek için bir nedeni yok. Hepimiz ona ihanet ettik. Acı bir şekilde ve defalarca. Onun masumiyetini kendi bencilliğimizle takas ettik ve onu defalarca kurumaya bıraktık."

Gördüklerinin ne kadar az olduğunu düşünürken gözyaşlarına boğuldu. Daha kaç tane ve daha kötü hikâye vardı? Bu soruyu sormaktan da çok korkuyordu.

Jaden haklıydı. Seth'in hâlâ aklı başında olması bir mucizeydi. Ona ya da herhangi birine nasıl şefkat gösterebildi? Bir başkasına nezaket göstermesi onun gücünün bir göstergesiydi.

Onu buradan çıkarmak zorundaydı.

"Ona yalan söyleme," diye uyardı Jaden. "Bunun için seni asla affetmez."

"O zaman ona bir çakal olduğumu söylemeliyim ve-"

"Seni öğle yemeği niyetine yiyecek." Jaden kızın sözlerini öfkeyle kesti. "Beni dinle Lydia. Tüm nefretini ona yalan söyleyen ve onu satan aileye yöneltti. Beni affetmedi ama beni hiç sevmedi ya da hakkımda o kadar çok şey düşünmedi, bu yüzden yaptıklarım için benden nefret etmiyor. Ona göre bir çakal

İhanetin ve nihai ihanetin sembolü. Onlardan biri olduğunuzu bilirse size asla güvenmeyecektir. Ne olduğunuzu bilmediği için size bunu sormak için bir nedeni de yoktur.

Bu yüzden, tanrıların ve kendinizin iyiliği için ona söylemeyin."

Keşke bu kadar kolay olsaydı. Ama onun ahlak anlayışı Jaden'inkinden farklıydı. "İhmal başlı başına bir yalandır."

Jaden hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Bu senin kararın. Ancak..." Bu kez, Seth'in geçmişini ona dokunmadan yansıttı.

Seth'in çöl kumunun üzerinde diz çökmüş, üvey babasının eline yapışmış, merhamet dilenirken gördü. "Lütfen, It," Mısır dilinde baba demekti. "Lütfen beni satma. Yapacağım ne istersen. Her zaman sana karşı saygılı bir evlat olmadım mı?

her yönden?" Avuç içlerindeki ve parmaklarındaki kesikleri ve nasırları göstermek için ellerini kaldırdı. ev işlerinde ailesine yardım etti. "Bir kez olsun sizden bir şey istemedim. Hiçbir zaman yatağa girip de ailem olduğunuz için size ne kadar minnettar olduğumu söylemedim. Ben "Beni neden satmak istediğinizi anlıyorum."

Babası Seth'in kolunu acımasızca sıkıp çekerken ona dudak büktü. "Acınacak haldesin, evlat. Annenin seni ölüme terk etmesine ve babanın sana sahip çıkmaya zahmet etmemesine şaşmamalı." Seth'i, onu almak için orada bulunan iblislerin kollarına doğru tekmeledi.

Seth'in gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. "Bunu nasıl yaparsın Bana mı? Beni sevdiğini söylemiştin. Senin oğlun olduğumu."

Babası onunla alay etti. "Sen asla bizden biri olmadın." Sonra babası bir çakala dönüştü ve onu ibislere bırakıp kaçtı.

Sağdaki Seth'i saçlarından yakaladı ve ona baktı. "Seninle çok eğleneceğiz evlat. Merak etme. Ne kadar güzel olursan ol, seni o kadar çok seveceğiz. isteyebileceğin bir şey."

"Dur," dedi Jaden'a elini uzatarak. "Lütfen. Daha fazlasını görmek istemiyorum."

"Biliyor musun, Seth de bu konuda aynı şekilde hissediyor. Ama buna katlanmaktan başka çaresi yoktu ve sonra da sonsuza kadar her aşağılayıcı, acımasız detay. En ufak bir kelime ya da cümle. Bazen kısacık bir koku ya da sestten başka bir şey değildir ve tüm bunlar, sanki daha yeni başına gelmiş gibi onu yeniden harap eden ve acıtan bir netlikle ona geri döner. Tıpkı annenizin öldüğü geceyi hatırladığınız gibi. Hiçbir şey zaman bu acıyı tamamen dindiriyor, değil mi?"

Hayır, hatırlamadı. Söylediği gibi, bir ses ya da karanlık ve o gecenin her ayrıntısını hatırlıyordu. Unutmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, asla unutamıyordu.

Her zaman oradaydı, onu takip ediyor ve en istemediği anda ona çarpıyordu. Kaçış yoktu.

Hiçbir zaman.

Bu anılar arasında sadece mutluluk zamanları vardı. İlk başlarda bu zamanlar önemsenmeyecek kadar kısaydı. Ama Solin onu güldürmüş ve yaşamayı öğrenmesini sağlamıştı, böylece bu anlar daha uzun ve daha uzun olacaktı, sonunda sayıca üstün olana kadar Kötü anıları.

Bunun için her şeyini ona borçluydu.

Seth'in onu gülümsetecek kimsesi yoktu. Onu teselli edecek ve yeniden yaşamayı öğreneceğini söyleyecek kimse yoktu.

Zaten gerçek bir hayatı da olmamıştı. Üzerine inşa edebileceği tek bir düzgün anıya sahip olmak için bile sıfırdan başlamak zorunda kalacaktı.

Benim zavallı iblisim.

Birdenbire Jaden'ın kapısında biri belirdi.

Kapı açılırken adam ondan uzaklaştı. Savaşmaya hazırlanırken nefesini tuttu, yarı yarıya Noir ya da onun diğer kölelerinden biri olmasından korkuyordu.

Seth'ti.

Ona doğru gitmeye başladı ama adamın etrafında öyle bir öfke ve düşmanlık havası vardı ki, bunu yaparsa kendisine zarar verebileceğinden korktu.

Zırhı ve dudakları kanla kaplıydı, yüzünde birkaç yeni yara ve morluk vardı. Ama her zamanki gibi bunları fark etmemiş gibiydi. Burun delikleri alevlenirken çenesinde bir tik şiddetli bir ritim tutturdu. Görünüşe göre bir adım ötede cinayet işliyor.

Yapmak isteyeceği son şey, onu buna iten kişi olmaktı.

Buz gibi bakışları onun yanından geçip doğruca Jaden'a yöneldi. "Cehennem Duvarı'nı korumak için gönderildim. Ben dönene kadar ona göz kulak olabilir misin?"

Jaden bu açıklamayı şaşkınlıkla karşıladı. İlk başta bunun, Jaden'dan onu daha uzun süre yanında tutmasını istediği için olduğunu düşündü.

Değildi.

"Neden gönderiliyorsun?" Jaden sordu.

Jaden'a alaycı bir bakış attı. "Noir ne zamandan beri bana cevap veriyor?"

Jaden başını salladı. "Arkanda kim duracak?"

Seth soruya sanki onu şaşırtmış gibi kaşlarını çattı. Sanki Jaden'ın bunu sorduğu için bile aptal olduğunu düşünüyordu. "Her zamanki gibi. Hiç kimse." Sonunda ona baktı ve sanki onu orada görmekten rahatlarmış gibi yüz hatları hafifçe yumuşadı.

Sonra bakışlarını Jaden'a çevirdi. "Ben dönene kadar ona göz kulak olur musun?"

Jaden başını salladı. "Yapacağım."

Geri çekilip kapıyı tekrar kilitlemeden önce minnettarlıkla başını eğdi.

Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken Jaden'a döndü.
"Cehennem Duvarı nedir?"

"Bizim diyarımız ile Thorn'un ki arasındaki sınır."

"Peki bu neden kötü?"

Jaden homurdandı. "Eğer bir ruhunuz yoksa değil. Ama eğer Yapın... Thorn'un akbabaları sizi bunun için derinizi yüzer. Zihinsel ve fiziksel olarak. O duvarı korumak, özellikle de tek başına, birine yapılabilecek en acımasız şeylerden biridir. Kuduz köpek festivalinde tek bir parça biftek asmak gibi bir şey."

Seth'in abartmadığından hiç Güpyesi yoktu ama yağıdığı onca Geyden sonra bunun Seth için zor olacağına inanmakta güçlük çekiyordu. "Ağzının sürgüyle kapatılmasından daha mı acımasız?"

Jaden'ın ürkütücü bakışları samimi sıcaklığıyla onu yaktı.
"Evet. Fiziksel acı sonunda acıtmayı bırakır. Asla iyileşmeyen ve asla geri çekilmeyen ruhtaki yaralardır - bunlar sizi mahmuzlarla sürerler. Tanrılar ona yardım etsin."

Bu gerçeği biliyordu ve bu da onu Seth'e elinden geldiğince yardım etmeye kararlı kılıyordu. "Beni oraya götürebilir misin?"

"Ah, kesinlikle hayır. Sen aklını mı kaçırdın?"

Belki. Muhtemelen. Bu kesinlikle onun ilk defa aptalca bir düşünceye sahipti ve ne yazık ki bu son olmayacaktı. Onu şu anda burada tutan da bu tür bir delilikti.

Ama bu onun inancını değiştirmede. "Savaşmasına yardım edebilirim. Arkasını kollayabilirim. Kendin söyledin.

dışarıda tek başına."

Jaden inanamayarak başını salladı. "Ve eğer biri seni görürse onu inanamayacağı kadar cezalandıracaksın. Anlamıyor musun Lydia? Noir'ın haberi olmadan seni burada tutarak Noir'a savaş açmış durumda. Eğer Noir Seth'in ne yaptığını öğrenirse..."

"O zaman beni neden yakaladı?" Kendisinden bu kadar nefret eden Tanrı'yla neden daha fazla çatışmaya girsin ki?

"Bu onun işi. Davet edilmeden buraya gelen herkesi yakalaması gerekiyor. Sonra da Noir'a götürülecek, Noir da onlara ne yapılacağına karar verecek."

O iblisin buraya girecek kadar aptal olan herkese neler yaptığını hayal edebiliyordu.

Seth onu güvende ve saklı tutarak kendi boynunu riske atmıştı. "Neden böyle bir riski göze alsın ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse, bunu hiçbir şey için yapmazdım. Ona bu kadar çok şey borçlu olmasaydım, şu anda seni teslim ediyor olurdum." Adamın ses tonuna bakılırsa, her kelimesinde ciddi olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Tanrılara şükür, Solin'in kaçmasına yardım etmeye çalışırken onu bulan kişi o değildi.

Lydia şimdi Seth'i böyle bir aptallığa iten şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yine de Noir'ın ona yaptıklarından sonra neden onun için -bir hiç, bir düşman- bedenini tehlikeye attığını bir türlü anlayamıyordu.

Hiç mantıklı değildi.

* * *

Seth kapıdaki yerini aldı ve duruşunu genişleterek en sert Muhafız pozunu aldı. Kılıcının ucunu yere sapladı ve ellerini kabzasına dayadı. Şansı yaver giderse, Gece avcıları onu yakalamak için iki kere düşünürler.

Gerçi geçmiş bir gösterge olsaydı, umurlarında olmazdı. Noir'ın kendisine saldıracaklardı. Bir damla kan için her şeyi yaparlar.

İşte, iblis, iblisler. Taze et. Gelin biraz alın. Ve çok yakında, alacaklardı.

Buradan, Thorn'un malikânesinin en ufak dış hatlarını bile görebiliyordu. Uzaktan çok zararsız görünüyordu. Ama oraya yaptığı tek gezi ona Thorn'un acımasızlığı hakkında iyi bir ders vermişti. Kadim iblis lordu Noir'dan daha nazik değildi.

Lanet olası piç kurusu. Pek iyi bir dövüş olmamıştı ama Seth elinden geleni yapmıştı. Çok gençti, güçleri konusunda çok yeniydi ve Noir'ın acımasızlığı yüzünden bitkin düşmüştü, bir sığınak bulma umuduyla oraya koşmuştu.

Bulduğu şey Noir'ın kucağına tek yönlü bir yolculuktu... ve yumruğuna. Görünüşe göre iki iblis lordu kaçakları tutmayacaklarına dair bir anlaşma yapmışlardı.

İyi tarafından bak... En azından Azura o buradayken onu çağırmayacaktı, Noir'ın çağıracağından daha fazla. Jaden'in aksine bu güzel avantaj göz önüne alındığında, bu görevi yapmak zorunda kaldığı diğerleri kadar önemseliyordu.

Evet, duygusal olarak yorucuydu ama hayat da öyleydi.

Ŗu anda bile Noir'ı kafasının içinde duyabiliyordu. "Seni zavallı sefil. Beş para etmezsin. Aptaldan da aptalsın. Git birkaç gece Duvar'da bekle. Belki o zaman nasıl dövüşüleceğini öğrenirsin."

Sonuç olarak, sayıca yirmiye bir üstün oldukları ve Noir ile Azura'nın son beslenmesinden dolayı hâlâ bitkin olduğu göz önüne alındığında oldukça iyi iş çıkardığını düşünüyordu. En son yaptıkları "Kutsal Bokunu Çıkart" turundan bahsetmiyorum bile.

Ama o ne biliyordu ki?

Ve yarın geldiğinde, Noir'in onu anahtar hakkında daha fazla bilgiye sahip olmadığı için tekrar döveceğinden emindi. Duvar'ı korurken ve istedikleri diğer her şeyi yaparken bulmaları gerekiyordu.

Evet.

Zaten düşünmek istediğın şey onlar değil.

Hayır, parlayan topaz gözleri düşünmek istiyordu. Mizahla dans eder ve ateşli bir ruhla parıldardı. Yumuşak, uzun siyah saçları. Bir öpücük için ona yalvaran nemli dudakların.

Gözlerini kapatarak Lydia'yı yatağında hayal etti. Evet, odaklanmak istediğı şey buydu. Uğraşmak zorunda olduğu diğer tüm saçmalıklardan çok daha iyiydi. Onun teninin sıcak kokusunu neredeyse duyabiliyordu. Aslında bu koku zırhına çarpan soğuk rüzgârların ürpertisini bastırıyordu, Onu iliklerine kadar donduruyordu. "Seth?"

Kadının sesini duyunca gözlerini açtı. Etrafına bakındığında ondan hiçbir iz göremedi.

Bu o değil. Onun adını bilmiyordu. Onunla uğraşan avcılardan biri olmalı.

"Beni duyabiliyor musun?"

Kafasının içinde olduğunu fark etti. "Lydia?"

"Evet. Jaden bana neyle karşı karşıya kalacağınızı anlattı. Gelip yardım etmek istedim ama neden yapamayacağımı anlıyorum. Başını belaya sokmak istemiyorum."

Bu sözler onu o kadar derinden etkiledi ki Geçici olarak hareketsiz. Seni umursamıyor. Nasıl umursayabilir ki?

Büyük olasılıkla doğruydu.

Bu kesinlikle doğru, seni embesil. Noir haklı. Sen doğmuş en aptalsın.

Sadece bir geri zekâlı, esirinin kendisine değer verdiğini bir an için bile olsa düşünebilirdi.

Yine de onun sesini duymak istiyordu. Saldırıyı beklerken onu yanında hissetmek istiyordu. "Onunla nasıl konuşabiliyorsun? Ben mi?"

"Kızma, tamam mı? Jaden güçlerimi, sen ayakta dururken seninle oturabileceğim kadar geri getirdi."

Buna öfkelenmesi gerekirdi. Yine de değildi. Garip bir şekilde minnettar hissediyordu. "Gerçekten o kadar sıkıldın mı?"

"Hayır. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Seni incinmiş görmek istemiyorum."

Bu sözler ve sesindeki sahte samimiyet ona bir darbe gibi çarptı. Hiç kimse ona bundan daha nazik bir şey söylememişti. Değil

tüm hayatı boyunca.

Ama o daha iyi biliyordu. "Beni umursamıyorsun. Dürüst ol. Biz düşmanınız, sen ve ben."

"Ben senin düşmanın değilim, Seth. Esirin olmaktan hoşlanmıyorum ve bu gerçeğe hâlâ biraz kızgın olduğumu söylemeliyim. Ama yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum. Ve hiçbir nedenin yokken beni koruman benim için çok şey ifade ediyor."

Bu sözler üzerine içinden kötü bir his geçti. Neden onları bir araya getirmiştin ki?

"Jaden sana benden ne kadar bahsetti?"

"Muhtemelen bunun için onu dövme yetecek kadar. Ama bunu yaptığina sevindim."

Seth tiksintili bir nefes verdi. Dayanamadı kimse onun hakkında konuşamaz. Asla. Bu onun sağlığı için hiç iyi olmadı. Fiziksel ya da zihinsel.

Bunu düşünmek istemediği için konuyu değiştirdi. "Muhtemelen dinlenmelisin."

"Sen yapana kadar olmaz."

Onun rahatlatıcı sesi onu geçmişe götürdü. Çakallarla yaşadığı ve bir arkadaşının olduğu zamanlara. Başkalarının ona söylediği yalanlara güvenebildiği zamanlara.

Tekrar o kadar saf olmak için neler vermezdi.

Ona güvenme. Özgür kalmak için seni kullanıyor. Eğer seni zayıflatırsa, onun için aptalca bir şey yapacağını biliyor.

Bütün insanlar yalancıydı. Bunu her parçasıyla biliyordu.

Ve yine de...

Seth yeniden bir şeylere inanmak istiyordu. Birine inanmak istiyordu.

Hepsinden önemlisi, Lydia'ya inanması gerekiyordu.

"Bana aileden bahset Lydia. Nasıl insanlardı?"

"Harikaydılar."

"Neredeydi?"

"Annem ben çocukken beni korurken öldü."

Çok şanslı olmalıydı. Ama annesini sevdiği apaçık ortadayken onun için üzülyordu. "Ne oldu?"

"Zeus bize saldırttı. Herkes katledildi. Ama annem onlar beni bulmadan önce güçlerini kullanarak beni uzaklara gönderdi. Beni babama göndermeye çalıştı ama beni oraya kadar götüremeden onu öldürdüler."

"Peki ya baban?" Lütfen bana onun benimkinden daha iyi olduğunu söyle.

"O harika biri... Çoğu zaman. Çok sert ve talepkar olabiliyor. Ama bunu bana olan sevgisinden dolayı yapıyor."

Güzel. Sakatlamak istediği bir varlık eksildi.

Sonra ona Solin hakkında sorular sormaya başladı ama kendini durdurdu. Bilmesi gerekmeyen bazı şeyler vardı ve bu da onlardan biriydi. Aslında listesinin en başındaydı. Onunla konuşurken sesindeki aşkı duymak istemiyordu.

Seth'in uğruna ruhunu satabileceği tek şeye sahip olan başka bir adam hakkında.

Zalimceydi.

Ama o rahatlatıcı sesiyle onunla konuşmaya devam etti. "En zor kısmı, babamın büyüdüğünü gerçekten göremememdi."

"Neden?"

"Beni bulurlarsa öldürecek çok fazla düşmanı var. Bu yüzden çok dolaşmak zorunda kaldım. Asla çok fazla Kazara ya da kasıtlı olarak bana ihanet etmelerinden korktuğum için birçok arkadaşım var."

"Benim gibi."

"Bazı açılardan. Sanırım bu yüzden seni anlıyorum."

İlginç bir düşünce. Çoğu gün kendini bile anlamıyordu, o nasıl anlayabilirdi ki?

"Bana annenden biraz daha bahset. Onunla ilgili en güzel anın nedir?"

"Her gece bana kitap okur ve sonra uyumam için bana aptalca bir şarkı söylerdi. O gittikten sonra çoğu zaman kalkar ve oyuncaklarımla oynamak için gizlice dışarı çıkmaya çalışırdım."

"Bunun için sana şaplak attı mı?"

"Hayır. Ailem bana hiç vurmadı. Beni yatağa yatırırken gıdıklardı ve bir hafta boyunca tatlımı almakla tehdit ederdi. Ama bunu da hiç yapmadı."

Seth gülümsemeye başladığını hissetti ama gülümsediği anda şeytani bir varlığın ona doğru geldiğini hissetti.

Birdenbire bir Azrail saldırdı. Buldukları her canlıyı parçalayan, pençeli ve kanatlı iblislerdi. Şanslıydı ki onların zevki için buradaydı.

Pençelerini omzuna batırırken Seth lanet okudu. Dikkatimi vermediğim için başıma bunlar geldi. Onunla hiç konuşmamalıydı.

"Seth?" Kadının sesindeki panik ona çok şey ifade ediyordu ama şu anda sohbet edecek zamanı yoktu.

"Saldırı altındayım Lydia. Gitmek

zorundayım." "Seth!"

Daha fazla ölüm meleği onun için gelirken onu görmezden geldi ve elinden geldiğince onlarla savaştı.

Ama ona acele eden sadece onlar değildi...

Evet, bu gerçekten berbat olacaktı.

* * *

Lydia, Jaden'ın taş zeminde oturduğu yere doğru baktı, ateşinin yanında duvara yaslanmıştı. "Saldırı altında. Ona yardım edemeyeceğimize emin misin?"

Jaden ona alaycı bir bakış gönderdi. "Tabii. Gidip onu alalım. Noir'ın duvarına bir haftalığına asalım, olur mu? Bunun onu çok heyecanlandıracağından ve bu kadar önemseyeceğin için hepimizi daha iyi hissettireceğinden eminim."

"Bu kadar alaycı olmana gerek yok."

"Elimde değil. Alaycılığı doğrudan annemin göğsünden emdim."

Onun daha da alaycı cevabını görmezden geldi. "Onun için yapabileceğimiz bir şey yok mu?"

"Yapıyoruz."

Lydia yaptıkları şeyden nefret ediyordu. Oturup savaşmamak ona göre değildi.

Ayağa kalkıp volta atmaya başladı; bu, devam edemeyecek kadar yorulana kadar yaptığı bir şeydi. Ancak o zaman uyudu. Ama muhtemelen Jaden tarafından yeniden yaratılan rüyaları da ona işkence ediyordu Seth hakkında öğrendiği şeyler.

En çok da Jaden'in tarif ettiği canavarlara karşı tek başına nöbet tuttuğu ve savaştığı düşünceleri ona işkence ediyordu.

Lütfen iyi ol. Lütfen.

Şafak söktükten çok sonra uyandı, ya da en azından bu kasvetli diyarda şafak sayılabilecek bir saatte. "Seth?" diye tekrar ona ulaşmaya çalıştı.

Cevap vermedi.

Jaden'in ateşin yanında uyuduğu yere baktı. Onu bulmak zorundayım. Başı dertteydi, bunu hissedebiliyordu.

Tek sorun, onun nerede olduğunu ya da oraya nasıl gideceğini bilmemesiydi.

Birden koridorda bir kargaşa duydu. Kapıya gitti ve neler olup bittiğini duyabilmek için kulağını kapıya dayadı.

Gürleyen sesler duyuldu, ama tek tek kelimelerini çıkaramadı.

Ta ki biri onu hasta eden bir netlikle konuşana kadar.

"Huzzah! Gardiyan öldü!"

BÖLÜM 13

Dehşete kapılan Lydia, Seth'i bulana kadar burayı yerle bir etmek için kapıyı açmaya başladı, ancak Jaden intihar etmeden hemen önce onu yakaladı.

"Aptal olma," diye hırladı kulağına, elini kolunun üst kısmına koyarak onu sabit tutarken. "Seni parçalara ayıracaklar ve bunun her dakikasından zevk alacaklar. Ve bunun ne faydası olacak ki? herhangi birimiz? İnanın bana, kanlı parçalarınızı yerden ve tavandan kazımak istemiyorum. Ya da kalıntılarınızın ayakkabılarımın altına bulaşmasını."

Adamın anlattıklarından tiksinererek dudağını büktü. Bu aslında onun da isteyeceği son şeydi.

Kolunu bırakarak onu kenara itti, böylece kendisi kapıyı açmadan önce kapının yanında gizlenmiş olacaktı.

Adam onu odasında yalnız bırakırken dudağını ısırıldı. Adam haklıydı. Neredeyse yapacağı şey aptallığın en kötüsü olacaktı.

Tanrılara şükür, onu durdurmuştu. Ama bu haberi duyduktan sonra doğru düzgün düşünemiyordu. Seth ölmüş olamazdı.

Parçalar halinde yatan adamın görüntüsü aklından çıkmazken gözyaşları onu boğdu.

Neden umurumda olsun ki?

Hiçbir fikri yoktu. Yine de onu düşündükçe göğsünde hissettiği acıyı inkar edemiyordu...

Ne olduğunu bilmek zorundayım.

Kulağını kapıya dayayarak elinden geldiğince uğraştı ama dışarıdan başka bir şey duyamadı. Ne olduğu ya da neler olup bittiği hakkında hiçbir ipucu yoktu. Hadi ama... Biri bana bir şey söylesin.

Herhangi bir şey.

Zaman o kadar yavaş akıyordu ki midesi bulanıyordu. Jaden nihayet dönmeden önce delirmek üzereydi. Jaden odada, tam önünde tezahür etti. "Eee?"

diye sordu umutla.

Adam tereddüt etti ve kadın kendini en kötüsüne hazırlarken kalbi durdu. Adam geciktikçe acısı daha da artıyordu, ta ki hıçkırıklarını nasıl tutabildiğine dair hiçbir fikri kalmayana kadar.

"O ölmedi," dedi sonunda.

İyi haber karşısında sesli bir şekilde hıçkırıklara boğulurken, sadece bu duraksama için bile onu tekmeleyebilirdi. Bu üç kelimenin verdiği rahatlama şaşırtıcıydı. Ve bunun için o kadar minnettardı ki, neredeyse onu öpebilirdi.

Seth ölmemiştı.

Oh teşekkürler, tanrılar,

teşekkürler! "Nerede o?" diye

sordu Jaden'a.

Sesli bir şekilde yutkundu. "Buna cevap vermemi istediğini sanmıyorum." Sesindeki nota kadının dehşetini on katına çıkarmıştı.

Ne olmuş olabilir ki? Noir onu da Solin'e yaptıkları gibi kafese mi kapatmıştı? Aklından korkunç şeyler geçiyordu.

Jaden'in ona bu yer ve burada olup bitenler hakkında anlattığı tüm görüntüleri ve hikâyeleri hatırladıkça olasılıklar artıyordu.

"Jaden," diye azarladı. "Hadi ama. Bana anlattığın onca şeyden sonra mı? Nerede olduğunu bilmek zorundayım."

"Durum o kadar kötü Lydia. Şimdilik burada kalsan daha iyi olur."

Kalbi küt küt atarken, kapıyı açmaya çalışan Noir'ın küfürlerini duydu. "Jaden! Seni değersiz bok parçası, çık dışarı. Hemen!"

Jaden ortadan kayboldu.

Kulağını tekrar kapıya dayadı, umutsuzca bir ayrıntı kırıntısı arıyordu. Bir şeyler öğrenmesi gerekiyordu yoksa çıldıracaktı.

"Bağırdın mı?" Jaden onu terslemediğine şaşırdığı bir ses tonuyla küçümseyerek alay etti.

"Şu piç köpeği aşağı indirebilir misin?"

"Deneyebilirim. Ama bunu yaptığımda tek parça halinde olacağından emin değilim. Umarım senin için sorun olmaz?"

Ciddi miydi?

Seth'e şimdi ne yapmışlardı? Ona duyduğu korku içini kaplarken eliyle ağzını kapattı.

"Başarsan iyi olur, kurtçuk. Onun gücüne ihtiyacım var. Anlıyor musun? Ölmesine izin verersen onun yerini alırsın."

"Sana iyi şanslar."

Bu kez, Jaden'in onları ayıran kapıya çarpmasına neden olan darbeyi duydu.

"Onu canlı getirin. Ona ihtiyacım var."

Jaden'in kendini yukarı ittiğini duydu. "O zaman neden onu oraya tek başına gönderdin?"

Bir başka şiddetli tokatın sesini duydu.

"Artık kim olduğunu hatırlasan iyi olur solucan. Benim dengim değilsin."

Jaden'in sesi vahşi bir hırıltıdan daha azdı. "Haklısın, Noir. Özgür ya da köle, senden her zaman üstün olacağım."

"Köpeğimi getirmen için sana ihtiyacım olduğuna memnun olsan iyi olur. Aksi takdirde bunun bedelini ödersin."

"Evet, ben de seni çok sikeyim."

Sert bir şey kapıya çarparak onu sıçrattı. Ama bunun Jaden mi yoksa Noir'ın yumruğu mu olduğundan emin değildi.

"Seni etkilemesine izin verme bebeğim." Bu kez duyduğu Azura'nın sesiydi. "Yakında anahtarı alacağız ve o zaman kimse bizi durduramayacak."

"O kendini beğenmiş pisliğin beni etkilemesine izin vermemem gerektiğini biliyorum ama elimde değil. Her zaman çok kibirliydi."

"Biliyorum kardeşim. Ama bırak artık. Jaden'ı uzun zaman önce yendik, etkisiz hale getirdik ve hadım ettik. Artık yapabileceği tek şey Kan basıncınızı yükseltin... Evcil hayvanınız kısa süre içinde size geri verilecek ve her zaman olduğu gibi iyileşecektir."

Lydia, kaltağın Seth'ten insan değilmiş gibi bahsetmesi karşısında yüzünü buruşturdu. Tamam, tam olarak insan değildi ama bir hayvan ya da nesne de değildi.

Lanet olsun onlara.

Güçlerimin olmadığına şükretsen iyi olur, puta. Eğer olsaydı, şu anda bir tur atıyor olurlardı.

Azura güldü. "O zaman bir lokma daha paylaşıyoruz ve Zeus ile tayfasının peşinden gideriz. Adım adım Malachai'ye ulaşacağız ve sonra olmamız gereken yerde olacağız. Dünyanın

hükümdarları." Yürüyüp

gittiler.

Tırnaklarını kapıya geçiren Lydia, onlar kendisini fark etmeden ya da algılamadan gitmiş oldukları için minnettardı. Ya da daha kötüsü, o kapıyı yırtıp açtı ve aptalca bir şey yaptı.

Ugh! Bir gün bu ikisi cezalarını çekeceklerdi. Bunun gerçekleştiğini görmek için orada olmayı umuyordu.

Ama onların gidişinden duyduğu rahatlama uzun sürmedi.

Birkaç dakika sonra Jaden, Seth olmadan odasına döndü. Bu onu yeniden panikleten bir şeydi, Özellikle de kendisine ait olmadığı anlaşılan kanla kaplı olduğu için. Kelimenin tam anlamıyla, alnından ayakkabılarına kadar. Carrie'ye benziyordu ama balo elbisesi boyalı değildi.

Seth neden onunla değildi?

"Nerede o?" diye sordu, cevaptan korkarak.

Yüzü bembeyaz olan Jaden, konuşmasını yaparken gerçekten titriyordu.

masasına doğru ilerledi ve ona cevap vermeden, hatta ona doğru bakmadan opak, yeşil bir sürahiye uzandı.

Bu kötü olmalı.

Adam içkisini mücevherlerle kaplı altın bir fincana doldururken Lydia sıvının kalınlığına ve rengine kaşlarını çattı. Bilmese kan olduğuna yemin edebilirdi.

Fincanındakilerin tamamını devirmesinin ardından nihayet ona baktı. "Şu anda onu görmek istemezsin. Güven bana."

"Saçmalama. Ona gitmem gerek." Yaralarıyla ilgilenecek kimse olmadan yalnız kalacaktı ve bu ihtiyacı olan son şeydi.

Jaden odayı geçti ve ellerini onun omuzlarına koydu. Ürkütücü gözleri yoğunluğu, öfkesi ve tiksintisiyle Lydia'yı yakıyordu. "Lydia, beni dinle," diye hırladı sıkılmış dişlerinin arasından. "Onu neredeyse ikiye bölüyorlardı. Anlıyor musun? Ben..." sanki aklından geçenlere dayanamıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Onun bakışlarıyla tekrar karşılaştığında, gözlerinde yaşlar gördüğüne yemin etti. "Uzun zaman önce doğmuş en saygıdeğer savaş lordlarından biriydim.

Tanrı savaşı ve katliam boyutlarında bir saha deneyimi. Quentin Tarantino'nun filmlerini 1950'lerin Disney müzikalleri gibi gösterecek savaşlar yaptım ve hayatta kaldım ve hiç ama hiç bu kadar korkunç bir şey görmedim. Beni duyuyor musun?"

Bu sözler ona darbe gibi çarptı.

Ciddi olamaz. Kesinlikle değil...

Adamın ne bulduğunu hayal ederken kendi gözyaşları yanaklarında sıcak izler bıraktı. Seth'ten geriye ne kalmıştı?

Onu serbest bırakan Jaden titreyen elini saçlarında gezdirdi ve yüzünü buruşturdu. "Bu... ona yaptıkları çok iğrenç. Kimsenin Noir'dan daha zalim olabileceğini düşünmemiştim. Düzeltiyorum."

Daha önce hiç duymadığı bir dilde bir şeyler hırladı. "Onun yalnız gitmesine asla izin vermemeliydim. Daha iyi bilirdim. Hepsi benim suçum. Bütün bunlar." Başını eğdi ve ellerini saçlarında birleştirdi. "Nasıl bu kadar Aptal mı? Çok mu bencilim? Ne kadar da aptalım."

Seth'le ilgili suçluluk duygusundan mı yoksa başka bir şeyden mi bahsettiğinden emin değildi. Ama geçmişinin en az Seth'inki kadar acımasız ve travmatik olduğu açıktı.

Uzanarak Jaden'in omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Seth'in istediğini yaptın."

Jaden başını salladı ve bu kez gözlerinde kesinlikle yaş vardı ve bu kadar güçlü bir adamın bu kadar acı çektiğini görünce kendi gözyaşları da aktı. "Sadece Azura ve Noir'in nefeslerini ensemde hissetmeyeceğim beş dakika istedim. Beş dakika." Bakışları kendisine duyduğu nefretle onunkileri yırttı. "O beş dakika için masum bir çocuğu sonsuza dek cehenneme mahkûm ettim. Ben onlardan daha kötüyüm."

"Hayır, Jaden. Sen değilsin. Sence onun acısını hiç dikkate aldılar mı?"

Onun dokunuşunu omuz silkerek uzaklaştırırken dudağını büktü. "Bana patronluk taslama ve ne olduğumu ve ne olmadığımı söyleme. Kendimi olduğum gibi görüyorum ve asla kendimi kandırmadım ya da eylemlerimi olmadıkları bir şeye dönüştürmeye çalışmadım. İçimdeki canavarı biliyorum ve her gün onunla yaşıyorum."

Ve bundan nefret etti. Söylemedi çünkü söylemek zorunda değildi.

Onu rahatlatmanın bir yolu olmadığını, olsa bile buna izin vermeyeceğini biliyordu. Geçmişteki hataları için kendini kırbaçlamaya çok kararlıydı.

Bu arada, burada yardıma ihtiyacı olan başka bir adam daha vardı. Bir şekilde onun için önemli hale gelen biri. Jaden'a yardım edemiyorsa, en azından ona gidebilirdi.

"Seth nerede?"

Jaden cevap vermeden önce tereddüt etti. "Onun odası." "Beni ona götür."

"Bunu görmeye ihtiyacın olduğunu ya da görmek istediğini sanmıyorum."

Adamın tuhaf gözlerine dik dik baktı. "Eğer beni ona götürmezsen, hemen şimdi, şu anda, şu kapıdan çıkıp onu kendim bulacağım."

Öfkesini kıza yöneltirken boğazından kısık bir sesle hırladı. "Ve sen de yapardın. Seni inatçı aptal. Unutma, beni buraya hapseden de bu aptallığındı. Biri seni uyardığında arada bir dinlemelisin."

Lydia bunu düşündü. Adam haklıydı. Her zaman uçurumdan aşağı, girdaplı okyanusa doğru atlamaya ve sonra da sonuçlarını düşünmeye meyilliydi. Solin hayatı boyunca bu konuda onu çok zorlamıştı. Ama o bunu yapmayacaktı. Bugün değişin.

"Bize ihtiyacı

var."

Jaden başını salladı. "İyi ama seni uyarmadığımı söyleme."

Göz açıp kapayıncaya kadar Seth'in odasındaydılar ve oda hâlâ o ürkütücü mavi parıltıyla yıkanıyordu. Karanlık sessizlikte yönünü bulması bir saniye sürdü. Kendi kalp atışının sesi. İçindeki çakal onun kanının kokusunu alıyordu, bunu yeterince açık bir şekilde göremediğinden değil.

Nasıl oldu da vücudunda hiç kalmadı?

Tamamen çıplak olan Seth yatakta o kadar hareketsiz yatıyordu ki gerçek ya da canlı gibi görünmüyordu. Başını ondan yana çevirdiğinde, düzleştirilmiş kumral saçları siyah yastığın üzerine dökülüyordu.

Kendini en kötüsüne hazırlayarak odanın içinde yavaşça yürüdü.

Nefes alış verişi o kadar sığdı ki, göğsünün hareket ettiğini zar zor görebiliyordu. Cildinde ölümcül bir solgunluk vardı ve ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Boynundaki kırlangıç işaretini parlatan ter, ona o dövmeyle nasıl yaptırdığını hatırlattı.

Yaşadığı acıyı ona unutturabilmeyi dileyerek hıçkırıklarını bastırdı.

Uzun bacaklarını uzatmış ve bir kolunu göğsünün üzerine koymuş bir şekilde yatıyordu...

Dehşet içinde donup kaldı. Jaden'in onu uyardığı şeyi nihayet gördüğünde, "Aman Tanrım," diye nefes aldı.

Hayatı boyunca hiç bu kadar kötü bir yara görmemişti. Sanki karnına bir kılıç saplanmış gibi görünüyordu. Kalçasının üstünde ve alt kaburgasının altında, sadece omurgasına çarptığında durdu.

Nasıl hala hayatta olabilir? Nasıl? Her türlü mantıklı açıklamaya meydan okuyordu ve nasıl olduğunu hayal bile edemiyordu.
dayanılmaz olmalıydı.

Daha da kötüsü, hala bilinci yerindeydi. Tüm olasılıklara ve tüm nedenlere rağmen. Gözleri sadece yarıktı ama ona bakmak için başını çevirdiğinde çektiği acıyla parlıyordu.

Yüzündeki boyayla uyumlu olmayan o tanıdık kaşlarını çatarken nefes alış verişini düzensizleştirdi.

Buna nasıl dayanabildi ve çığlık atmadı? Nasıl mı? Ama sonra anladı.

Acıya alışkındı. Tek

bildiği buydu.

Yaptıkları şey yüzünden onun için çığlık atmak istedi. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Hepsine lanet olsun. Neden Biri onunla ilgileniyor mu? Acısını hafifletmek için bir şeyler yapan?

Ama o zaman bunun cevabını da biliyordu.

Kimsenin umurunda değildi. Onun dışında

kimse.

Adamın kanayan elini avuçlarının içine alarak yere diz çöktü. onun yanında. İsteyeceği son şey yatağı herhangi bir şekilde sarsmak ve ona daha fazla acı çektirmektir. "Ne oldu?"

Yutkunurken tutuşu zayıftı. Kızın sorusuna cevap vermedi. Bakışları onunkilere kilitlenmişken, hemen solunda duran Jaden'la konuştu. "Güçlerini ona geri veriyorum. Onu buradan çıkarıp kendi dünyasına geri göndermeni istiyorum."

Lydia inkâr edercesine başını salladı. "Seninle bu şekilde gitmeyeceğim."

Bakışları daha da şiddetlendi. "Gitmek zorundasın ve şimdi gitmelisin."

"Hayır. Ben-"

"Beni dinle Lydia." Kasıldı ve sanki acı onu parçalıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Birkaç saniye boyunca nefes

nefese kaldı.

ağırlığını hissetti. Sonra sıkı tutuşu gevşedi ve gözlerini tekrar açtı. "Saldırıya uğramadım. İşkence gördüm."

Ne dediğini anlaması için birkaç kalp atışı geçmesi gerekti. Ama hiçbir anlamı yoktu. "Neden?"

Sanki konuşmak onu çok zorluyormuş gibi bir kez daha terlemeye başladı. "Yunan tanrıları seni arıyor. Seni eve götürmek için değil. Seni öldürmek için buraya gönderildiler."

Çenesi, kendisine sert bir şekilde çarpan inançsızlığın saldırısı altında düştü. "Ne?"

"Doğruyu söylüyor," dedi Jaden onun arkasından. "Onu duvara sürgülenmiş halde buldum. Bütün geceyi orada geçirmişler gibi görünüyordu, onları size götürmesi için onu zorlamaya çalışıyorum."

Seth kan öksürdü, bu vücudunun geri kalanının daha da fazla kanamasına neden oldu. Mavi gözlerinde acı dolu yaşlar birikti. "Onlara hiçbir şey söylemedim. Ama onlar senin bu âlemde olduğunu biliyorlar. Bu yüzden odama girdiler. Bir şekilde burada olduğunu söyleyebilirim." Nefes almak için duraklamak zorunda kaldı. "Jaden dün gece seni odasında korumaya aldı, böylece yerini tespit edemediler."

Sözleri onu şaşkına çevirmişti. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. "Neden beni öldürmek istesinler ki?" Şimdiye kadar ne yapmıştı ki Onlar mı? Yunan tanrılarından bilerek uzak durmuştu.

"Söylerler. Ama gidip onlardan saklanmalısın. Sen ölene kadar durmayacaklar." Elini kanlı dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerini öptü. Dudakları tenine dokunduğunda, tüm güçlerini geri kazandırırken içinden bir telaş geçtiğini hissetti.

Elini bıraktığında, derisindeki kan gitmişti. "Git."

Kadın gitmeyince, Jaden'a doğru bir bakış attı. "Çıkarın onu buradan."

Jaden başıyla onayladı, sonra onu Seth'in görüş alanının dışına, bir köşeye doğru çekti. Ayrılmadan önce eğilip kızın kulağına bir şeyler fısıldadı. "Bilmen gereken bir şey var."

"Ne?"

"Onlara seni nerede bulacaklarını söyleyerek işkencesini istediği zaman durdurabilirdi. İşkencenin durmasının tek nedeni, sabahki rahatlamasının kendisine saldıranların Thorn'un adamları değil de Yunan tanrıları olduğunu görmesi ve takviye çağırmasıydı. Aksi takdirde, hala o duvara bağlı olurdu... sizi koruyor olurdu."

Onun kanı ve etikle.

Bu sözleri duyunca kalbi paramparça oldu. Seth kendisi dışında kimseyi korumaya inanmazdı. Bunu kaç kez söylemişti? Yine de orada yatıyordu, onun yüzünden paramparça olmuştu.

Onu bu halde nasıl bırakabilirdi?

"Onu iyileştirmek için bir şey yapabilir misin?"

Jaden başını salladı. "Benim öyle güçlerim yok."

O da bilmiyordu. Onlarla birlikte olan birini de tanıımıyordu.

"Ben gittikten sonra ona ne olacak?"

Jaden bunu düşünürken sessizliğe gömüldü. "Eninde sonunda iyileşecek. İyileşene kadar acısı dayanılmaz olacak ama... yaşayacak."

Ancak Noir, Thorn'un adamları tarafından saldırıya uğramadığını ve işkence gördüğünü öğrenirse ve neden Yunanlılar... onun cezası bundan çok daha kötü olacak. Sizi burada tutarak Noir'in evine düşman getirdi. Bu Kral Pislik ve Kraliçe Fahişe'nin hafife alacağı bir şey değil."

Daha kötü bir şey hayal edemiyordu. Düşüncesi bile midesini bulandırıyor.

Ve o anda, ne yapması gerektiğini biliyordu. Neye mal olursa olsun.

"Onu buradan nasıl çıkarabilirim?"

BÖLÜM 14

Jaden cevap vermeden önce tereddüt etti. "Evet, onu buradan ışınlayabilirsin ama bunu yapmadan önce bir şeyi anlamam gerek. İçinde bulunduğu durumda sana hiçbir şekilde yardım edemez. Hiçbir şekilde. Noir ve Azura onun güçlerini neredeyse sıfıra indirdi ve seninkileri sana geri vererek, kelimenin tam anlamıyla bir insan seviyesine indirildi. Şu anda savunmasız durumda. Hareket bile edemiyor."

Önemli değildi. Onu burada bırakmayacaktı. Bu şekilde değil. Onu güvende tutmak için kendini feda ettikten sonra olmazdı. Sadece kalpsiz bir sürtük böyle bir şey yapabilirdi. Ve hayatta pek çok şey olabilirdi ama bu asla onlardan biri olmamıştı.

Gözyaşlarını kırptırdı. Sonra ağlardı. Şu anda görevinin başında kalması gerekiyordu. "Umurumda değil. Onu terk etmeyeceğim."

Yüz hatları yumuşadı. "Teşekkür ederim."

Onun minnettarlığını anlamamıştı. "Ne için?"

"Düşündüğüm gibi bir kadın olduğun için. Bunun ne kadar nadir bir şey olduğunu bilemezsin."

Kendini durduramadan, nezaketinden dolayı ona sarıldı.

Jaden ona sıkıca sarıldı, sanki bunu hafızasına kazımaya çalışıyordu çünkü uzun bir süre başka birinin ona sarılamayacağını biliyordu.

Eğer bir daha olursa.

Lydia ondan bir adım geri çekildi. "Bizimle gelemeyeceğine emin misin?"

"Olumlu. Eğer sözümü tutmaz ve Azura'nın isteklerine rağmen gidersem, benim için benden çok daha önemli biri zarar görür. Bunu yapamam."

Anlıyordu ve onun adına bundan nefret ediyordu. Burada olmayı Seth'ten daha fazla hak etmiyordu.

Yatağa doğru dönmeye başladığında Jaden onu durdurdu. "Onu nereye götüreceksin?"

"Bilmiyorum. Evin güvenli olacağından şüpheliyim. Peşimdekiler beni burada bulduysa, büyük ihtimalle nerede yaşadığımı da biliyorlardır. Solin'in yeri için de aynı şey geçerli."

"Hiç arkadaşın var mı?"

"Pek sayılmaz." Seth'le yaptığı konuşmalara rağmen, o da insanlara güvenmekte zorlanıyordu. Ayrıca ölümsüz olmak insanları arkadaş olarak edinmeyi zorlaştırıyordu. Yaşlanmadığını fark etme eğilimindeydiler.

"O zaman Sığınak'a gitmelisin."

Kaşlarını çattı. "Sığınak mı?"

"New Orleans'ta bir grup Ursulan'ın sahibi olduğu bir bar."

Kalbi korku içinde sıkıştı. Doğaları gereği, Were-Hunter'ların hem Katagaria hem de Arcadian kolları Bölgesel. Başka bir türün kendi bölgelerine girmesine tahammül edemezlerdi. Çoğu zaman, böyle bir eylem topyekûn savaş başlatırdı. Bu onun ihtiyaç duyduğu son şeydi.

Ayılar ve çakalların can düşmanı olduğundan

bahsetmiyorum bile. "Oraya gidemem. Beni öldürürler."

"Hayır, yapmayacaklar. Yemin ederim. Peltier'ler farklıdır. Bu koşu Aimee adında bir Arcadian ayısı ve onun Katagari eşi Fang adında bir kurt tarafından. Orada Seth konusunda size yardımcı olabilecek doktorları var. Bu senin en iyi şansın."

"Bir Katagari ile çiftleşen bir Arkadyalı mı?" Böyle bir şeyi hiç duymamıştı, iki farklı tür oldukları gerçeğini bir kenara bırakın.

"Sana söyledim, onlar farklı."

Ona inanmak istiyordu ama... "Bize zarar vermeyeceklerinden emin misin?"

"Olumlu. İkinizi de hoş karşılayacaklar ve size zarar vermeyecekler." Lütfen bana yalan söyleme.

Ama neden yapsın ki? Seth için gerçekten endişeleniyor gibiydi. Seth'e diğer insanlara güvenmesini söyleyip duruyorsun. Onlara güvenme sırası sende.

Bunun doğru olduğunu anlayınca başını salladı ve Seth'in yattığı yatağa döndü.

Gözlerini açtı ve onu tekrar gördüğünde müstehcen bir şekilde küfretti.

"Ben de seni gördüğüme sevindim, canavar." Ona gülümsedi ve morarmış yanağındaki saçları geriye doğru fırçaladı. "Eğer güçlerimi geri verirsen seni buradan çıkaracağımı söylemiştim. Bil diye söylüyorum, sözümü tutarım."

Seth onu en çok neyin şaşırttığını bilmiyordu. Onun için geri dönmüş olması mı yoksa tüy gibi hafif öpücüğü mü? dudaklarına değdi.

Şiddetli, ısıricı acısına rağmen, her ikisi de onu tamamen ısıttı. Ve kadın geri çekildiğinde, adam aniden kendini kırmızı tuğla duvarlı ve penceresiz garip bir odada buldu. Daha önce benzerlerini hiç görmediği garip çelik ve cam dolaplarla çevrili küçük, ince bir yatakta yatıyordu.

Neredeydi o?

Burası başka bir cehennem diyarı mıydı?

Lydia'nın arkasındaki kapı o kadar hızlı açıldı ki menteşeleri takırdadı. İçeri savaşa hazır üç iri adam girdi.

Geleceğini bildiği acıya karşı dişlerini gıcırdatarak Lydia'yı onlardan uzak tutmak için kolunu uzattı ve doğrulup oturdu.

Bunun kötü bir hata olduğunu çok geç fark etti. Akıl almaz bir ıstırap onu parçaladı ve gücünü çaldı. Başı dönüyor ve görüşü kararıyordu. Ama kendinden geçmeyi ve onu onlara bırakmayı reddetti.

Acısı daha da artarken yüksek sesle inledi. Bu onu kesinlikle öldürüyordu.

"Seth!" Lydia kollarını onun omuzlarına doladı ve Onu hayrete düşüren bir özenle yatağa geri yatırdı. Onu kendine yakın tutarken dudakları kulağına değdi ve bedenine karşı titredi.

O anda, onunla birlikte bu şekilde ölmek istedi. Etrafına sarılıp onu rahatlatmak. Özellikle de bu bir yalansa ve onu gerçekten umursamıyorsa. Yaşamak ve gerçeği öğrenmek istemiyordu.

Adamlar öne çıktı ve yatağının etrafını sardı.

Seth savaşmak için gücünü toplamaya çalıştı. Onu nasıl koruyabilirdi?

Ben değersizim.

Uzun siyah saçları sırtından aşağıya doğru örülmüş olan Lydia'nın koluna bir el koydu. "Onunla biz ilgileniriz."

Seth onu itti. "Ona dokunma!"

Adam onu kızdırmak yerine gülümseyerek yataktan biraz daha uzaklaşmasını sağladı. "Benim adım Carson ve her şey yolunda. Ona ya da sana zarar vermeyeceğiz."

Seth ona inandığından emin değildi. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Zar zor hareket edebilecek kadar yaralanmış olması yeterince kötüydü. Ayrıca ırılıplaktı. Tanrım, tam da ihtiyaı olan şey.

Daha fazla aşağılanma. Ve bu kadar yaralı olmasa serseriler gibi dvebileceği adamların önünde. Lanet olsun. Aşağılanmaları hiç bitmeyecek miydi?

Lydia, Seth'in yanına dönmek için Carson'ın yanından geçti. "Onunla kalabilir miyim?"

Uzun, kıvrırcık sarı saçlı, iri yarı adam alay etti. "Kızım, bunu görmek isteyeceğini sanmıyorum. Carson tıpta çok iyidir ama günam." Seth'in yaralarını işaret etti. "Bu cidden çok kötü bir şey. Sen de doktor değilsen, sadece ayak bağı olursun ve muhtemelen her şey bitmeden önce biraz yemek kaybedersin."

Lydia kararsızlık içinde dudağını ısırđı.

"Hadi," dedi sarışın adam bu kez daha nazikçe. "Benim adım Dev ve çok uzakta olmayacağız. Sadece bir sonraki

oda, tamam mı?"

Yine de Seth'in elini tuttu ve bu başarılı oldu. gözleri yaşardı. Ama başkaları görmeden önce gözlerini kırptırdı.

"Ben iyi olacağım Lydia. Onunla git."

Topaz rengi bakışları isteksizliğiyle parlıyordu. Ama sonunda başını salladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır, gelirim."

Bunu yapmak ona acı verse de gitmesine izin

verdi. Dev onu odadan çıkardı.

Carson kısa siyah saçlı adama baktı. "Colt? Margery'ye artık içeri girmenin güvenli olduğunu söyleyebilir misin?"

"Elbette, Doktor. Fang ve Aimee'ye de misafirimiz olduğunu haber vereyim."

"Teşekkürler." Carson, Seth'in beline sıcak, ince bir battaniye örterek ona bir nebze olsun mütevazılık kazandırdı.

İtiraf etmekten nefret ediyordu ama Carson'ın bu hareketine minnettardı ve kendi başına giyinemediği ya da bunu yapacak kadar güç toplayamadığı gerçeğinden nefret ediyordu.

Yunan Phonoı ve Dolophoni onu Duvar'a sürdükten kısa bir süre sonra zırhını çıkarmışlardı. Orospular. Eğer iki gruba da elini sürerse, onları paramparça ederdi.

Ama dün gece hiç şansı yoktu. Güçleri zaten düşükken ve ona önce orakçılar ve dagnyte'larla saldırmışken olmazdı. Thorn'un neden Yunanlılarla aynı safta yer aldığına dair hâlâ hiçbir fikri yoktu. Normalde o

böyle şeylerden uzak dururdu. Karanlık Lord iblis politikasından nefret ederdi.

Bunun bir önemi yoktu. Önemli olan Seth'in Lydia'yı koruyacak kadar güç kazanmasıydı. onu buldum.

Seth, Colt'un çıktığı kapıya doğru bakınca, kendisinden birkaç ton daha açık kızıl saçlı ve mavi gözlü ufak tefek bir kadının içeri girdiğini gördü. Mavi bir gömlek ve beyaz bir ceket giymiş, üzerinde koşu ayakkabıları olan uzun beyaz bir etek vardı.

eteklerinin altından görünüyordu. Saçlarını topuz yapmıştı ve kediye andıran bir gözlük takmıştı.

Seth'e nazik bir gülümseme sundu. "Tehlikenin geçtiğini bilmek güzel." Parmak boğumuyla gözlüğünü burnunda daha da yukarı iterek Carson'ın yanına gitti. "Kadın adı Lydia, bu arada."

Carson, Seth'in tanımlayamadığı şeyleri sıralarken, "Evet, biliyorum," dedi. "Gitmeden önce ona ismiyle hitap etti. Buradaki misafirimiz Seth."

Ona tekrar gülümsedi. "Merhaba, Seth. Ben Margery, Margy ya da Marge, Mars ya da insanların benim için kullandığı bir düzine başka takma isim. Hakaret olmadığı sürece hemen hemen her şeye cevap verebilirim. Merak ediyorsanız, ben burada Carson'la birlikte çalışan diğer doktorum. Seni tedavi ettireceğiz.

çok çabuk iyileşir, tamam mı?"

Onun dışa dönük neşesine kaşlarını çatan Seth, bu kişilerden ne anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi. Güçleri o kadar zayıftı ki kendini savunmasız ve güvensiz hissediyordu. Savunmasız. Kiminle ya da neyle karşı karşıya olduğunu bilmeden bu kadar savunmasız olmaktan nefret ediyordu.

Yeteneklerinin ne olduğunu.

Niyetlerini boş verin.

Carson kan damarları çatlamış olan gözüne ışık tuttu.

Seth küfrederek onun elini tuttu ve ışığı yüzünden uzaklaştırdı.

"Sorun yok," dedi Carson sabırla. "Sadece sana neler yapıldığını değerlendirmeye çalışıyorum."

"Belli değil mi? Boku yedim." Hangi doktor odanın diğer ucundan ona bakarak bunu anlayamaz ki?

Ne yaptıklarını bilmiyorlar mıydı?

Carson güldü. "Evet, bunun farkındayım. Ama bana Seni tedavi etmeden önce biraz daha spesifik bir şey söylemeliyim." O tekrar öne çıktı. "Gözlerinize bakabilir miyim? Şokta olup olmadığınızı ya da beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğinizi görmek istiyorum."

Seth başını salladı ve ona saldırmamak için elinden geleni yaptı. Ama Carson'ın acımasız ışığı başını olduğundan daha da fazla ağrıttığında bunu yapmak zordu.

Carson bunu bitirdikten sonra ışığı ceketinin cebine soktu. "Yüzündeki boyayı yıkamamızın bir sakıncası var mı?"

Evet, yaptı. Hem de çok. "Neden?"

"Bu, kesiklerinizi temizlemeyi ve pansuman yapmayı çok daha zorlaştıracak ve eminim bir tanesine dikiş atmanız gerekecek. Yağlı boya üzerinde yapmak isteyeceğimiz bir şey değil. Sakıncası yoksa?"

Bu noktada ne önemi vardı ki? Onlara gerçekten de olduğundan daha zayıf görünebilir miydi?

"Tamam."

Carson Phono'i'lerden birinin karnında açtığı kesiğı incelerken Margery elinde sıcak bir bezle gelip adamın yüzünü temizledi.

Bir gün o kaltağı bulacak ve kestiğı paranın on katını ona geri ödeyecekti. Bunu yaptıktan sonra gülmeye cüret etmişti.

Margery onun yüzünü temizledikten sonra Carson, Noir'ın yumrukladığı gözün etrafındaki kemikleri hissetti. Seth dün geceki yumruktan sonra bu "öpücüğün" ne kadar güzel olduğunu ancak hayal edebilirdi.

Carson iç çekti. "Pekâlâ Seth, senin bir şekil değıştiren olmadığını biliyorum. Yaralarının ciddiyetine ve hâlâ hayatta olduğuna bakılırsa, bilincinin yerinde olması ve avazın çıktığı kadar bağırmaman bir yana, bir tür ölümsüz olduğunu varsayıyorum. Bu gözlerle bir Kara-Avcı değilsin. O zaman nesin sen? İblis mi? Vampir mi?"

Seth nefret ettiğı kelimedede boğuldu. "Yarı Tanrı."

Carson, Margery ile Seth'in pek de emin olmadığı bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra, "Yunan mı?" diye sordu.

"Mısırlı."

"Ah. Tamam, panteonunuz hakkında biraz paslanmışım. Biz sizlerle burada çok karşılaştım. Ve kabul edelim ki, eski tanrılar hakkında gerçek bilgileri Google'da bulamıyorum. Bu yüzden bana biraz yardımcı olabileceğinizi umuyorum. Acınızı dindirmek için size verebileceğim bir şey var mı?"

Bu soru kafasını karıştırdı. "Anlamıyorum."

Margery onun omzuna hafifçe vurdu. "Acını dindirecek ilaçların neler olduğunu biliyor musun?"

Oh... Üvey babasının ağrıları dindirmek için merhemler ve bir tür kök bitki kullandığını hatırlıyordu ama bunların ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hatırlamak için çok uzun zaman önceydi.

Ve o zamandan beri... Noir, Azura ve diğerleri ona sadece acı vermek istemişlerdi, acısını asla dindirmek değil.

"Hayır. Ne zaman yaralansam, sonunda hiçbir şey olmadan iyileşiyorum."

"Sana bir şey vermeye çalışan oldu mu hiç?" Carson sordu.

Sadece zor bir zaman. "Hayır."

Carson düşünürken çenesini ovuşturdu. Birkaç saniye sonra diğer doktora başını salladı. "Pekâlâ, Marge... Onun için seçim yapma onurunu sana vereceğim. Var mı eğlenceli."

"Çok teşekkürler Carson. Minnettarım." Seth'e göz kırptı. "Eğer işe yaramazsa, kızman gereken kişinin kadın değil erkek doktor olduğunu unutma."

Carson ona homurdandı, sonra dikkatini tekrar Seth'e çevirdi. "Seni bayıltmamın bir sakıncası var mı?"

Evet, umurundaydı. İsteddiği son şey artık dayak yemekti. Bundan bıkmıştı.

Carson'a ters ters bakarken içinden öfke fışkırıyordu. "Bunu neden yapmak istiyorsun?"

"Böylece sana acı çektirmeden üzerinde çalışabiliriz."

Evet, doğru. Kimse başkalarına acı vermeyi umursamazdı. Bunun için yaşadılar.

Ve şimdi düşününce, burada onlarla birlikte olmanın ne kadar aptalca olduğunu fark etti. Ne yapmıştı ki?

Onu Lydia'dan ayırmalarına nasıl izin verebilmişti? Yüce Tanrım, şu anda ona her şeyi yapıyor olabilirlerdi. Herhangi bir şey. Ya ona ihtiyacı varsa?

Ya ona zarar veriyorlarsa?

Panik, vicdanına sert pençeler geçirdi. Çok geç olmadan onu bulmalıydı. "Lydia nerede?"

"O güvende," diye güvence verdi

Carson. Saçmalık.

"Sana güvenmiyorum... Lydia!" Doğrulamaya çalıştı, sonra midesindeki ve başındaki ağrı onu hasta edince inledi.

Doktor onu geri inmeye zorladı ama o gitmeyecekti. Ona tecavüz etmediklerinden ya da işkence yapmadıklarından emin olana kadar. Ya da daha kötüsü, onu Noir'a geri vermediklerinden emin olana kadar.

"Lydia!"

Koşarak kapıdan girdi.

Ancak o zaman rahatça nefes alabildi. Ona ulaşabilmek için Carson'ı itti.

Lydia onun uzattığı eli tuttu ve sıkıca kavradı. Kaşlarını çatarak üçüne de göz gezdirdi. "Sorun nedir?"

İçini her açıdan parçalayan ıstırapla mücadele ederken birkaç saniye cevap veremedi. Sadece Onu topraklayan şey, yumuşak dokunuşuydu... sıcak gözlerindeki endişeydi.

"Sana ne yaptıklarını bilmiyordum," dedi sonunda. "Beni besliyorlardı."

Gerçekten mi? Buna inanması imkânsızdı. "İyisin o zaman? Kimse sana zarar vermedi mi? Emin misin?"

Lydia'nın kalbi onun şüpheli bakışlarındaki panikle kırıldı. Yüzünü ellerinin arasına aldı, kendine daha fazla zarar vermeden onu sakinleştirmek ve yatıştırmak için çırpınıyordu. "Hayır Herkes acımasız, Seth. Bunu sana söylemiştim. Her şey yolunda. Bize zarar vermeyecekler. Söz veriyorum." Onu yatağa geri itti.

Karnından sırtına doğru bir acı dalgası daha yayılırken Seth öfkeyle homurdandı. Gah, acıyordu.

Lydia onun elini kendi elinin içine aldı ve başını yatakta onunkinin yanına koydu. Şimdiye kadar tattığı ilk gerçek zevkin tadını çıkarırken gözlerini kapattı.

"Ben buradayım Seth," diye fısıldadı ona, saçlarını yüzünden geriye doğru tararken. "Hiçbir yere gitmiyorum." Onun yanağına bir öpücük kondurdu ve sonra başını kaldırıp Carson'a baktı. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

"Emin misin? Çünkü tedavi edilmemesi, bunun gibi bir kriz daha geçirmesinden daha iyidir."

"Seninle dövüşmeyecek." Elini sıkıca kavradı. "Öyle mi tatlım?"

Seth onun sevecen ifadesini duyunca konuşamadı. Daha önce kimse onun için böyle bir şey kullanmamıştı ya da kullanmış olsalar bile hatırlayamıyordu. O anda, onun için kaybolduğunu biliyordu.

Ondan isteyip de yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

"Dövüşmeyeceğim," diye nefes aldı.

Lydia saçlarını okşarken doktorlar geri döndü. Kafa derisinde onun parmaklarından daha iyi bir şey hissetmemişti. Lydia'nın şefkati onu yaralarından bile daha ham ve kanamalı bırakmıştı. İçinde onu arzulayan derin bir şeyi paramparça etti.

Birden kolunu keskin bir şey ısırdı. Küfrederek doktora doğru uzandı ve onu avucunun içine aldı.

Lydia onun elini çekti. "Sorun yok, Seth. Bu sadece ilaç. Sana yardımcı olacak. Söz veriyorum. Lütfen bırak."

Seth yaptı, ama sadece Lydia istediği için.

Arkasına yaslanarak Lydia'nın yüzüne

odaklanmaya çalıştı.

Yapamadı. Göz kapakları artık çok ağırdı. Acı azalıyordu ve azalırken onu da beraberinde sürüklüyordu.

Seth karşı koymaya çalıştı ama sonunda bir nefes aldı ve kendini karanlığa teslim etti.

Seth sonunda rahatlayınca Lydia rahatlamış bir iç çekti. "Bunun için çok üzgünüm," dedi Carson'a.

"Hiçbir şey düşünmeyin. İnan bana, daha önce de Hayal edebileceğiniz her şey ve edemeyeceğinizden emin olduğum birkaç şey, bir zamanlar kapımızdan içeri girmiştir." Carson başını Seth'e doğru eğdi. "Ve gerçekten kötü bir geçmişi olan tek kişi o değil. İnanın bana."

Margery yatağın yanına tıbbi aletlerle dolu bir tepsi getirdi. "Artık yemeğini bitirmek isteyebilirsin, tatlım. bir süreliğine dışarıda olmalı."

Lydia buna para yatırmazdı. Onun dayanıklılığını gördüğü kadarıyla değil. "Ya da birkaç dakika içinde uyanıp tekrar boğazınıza uzanabilir. Eğer sakıncası yoksa Söz verdiğim gibi kalacağım. O kolay kolay güvenmez ve ben de onun bana güvenmeyi bırakmasını istemiyorum, anlıyor musun?"

Margery'nin bakışları önce Carson'a kaydı, sonra hemen Lydia'ya döndü. "Biliyorum. Ama eğer miden bulanıyorsa, biz çalışırken yüzünü duvara dönmek isteyebilirsin."

"Bunu yapacağım."

Carson ona bir sandalye getirdi.

Lydia oturarak onları dinledi. Seth'e yama yapıyordu. Mikroplar hakkında yorum yapacaktı ama Seth'in ölümsüzlüğü düşünüldüğünde bu muhtemelen o kadar da büyük bir endişe değildi.

"Peki siz ikiniz ne zamandır doktorsunuz?"

Carson güldü. "Benim için yaklaşık yüz yıl. Margery için biraz daha az."

Margery homurdandı. "Çok daha az. Ben bir insanım ve Carson ile on yılı aşkın bir süredir çalışıyorum."

tıp lisansına sahipti." Büyüleyici.

"Peki sen hangi klana aitsin?" Carson sordu.

Lydia onun ne sorduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

"Klan mı?" "Sen Tsakali Katagaria'sın... Hangi klandansın?"

Onunla yüzleşmek için dönerken kalbi hızla çarpıyordu.

"Bunu kimseye söyleyemezsin. Asla. Tamam mı?"

Kaşlarını kaldırdı. "Ah... tamam. Ama bu bir
Burada sır saklamak biraz zor. Sizinle temasa geçen
herhangi bir Were-Hunter bunu anında anlayacaktır."

Kahretsin! Jaden ona çakal olduğunu Seth'e söylememesini
söyledikten sonra neden onu buraya göndersin ki? Elbette
onun kadar güçlü biri diğer Varlıkların-

Avcılar onu hissedebilir ve türünü belirleyebilir. Eğer o
kasıtlı olarak mı yaptı? Seth bu yüzden mi ona karşı bu
kadar güvensizdi?

Birden kendini Jaden'ı dinlediği için tam bir kör aptal gibi
hissetti.

Ve hatta ona sarıldım. İkisini de yenebilirdi. O yaptığı için, o
da dinlediği için.

Seth'in uyanıp bunu duymasından korktuğu için tüm vücudu
titremeye başladı. "O zaman kalamayız. Gitmek
zorundayız."

Carson kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

Ölüm. Parçalanma. Noir'in onları bulması. Solin'in
yaralanması. Seth'in yapamadığı halde ölmesi.

Yunan tanrıları onu öldürmek için dışarıda.

Liste her saniye büyümeye devam etti.

Ona hiçbir şey söyleme. Bu onu ilgilendirmez.

Özellikle de Seth'in paranoyası ona da bulaşmaya başladığından beri.

Ama çenelerini kapalı tuttuklarından emin olmak zorundaydı. Herkesin iyiliği için. "Kimseye burada olduğumuzu söyleyemezsiniz ya da hakkımızda bir şey anlatamazsınız. Anladınız mı?"

Carson'ın bakışları karanlık ve tehlikeli bir hal aldı. "Kimden kaçıyorsun?"

Ne söylemesi ve neyi Seth'le arasında tutması gerektiğini düşünürken dudağını ısırdı.

"Dinle," dedi Carson'ın ses tonu yüzündeki asık ifadeyle uyumluydu. "Bu

Buradaki insanlar ve hayvanlar benim ailem. Eğer onlar için bir tehlike oluşturuyorsanız, bunu bilmem gerek. Zaten bir kez saldırıya uğradık ve neredeyse yok ediliyorduk. Eğer başka bir düşman geliyorsa, bunu derhal bilmemiz gerekir. Burada korumamız gereken çocuklarımız ve bebeklerimiz var."

Çocuklar. İşte.

Bu her şeyi değiştirdi. Hiç kimsenin onun sahip olduğu anılara sahip olmak. Hiçbir çocuk annesinin öldüğünü duymamalı ya da görmemeli.

Lütfen, beni öldürme. Bunun tam olarak kime yönelik olduğundan emin değildi. Seth ya da Carson.

Ama çocukları tehlikeye atamazdı. "O Noir'in hizmetkârı ve ben onu serbest bıraktım. Noir onun gittiğini öğrendiğinde, hiçbir engel tanımadan peşine düşecektir. Ortalık çok kanlı olacak."

"Ya sen?"

"Bazı Yunan tanrılarının benim ölmemi istediği söylendi. Seth bu şekilde yaralandı. Beni bulmaya çalışıyorlardı. Ama nedenini bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

Carson küfretti, sonra Margery'ye döndü. "Diğerlerine söyle."

Ellerindeki kanı silmek için bir havlu kaparak hızla odadan çıktı.

Lydia tüm bu olanlar yüzünden ağrımaya başlayan başını ovuşturdu. "Seni tehlikeye atmak istememiştim. Jaden burada güvende olacağımızı söyledi... Seth'e yardım edebileceğini."

"Sorun yok. Önceden uyarıldığımız sürece üstesinden gelebiliriz. Sadece gafil avlanmamıza izin verme." Seth üzerinde çalışmaya geri döndü. "Dostum, bunu ona kim yaptıysa kesinlikle ne yaptığını biliyormuş."

"Nasıl yani?"

"Demek istediğim, onu öldürmeden mümkün olduğunca çok acıyı nasıl çıkaracağını çok iyi bilen biri tarafından sorgulandı. Zavallı piç kurusu."

"O iyi olacak mı?"

"İyileşecek. 'İyileşecek' kısmını bilmiyorum. Bu benim alanım değil. Ben sadece bedenleri iyileştirebilirim. Kalpler ve zihinler başka bir mesele."

Lydia dönüp Seth'in kusursuz yakışıklılığını gölgeleyen çürükler ve kesiklerle kaplı çıplak yüzüne baktı. Ağlamak istiyordu ama Solin ona bunu içinde tutmasını öğretmişti.

Sizi neyin ağlattığını bildiklerinde, sizi en çok neyin incittiğini de bilirler. Düşmanlarınıza bunu vermeyin.

Gözlerini kapatarak onunla konuşmak ve neler olduğunu görmek için uzandı.

Ama Solin cevap vermedi. Ve bu onu içinde bulunduğu durumdan daha fazla korkuttu. Burada, bu âlemde, güçlerini geri kazanmışken, onunla iletişim kurmak kolay olmalıydı. Daha önce onu bulmakta hiç ama hiç zorlanmamıştı.

Sadece kavga ettiği için cevap veremezse ona karşı sessiz kalırdı.

Ya da ölmüştü.

İkincisini düşünemiyordu bile. Onu kaybetmek onu mahvederdi.

Aniden, başka bir güçlü varlığın içeri girdiğini hissetti. odaya girdi. Sıcak ve aynı zamanda dondurucu olan bu hava, Seth'in yatağının diğer tarafındaki havayı kalınlaştırdı.

Carson geri çekildi ve sanki kim ya da her neyse onunla savaşmaya hazırmış gibi tepsisinden bir neşter aldı.

Lydia da aynısını yaptı çünkü o şey her neyse, onlarla savaşmayı seçerse çok şiddetli olacaktı. Ve buraya onun için geldiğine dair mide bulandırıcı bir his vardı içinde.

Ama en çok Seth'i istiyordu.

BÖLÜM 15

Altın rengi bir sis, sabahın ilk ışıkları gibi havada parıldadı ve sonra yavaşça güzel, minik bir kadına dönüştü. Café au lait teni parlıyordu ve Badem şeklindeki gözlerinin yeşilliğini vurguluyordu. Koyu kahverengi bukleleri yüzünden geriye doğru çekilmiş ve uzun eteğine uygun leopar desenli bir eşarpla tutturulmuştu.

Lydia o kadar güzel olan kadının zarafeti karşısında şaşkına dönmüştü ki ona bakmakta zorlanıyordu.

Carson tiksinti dolu bir ses çıkararak rahatladı ve neşteri tepsiye geri bıraktı. "Menyara, o abartılı girişinle ödümüzü kopardın. Burada ne işin var senin?"

İlk başta onu duymuyor gibiydi. Sanki sevdiği birinin hayaletine bakıyormuş gibi Seth'e baktı.

Carson'dan işaret alan Lydia da ayağa kalktı. Belli ki Menyara burada bilinen bir varlıktı.

Menyara nihayet konuştuğunda, sesi narin bedenine göre inanılmaz derecede derin ve güçlüydü. "Çoktan öldüğünü sandığım birinin kanının çağrısını hissettim. Bu kadar uzun zaman sonra burada, bu diyarda olduğuna inanamadım." Seth'e bakabilmek ve solgun yüz hatlarını inceleyebilmek için yatağa neredeyse saygıyla yaklaştı. "Ama hissettiğim o değil." Elini uzattı ve kırlangıç dövmesinin çizgisini takip etti. "Yine de... birbirlerine çok benziyorlar ama yine de çok farklılar. Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum."

Lydia konuşmaya başladı ama Carson ona susmasını işaret etti. "O Ma'at," diye fısıldadı. "Mısır tanrıçası adalet."

Menyara Seth'in yüzünü kendisine doğru çevirdi, sonra sol kaşını düzeltirken kaşlarını çattı. "Nereden geldi nereden?"

"Noir'a hizmet ediyor," diye yanıtladı

Carson. "O zaman bir iblis mi?"

Lydia boğazını temizleyerek Carson'ın cevap vermesine izin verip vermeyeceğini test etti.

Devam etmesi için başıyla işaret etti.

"O bir iblis değil. O Mısırlı bir yarı tanrı. Noir onu daha çocukken, güçleri yeni yeni ortaya çıkarken satın aldı. onu köleleştirdi."

Menyara sanki bu düşünce bile ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Annesi insan mıydı?"

"Evet."

"Babası mı?"

Soruyu soruş şeklinden, Lydia Menyara'nın cevabı bildiğini ama yüksek sesle söylemeden önce teyit etmek istediğini anlayabiliyordu. Sanki önce söyleyince, doğru olmasa bile bir şekilde doğru olacağından korkuyordu.

Lydia cevap vermeden önce dudaklarını yaladı. "Hazır."

Menyara nefesinin altında Lydia'nın daha önce hiç duymadığı bir dilde hızla konuşuyordu. Ama sanki birine küfrediyor gibiydi. Seth değil de Set olduğunu umuyordu.

Birkaç saniye süren öfkesinin ardından sakinleşti, sonra gözlerini kapadı ve elini Seth'in kalbinin üzerinde gezdirdi.

Seth nefesini sertçe içine çekip sırtını dikleştirirken gözleri hemen açıldı. Sanki biri göğsüne bir kanca takmış ve onu yataktan kaldırmaya çalışıyormuş gibiydi. Vücudundaki her kas gerilirken ve şişerken acı içinde nefes nefese kaldı.

"Kesin şunu!" Lydia hırladı. "Ona zarar veriyorsun." Menyara'ya doğru koştu ama Carson onu yakaladı.

Yine de Menyara, Seth'e ne kadar acı verdiğini umursamadan o lirik dilde şarkı söyledi.

Sanki yeniden işkence görüyormuş gibi inledi ve küfretti.

Onlara bağırarak Lydia onu durdurmak istedi ama Carson buna izin vermedi. "Lanet olsun, bırak beni!" Güçlerini ikisinin üzerinde de kullanmayı denedi ama bir şekilde güçlerini saptırdılar ve kendini daha önce hiç olmadığı kadar zayıf hissetmesine neden oldular.

Bunu nasıl durduramazdı? Ona nasıl daha fazla zarar verebilirler? Tanrıça onun zaten yeterince acı çektiğini göremiyor muydu?

Birdenbire Seth'in yaralarından ışık fışkırdı. Teker teker, kendilerini kapatmaya başladılar. Yüzündeki ve ellerindeki çürükler ve kesikler yavaş yavaş soldu.

Lydia onu izlerken dondu kaldı.

Sonuncusu da iyileştiğinde, nefes nefese yattığı yatağın üzerine yığıldı. İlk başta, sanki yeniden acı hissetmeyi bekliyormuş gibi tavana baktı. Sonra başını ona doğru çevirdi ve kadın onun güzel mavi gözlerini dolduran rahatlamayı gördü. Fiziksel acıyla olan savaşının artık peşini bırakmadığı gözler.

Onu ilk kez herhangi bir yara ya da iz olmadan görüyordu. Artık sadece dövmesi görünüyordu.

Şaşkınlıkla gülümsedi. Onun bir erkek olduğunu bildiği halde inanılmaz derecede yakışıklıydı, bir bütün olduğunda sahip olacağı güzelliği asla tam olarak hayal edemezdi.

Şimdi...

Büyüleyiciydi. Rengi çok sıradışı ve egzotikti. Ve o bukleler... Onu karşı konulmaz kılıyordu.

"Tıraş olman lazım tatlım," diye dalga geçerek ona doğru yürüdü, böylece parmaklarını şakacı bir şekilde yanaklarını koyulaştıran kumral bıyıklarına sürtebilecekti. Onlar bile görünüşünü bozmuyordu. Sadece onu daha sert gösteriyorlardı.

Daha erkeksi.

Ve şu anda yalnız olsalardı, onun her tarafını diliyle ıslatana kadar o köşeli çene hattını kemirmeye devam ederdi.

"Ne oldu?" diye sordu alçak bir fısıltıyla, Noir'ın acımasızlığı yüzünden zarar gören dudaklarını ve gözünü parmaklamak için uzanırken. "Neden artık canım yanmıyor? Tüm bunlar nerede oldu? Gitmek mi?"

Bu sözler, bunun muhtemelen Noir onu satın aldığından beri dayanılmaz bir acı çekmediği tek zamandı.

Lydia başını eğerek Menyara'yı gösterdi. "O seni iyileştirdi."

Kaşlarını çatarak başını çevirdi. Menyara'nın yüz hatlarına odaklandığı anda dudaklarını tiksintiyle büktü.

Vay canına... beklediği tepki bu değildi. Menyara'nın yüzündeki ifadeden, onun da biraz daha nazik bir şey beklediği anlaşılyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye hırladı ona.

Menyara'nın bakışları üzüntüyle karardı. "Şşşt, çocuğum," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Sana zarar vermeyeceğim."

Soğuk ifadesi inkârının her zerresini gösteriyordu. "Buradaki varlığınız beni rahatsız ediyor."

Menyara irkildi. Ona dokunmak için uzandı, sonra sanki onun nasıl tepki vereceğinden korkuyormuş gibi kendini durdurdu. "Baban tarafından sana yapılan şey çok yanlıştı ve bunun için özür diliyorum, her ne kadar hiçbir özrün onun yaptıklarının acısını dindiremeyeceğini bilsem de. Bunun için ben de ağlıyorum. Ama ben kardeşim değilim ve kardeşimi asla inkar etmem. akraba."

Gözlerindeki acı ve suçlama elle tutulur gibiydi. "Seni çağırđıđımda gelmedin ve boğazım kanayana kadar bana merhamet etmeleri için çığlık attım."

"Seni duymadım, yoksa gelirdim."

"Sana inanmıyorum. Sen bir tanrıçasın. Düzen ve adalet tanrıçası. Seni çağırđıđımda, sessizliğin beni değersiz buldu ve beni tarifsiz dehşetlere maruz bıraktın."

Lydia da Ma'at'a inanıp inanmadığından emin değildi. Ama her iki durumda da bunun bir önemi yoktu. Ne bir özür ne de başka bir şey onu lanetledikleri cehennemi geri getiremeyecekti.

Menyara sanki Lydia'nın düşüncelerini duymuş gibi yutkundu. "Kardeşime çok benziyorsun." Elini onun yüzüne doğru uzattı, sanki yanağını avuçladığını hayal ediyordu. Ama

onunla temas kurmadı. "Onun yüzünü son gördüğümünden bu yana çok uzun zaman geçti. Düşündüğünüzün aksine, Set her zaman kötü ya da şeytani değildi ve ben de sizi yargılamadım. Baban karanlıktan doğmuş olsa da, karanlığa karşı da savaştı.

Her gece babamızın yanında, Ra'nın yükseleceğinden ve kötülüğü bir başka gün için geri püskürteceğinden emin olarak... Noir ile senin gibi... Onun doğasının daha iyi bir kısmına sahipsin."

"Sakin onu bana karşı savunayım deme. Asla."

Menyara üzüntüyle başını salladı, sonra Lydia'ya baktı. "İkiniz de gitmelisiniz. Onu bu yüzden iyileştirdim. Düşmanlarınız dinlenmenize izin vermeyecektir. Seth'in güçleri tamamen geri gelene kadar olmaz."

Lydia kaşlarını çattı. Menyara'nın az önce Seth için yaptıklarından sonra... "Onları geri veremez misin?"

"Ne yazık ki onlara sahip olan ben değilim. Noir'dan ayrılıp Seth'e dönmeleri gerekiyor ve bunu hızlandırmak için hiçbirimizin yapabileceği bir şey yok." Yatağa bir adım daha yaklaşarak elini uzattı, bu kez Seth'e dokunmak niyetindeydi ama Seth temas edemedi bileğini yakaladı.

"Dokunma bana."

Menyara elini bırakırken gözleri buğulandı. "Noir seni bulmaları için av köpeklerini çoktan gönderdi. Onların seni bulması kokunuzu almak için uzun süre beklerler. Tıpkı benim gibi hissedecekler. Bedenini iyileştirdim ama-"

"Size teşekkür etmezsem beni affedin."

"Kesinlikle yapacağım." Geri adım attı ve nefesinin altından fısıldadı.

Bir an sonra, yanında uzun boylu, son derece kaslı bir

adam belirdi. Kısa saçları koyu kahverengiydi ve sarı

ve Lydia'ya aslan yelesini hatırlatan bir şey vardı. Yeşil gözleri Menyara'ninkilerle mükemmel bir uyum içindeydi, bu da akraba olup olmadıklarını merak etmesine neden oldu. Ten rengi Seth'inkine çok daha yakındı.

Bir kot pantolon ve lacivert bir tişört giymiş, sanki birinin, herhangi birinin kafasını koparmaya hazırmış gibi duruyordu.

Menyara tatlı bir ses tonuyla, "Maahes," dedi, "bu benim yeğenim Seth. Güçleri geri gelene kadar ona göz kulak olmanı istiyorum."

Maahes sağ elini sol omzuna götürdü ve başını saygıyla eğdi. "Onu hayatım pahasına koruyacağım leydim."

Seth onlarla alay etti. "Ben Azmodea'nın Yüksek Muhafızı'yım. İhtiyacım olan son şey birinin bana göz kulak olması. Güven bana, nasıl dövüşüleceğini biliyorum."

Menyara içini çekti. "Bu babanın hayatına mal olan kibrin aynısı."

"Ben babam değilim."

"Hayır, değilsiniz. Ama inkar etsen de sen benim ailemsin. Ve artık seni bulduğuma göre, eğer elimden gelirse seni incitmeye hiç niyetim yok." Kolyeyi boynuna doladı ve öptü. Elini Seth'e doğru uzattı. Kolye parmak uçlarından kayboldu ve Seth'in boynunda yeniden belirdi.

Onu koparmaya çalışmadan önce kaşlarını çattı. Zincir kopmadı.

"Ra'nın öpücüğü şiddetle ortadan kaldırılamaz. Sadece sevgiyle. Onu takan kişiyi her türlü fiziksel saldırıdan koruyacaktır.

zarar verir."

Seth onun sözleri karşısında dişlerini sıktı ve bu yüzden ondan nefret etti. Çok azdı, çok geç kalmıştı. Teyzesi Ma'at hor gördüğü birçok tanrı. "İhtiyacım olduğunda nezaketin neredeydi?"

Gözlerini kaçırdı ama adam onun gözlerindeki suçluluk duygusunu fark etmedi. Onun haklı olduğunu biliyordu. "Ne yazık ki senin için orada değildi. Ve bunun için çok üzgünüm. Ama işler değişir. İnsanlar değişir. Artık bizden pek kimse kalmadı. Ve ben sevdiğim insanları kaybetmekten yoruldum. Ailemi gömmekten."

Ma'at yanında duran savaş tanrısına baktı... Seth'in kullanmadığı ve yakınında olmak istemediği bir başka akrabasına. "Maahes ile seyahat et. Senin güvenliğin için değilse bile Lydia'nın güvenliği için. Ra korusun, sen düşersen onu koruyabilir. Ve senin aksine, o bu dünyaya aşina. Onu nerede ve nasıl saklayacağını en iyi o bilecektir."

Seth tartışmaya başladı ama kadın haklıydı. Noir onları yakalarsa Lydia'ya ne yapacağını çok iyi biliyordu. Ve insan dünyası hakkında ne yazık ki cahildi. Her şey Çocukken yürüdüğü son zamandan bu yana çok değişmişti. Bu odada kesinlikle tanıdık gelen hiçbir şey yoktu. Üzerinde yattığı tuhaf yatak bile.

İsteksizce başını salladı.

Teyzesi memnuniyetle gülümsedi. "Yürümek zorunda olduğun tüm boş yerlerde Ra seninle zarar arasında olsun." Ve bununla birlikte ortadan kayboldu ve onları terk etti.

Seth hasar görmemiş vücuduna baktı ve hayretler içinde kaldı. Hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey acıımıyordu. Hiçbir şey zonklamıyordu. Hiçbir şey acıtmıyordu. Bu inanılmazdı. Dürüstçe hatırlayamıyordu

son kez bu şekilde görmüştü. En son ne zaman olursa olsun fiziksel bir acı hissetmemiştii.

Acının sürekli bir yoldaş olmasına o kadar alışmıştı ki, acının geçmesini bekliyordu.

Ama olmadı.

Bunca asır sonra Ma'at'ın neden şimdi ona karşı nazik davrandığını anlayamayınca, zırhını üzerini örtmesi için çağırdı ve yataktan kalktı. Tanrılara şükürler olsun ki sonunda en azından kendini giydirebilecek kadar gücü vardı.

Adam kapıya doğru ilerlerken Lydia onu durdurdu. Dudaklarını sevimli bir gülümsemeyele birbirine bastırdı ve adamın bir yanını yeniden ateşlendirip sızlattı. Kız şaşkın bakışlarla Lydia'nın vücudunu süzüyordu ama Lydia onun vücudunun başka bir parçasıyla süzmesini tercih ederdi. "Tatlım... tatlım... şekerim, etrafta böyle dolaşamazsın. Kasabada bir Ren Faire yok. Ve insanlar fark edecektir."

Yine yabancı terimlerle konuşmaya başladı. "Bir ne?"

"Aynen öyle." Ellerini adamın göğsüne ve zırhına koydu. kısa kollu garip bir siyah gömlek ve bir çift Maahes'in giydiği gibi çok rahatsız mavi pantolonlar.

Kollarını uzatarak tiksintiyle aşağıya baktı. "Bu da ne böyle?"

"Tişört ve kot pantolon. Modern erkek bunu giyer."

"Ama içinde kendimi çıplak hissediyorum."

"Buna alışacaksın."

İstediğinden emin değildi. Hiçbir koruma sağlamıyordu.
"Kılıcı nereye koyacağım?"

"Yapamazsın," dedi sesinde hafif bir kahkaha ile. "Bu seni tutuklatır."

Kadının sözleri karşısında tamamen şaşkına dönmüştü.
"Burada insanların hiç silahı yok mu? Kendilerini nasıl koruyorlar?
dolaşan hayvanlar ve barbarlar?"

"Silahlarımız var, sadece onları toplum içinde taşımıyoruz ve geçmişteki bazı randevularım herkesi barbarların hala hayatta, iyi durumda ve gelişmekte olduğuna inandırabilir, Gerçek olan çok uzak bir geçmişte kaldı."

Maahes onlara güldü. "Aman Tanrım, evlat, insan diyarına gelmeyeli ne kadar oldu?"

Seth bir dakika düşünmek zorunda kaldı. "Neferkare firavunken."

Maahes kaşlarını kaldırdı. "Hangi

Neferkare?" "Birden fazla mı vardı?"

Maahes homurdandı, sonra güldü. "Kahretsin... yaşlısın. Bana kıyasla değil ama... kesinlikle çok yaşlısın ve bunca zaman sonra seni şimdiki dünyaya salmak çok eğlenceli olmalı." Öksürene kadar güldü.

Başka kimsenin eğlenmediğini fark ettiğinde ayıldı.

Sayılır.

Lydia Maahes'e alaycı bir bakış attı. "Bu ne kadar zaman önceydi?"

Carson "İkinci Hanedan" diye cevap verdi.

Ve bu onun için kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu.

Kadının kaşlarını çatması üzerine Maahes açıklamayı netleştirdi: "MÖ 2686 civarında."

Seth'e bakakaldı, Noir'ın onu ne kadar süre alıkoyduğunu anlayamıyordu. Ne kadar süredir işkence gördüğünü.

Kırk beş yüz yıldan fazla oldu. Kırk. Beş. Yüz. Yıl. Aklını zar zor toparlayabiliyordu. Ve aptalca bir şekilde kendini yaşlı sanıyordu. Kıyaslandığında o bir bebektir. İyi ki bunu onun yüzüne vurmamıştı.

"Vay be, yaşlanmışsın." Haklıydı. Seth Roma'dan önce yaşamıştı.

Hem de çok.

"Ne kadar sürecek?" Seth sordu.

Birdenbire, azıcık da olsa eğlendiği için kendini kötü hissetti. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Azmodea'ya gittin. Günleri birbirinden ayırmanın her zaman zor olduğunu biliyorsun ve sonra hapsim sırasında ...

Ben

Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok."

Maahes bile Seth'in varlığının dehşetini fark edince ayıldı. "Neferkare firavun olalı kırk beş yüz yıldan fazla oldu."

Seth bunu anlayınca nefes alamadı. Sonsuzluk gibi gelmesine şaşmamalıydı.

Öyleydi.

Ve bu bilgiyle nasıl başa çıkacağından emin değildi. Garip bir şekilde hissizleşmişti. Azmodea'dan bir daha çıkmayı beklemiyordu ama...

Lydia ona doğru eğildi. "Sorun yok, Seth."

Öyle miydi? Bundan gerçekten emin değildi. Maahes'in onlarla birlikte olmasını kabul etmesi iyi bir şeydi. Burada hiçbir işe yaramazdı.

Lydia, Maahes ile endişeli bir bakış alışverişinde bulundu. "Dışarıda ne olduğunu görünce cidden peruk takacak."

"Peruk mu?" Seth sordu.

"Aklını kaybet. El sallla."

Kaşlarını çattı. "Söylediklerinizin çoğunu hâlâ anlamıyorum."

"Ve şimdi nedenini gerçekten anlıyorum. Hadi büyükbaba, gitmemiz gerek."

Kapıya doğru gitmeye

başladılar. "Bekle."

Lydia duraksayarak onlar için hızlıca bir çanta hazırlayan Carson'a baktı. İçinde bandajlar, ilaçlar, cüzdanı ve çekmecede sakladığı cep telefonu vardı. Çantayı ona uzattı.

"Bu nedir?" diye sordu.

"İhtiyacınız olursa diye. Kendi kredi kartlarınızı ya da hesaplarınızı kullanmadığınızdan emin olun. Kimsenin takip edebileceği bir iz bırakmak istemezsin. Orada sana yetecek kadar nakit var ve benim kartlarımı kullanmaktan çekinme." Cep telefonunu eline aldı. "Bu benim numaramla programlanmış bir yanık telefon.

içine. Herhangi bir Şey için süvariye ihtiyaınız olursa beni arayın. Gz açıp kapayıncaaya kadar size ulaşabilirim ve getirebildiğim kadar asker getiririm ve ordumuz hiç de küçük değil."

Teklifi onu etkiledi. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Kimsenin avlandığını görmeye dayanamam. Size iyi şanslar ocuklar."

Başını ona doğru eğdi. "Teşekkür ederim, Carson."

"Huzur içinde yr," diyerek geri çekildi.

Lydia Seth'i kolundan tutup bulundukları evin arkasındaki sokağa ışınladı. Seth'in hareket etmediğini fark edene kadar Maahes'le birlikte sokağa doğru ilerlediler.

Maahes'e kaşlarını çatarak döndüğünde, Seth'in yüzünde o güne kadar gördüğü en inanılmaz ifadeyle gökyüzüne baktığını gördü. Yüz hatları çocuksu bir şaşkınlık ve huşu ile doluydu.

Ve bu ona onun odasındaki bilgisayarda güneşe bakmasını hatırlattı.

Yavaş bir daire çizerek etrafında döndü. Her Şeyi. Ağaçlar, gökyüzü, binalar ve ona yabancı gelen belli belirsiz caz ve zydeco sesleri, arabalar ve yoldan geçerken konuşup glen insanlar tuğla duvarın diğer tarafında.

Kalbi parçalanarak ona doğru yürüdü.

"ok güzel," diye saygıyla nefes aldı. "Ve sıcak." "New

Orleans genellikle öyledir."

"New Orleans mı?"

"Bu şehrin adı bu."

"Ah." Sonunda adam ona baktı ve kadın adamın gözlerini kısarak baktığını fark etti.
hiçbir şey.

Şaşırmadım. O kadar uzun süre karanlıkta yaşamıştı ki, gözleri artık ışığa alışkın değildi.

Onun için bir güneş gözlüğü yarattı, sonra da eline tutuşturdu.

Onlara kaşlarını çattı. "Bunlar da ne?"

Oh evet. Hiçbir fikri yoktu.

Maahes kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sizin zamanınızda Mısırlılar gözlerini güneşin sert ışınlarından korumak için sürme kullanırlardı. Bugün biz bunları kullanıyoruz... Bunlara güneş gözlüğü deniyor."

Lydia onları ondan aldı ve yüzüne koydu. İyi seçim yapmışım. Onların içinde harika görünüyordu. Tekrar Maahes'e baktı. "Mısırlılar bunu gerçekten bu yüzden mi yapıyordu?"

"Gerçekten de öyle."

"Vay canına, ben de bunu moda için yaptıklarını sanıyordum."

Maahes bu konuda yorum yapmadı. "Gitmemiz gerekiyor. I Sizi nereye götürdüğüm hakkında hiçbir fikrim yok ama bizi bulmaya çalışan doğaüstü iz sürücülerimiz varken burada açıkta durmak pek akıllıca görünmüyor."

Gerçekten iyi bir noktaya değindi. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Seth omuz silkti. "Azmodea olmadığı sürece umurumda değil."

O anda kendini tamamen kaybolmuş hissetti. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Ev söz konusu bile değildi. Solin kayıptı.

Yanında sadece iki adam vardı.

"Hey şimdi," dedi Maahes. "Suratını öyle yapma. Tamam mı? Sen ağlamaya başlarsan ben de ağlamaya başlarım ve ağladığım zaman tam bir ucube gibi görünürüm. Koca götlü bir adamın bebek gibi hüngür hüngür ağlamasından daha kötü bir şey olamaz. Kadınlarla olan şansımı tamamen bitiriyor. Sen biliyor musun?"

"Ağlamayacaktım. Ama endişelenmen çok hoş."

"Sorun değil."

Seth birbirleriyle bu kadar rahat konuşmalarına kaşlarını çattı. Özellikle de daha yeni tanıştıkları için. Daha da kötüsü İçindeki kıskançlık Maahes'in kibirli çenesine bir yumruk indirmek istiyordu.

"Pekala," dedi Maahes sonunda. "Sanırım en iyi yer benimki. İzole bir yer ve bir şey olması durumunda güvenli olmalı. korkutucu aşağı in."

Lydia daha iyi bir şey düşünemiyordu. "Kulağa mükemmel geliyor."

Ayrılmaya başladıklarında Seth'in yine uzaklaştığını fark etti.

Bu kez duvarın dibindeydi ve kaldırım boyunca dizilmiş park halindeki arabalara bakıyordu. Gülümseyerek onu yakalamaya gitti.

Ona ulaşır ulaşmaz yanından bir araba geçti. Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Seth bir metre kadar sıçradı.

Onu yatıştırmak için kolunu uzattı. "Sorun yok, Seth."

"O Şey de neydi?"

Ona kendi sorusuyla cevap verdi. "İnternette bir araba görmedin mi?"

"Hayır."

Maahes boğazının arkasından tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Alışık olmadığı bir Şeyi her gördüğünde çıldırırsa bu durum hızla can sıkıcı bir hal alacak."

Seth dudağını kıvrırarak saldırmaya başladı. Ama Maahes onu bir Vulkan ölüm pençesine benzeyen bir Şeyle yakaladı ve onu kollarının arasına

aldı. Seth anında dondu

kaldı.

Birkaç saniye sonra Maahes onu serbest bıraktı.

Biraz sendeleyey Seth, başı dönüyormuş gibi elini alnına bastırdı. Maahes'e bakarken dudağını büktü. "Bana ne yaptın sen?"

"Seni bugüne kadar getirdim. Lavaboya işemeni ya da dikkatleri üzerimize çekecek başka bir Şey yapmanı istemiyorum. Yapmamız gereken uyum sağlayın ve kötü yazılmış bir zaman yolculuğu filmindeki mülteciler gibi görünmeyin."

Seth hâlâ midesinin bulandığını hissediyordu ama artık yepyeni bir kelime dağarcığına ve içinde bulunduğu dünyayı anlamaya başlamıştı. Bunun için o piş kurusuna neredeyse teşekkür edebilirdi.

Neredeyse. Yine de Maahes'e bir yumruk atmak istiyordu.

Lydia uzandı ve elini onun yanağına koydu. Bunu yaptığı anda, ayağını Maahes'in vücudunda rahatsız edici bir yere

koyma ihtiyacını tamamen unuttu. "Hey."

Seth ona baktı.

"Bunu da atlatacağız. Güven bana."

"Sana güveniyorum." Ve güvendi de. Ama sonra Maahes'e ters ters baktı. "O orospu çocuğu başka bir hikâye. Bir tanrıya hizmet eden hiç kimseye güvenmem, özellikle de en ünlü sıfatı Katliam Lordu olan birine."

Bunun üzerine gözlerini açtı. Yüzü solgun, Maahes'in kendini beğenmiş bakışıyla karşılaştı. "Bu doğru mu?"

"Öyle."

"Sana neden öyle dediklerini bilmek istiyor muyum?"

Seth onun yerine cevap verdi. "O intikam eli. Ma'at'ın cezalandırılmasını istediği herkes için kişisel avcısı."

Bu onun üzerinde umduğu etkiyi yaratmadı. Düşmanına kızmak yerine ona karşı mantıklı davranıyordu.

Seth mantıklı olmaktan nefret ederdi.

"O zaman sana benziyor. İkinizin iyi anlaşacağını düşünürdüm."

Maahes'in yüzündeki alaycı gülümseme kesinlikle ruh haline yardımcı olur. "Ben aynı zamanda masumlar tarafından onları korumak için çağrılan kişiyim."

Seth'in gözleri Maahes'in kanamak üzere olduğunu anlamasını sağlayacak şekilde kararırken Lydia nefesini içine çekti.

Konuştuğunda sesi ölümcül derecede sakın ve jilet gibi keskindi. "Ama sadece sana uygun olduğunda."

Bu sözlerde o kadar çok gömülü öfke vardı ki, kollarındaki tüyler diken diken oldu. Seth yaralı ve acı içindeyken korkutucuydu.

Bütün, güçleri olmadan bile...

Önündeki tam tanrıya parası için bir koşu verdi ve Maahes bunu biliyordu.

Seth'in ne demek istediğini anlayınca Maahes'in ukalalığı hemen söndü. "Beni çağırdığını ve benim seni görmezden geldiğimi mi söylüyorsun?"

Seth cevap vermedi.

Onun yerine, yanından geçip gitti, omzunu Maahes'in omzuna dayadı ve caddeye yöneldi.

Maahes kaşlarını çatı. "Az önce bana söylemediği şey neydi?"

Lydia iç geçirdi, bir yanı Seth'in geçmişi hakkında hâlâ onun kadar cahil olmayı diliyordu. "O küçük bir çocukken annesi," orospu için bu unvanı kullanırken boğuldu, "onu çöle götürmüş, bacaklarını kırmış ve orada ölüme terk etmiş. Duyduğuma göre, eminim hepinizi ona yardım etmeye çağırmış ama hiçbiriniz zahmet etmemişsiniz."

Kadının anlattıklarını düşünürken yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. "Neden böyle bir şey yaptı?"

"Set onun zavallı ve değersiz olduğunu düşünüyordu. Onu doğurduğu için annesine hakaret etti ve en çok da Seth'e isim."

Maahes lanetledi. "Böylece onu Set'in topraklarının kalbine götürüp gözleri önünde öldürdü. Bilmememize şaşmamalı."

"Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermedi.

Bunun yerine Seth'in peşinden koştı ve onu durdurdu.

"Bizden nefret etmeye devam etmeden önce bir şeyi açıklamama izin ver. Set çölün tanrısıydı. Orası onun bölgesiydi, bizim değil. O bizi davet etmedikçe oraya girmemize asla izin verilmezdi.

Bölgesine tecavüz etmeye cüret eden herhangi bir tanrıya şiddetle saldırırdı ve Osiris ve Horus'a ne yaptığını hatırlatmama gerek var mı? Annen seni çöle sadece babanın önünde incitmek için değil, bizim bunu öğrenmemizi engellemek için götürdü. Çünkü sana söz veriyorum, eğer herhangi birimiz onun zalimliğini öğrenseydik, bu yüzden o kaltağı öldürürdük."

Seth bu sözleri sindirirken sessizliğe gömüldü. Doğrusu, ailesinin hiçbir üyesinden özür beklememişti. Kural olarak, tanrılar hiçbir zaman hatalarını kabul etmezlerdi.

Şimdi hem Ma'at hem de Maahes ona bir tane teklif etmişti.

Ama sonunda...

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Maahes başını salladı. "Haklısın. Bu sana olanları değiştirmez ve bu bir trajedi. Ancak, bu Bilseydik size yardım edeceğimizi bilmeniz sizi rahatlatacaktır."

Evet, bu onun için büyük bir teselliydi. Özellikle de onları kaç kez aradığı düşünülduğünde... neydi yine...?

Kırk beş yüz yıl mı? Bekle, onları o kadar uzun süre aramamıştı. Muhtemelen bin yıl kadar onu görmezden geldikten sonra pes etmişti.

Maahes'le alay etti. "Bana hiçbir şey ifade etmeyen boş sözler söylüyorsun. Keşke şöyle yapsaydım, böyle yapardım demek kolay. Ama ikimiz de senin ne yapacağını gerçekten bilmiyoruz. İnanın bana, tanrılar hakkında öğrendiğim tek şey hepinizin ne kadar vefasız olduğunuz. Bir insanı bir an överken,

ve bir sonrakinde onları lanetlemek. Bu yüzden bana kendimi daha iyi hissettireceğini düşündüğünüz şeyleri sunarak suçluluğunuzu hafifletmeye çalışmayın. Sizden hiçbir şey istemiyorum.

yalnız." Seth arkasını döndü ve sokakta ilerlemeye devam etti.

Lydia Maahes'in omzunu sıvazladı. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Beni de böyle tekmelemişti."

"Evet, ama muhtemelen bunu hak etmedin."

"Ve o da kendisine yapılanları hak etmedi. Senin aksine, ben onun varlığının dehşetini gördüm. Nefretini hak ediyor."

"O zaman ben ikinizin arkasında kalacağım ve varlığımla onu rahatsız etmemeye çalışacağım."

Lydia cevap vermeye başlamıştı ki Seth'in kendilerinden bir blok ötede kaldırımında durduğunu fark etti.

Onu endişelendiren bu değildi.

Kanını kaynatan daha ziyade ona pençe atan uzun, sıska putaydı. Aralarındaki mesafeyi hızla kapatırken görüşü karardı. Seth neden onu göndermiyordu? Ona bir bak Lydia. Muhteşem bir kız. Bu da daha fazla acı çekmesine neden oluyordu.

Sarışın uzun, aşırı rimelli kirpiklerinin altından Seth'e bakarken dilini işaret parmağının etrafında gezdirdi, sonra da müstehcen bir tavırla ısırıp emdi.

Konuşurken dudaklarında gezdirmeye devam etti. "Yani

ziyaret ediyorsunuz, ha? Burada ne kadar kalacaksınız ve nerede kalacaksınız?"

Lydia kollarını onun kollarına doladı ve kadına ters ters baktı. "O benimle kalıyor. Değil mi pookie?"

Seth ne söyleyeceğinden emin değildi. Lydia'nın sesi tatlı ve aynı zamanda kırılıyordu... tıpkı ona bakan gözleri gibi. Neler olup bittiğinden tam olarak emin değildi ama bu yüzden başının belada olduğuna dair kötü bir his vardı içinde.

Lydia bakışlarını ona yol sormak için duran kadına çevirdi. "Şimdi sakıncası yoksa, 'özel' doktoruyla olan toplantısına geç kalıyoruz. Genital bölgesindeki kızarıklık için kreminin bitmediğinden emin olmalıyız. Ne de olsa son derece bulaşıcıdır ve tedavi edilmediğinde deli gibi yanar."

Sarışın koşarak gitti.

Seth kızın az önce yaptıklarını zihninden geçirirken ağzını açıp kapamaya devam etti. Sersemlemişti, dehşete düşmüştü, ve aynı zamanda garip bir şekilde eğleniyordu. Ve hangi duygunun daha güçlü olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Gerçekten onun hakkında böyle bir şey söylemiş miydi? Tamamen yabancı birine?

Neden?

Lydia ondan uzaklaşırken hırladı. "Sen tam bir erkeksin!"

Kadının ses tonundan kötü bir şey olduğu anlaşılmıyorsa, bunun özellikle kötü bir şey olduğunu düşünmezdi. "Ne oldu?

Ben ne yaptım?"

Ona ters ters baktı. "Gördüğün ilk kevaşenin peşinden mi koşuyorsun? Gerçekten mi?"

Maahes sayesinde kelimeleri anladı. Ama kadının öfkesi onu tamamen kaybetmesine neden oldu. "Neden bana kızgınsın?"

"Sence neden?"

"Gerçekten bilmiyorum."

Gözlerini devirdi. "Evet, doğru. Üstüne salyalarını akıttın."

"Hiçbir zaman ağzımın suyu akmadı." Ağzı tamamen kuruydu ve kadınla konuştuğu süre boyunca da öyle olmuştu.

"Gözlerinden salyalar akıyordu. Onları gördüm."

Bu argüman karşısında kafası tamamen karışmıştı. O değil miydi kimseyle konuşmasına izin verilmiyor mu? "Koyu renk güneş gözlüğü takıyorum. Gözlerimi nasıl görebiliyorsun?"

"Kıskanıyor, Seth."

Bir açıklama için Maahes'e baktı. "Neden?" Lydia el hareketlerine ara verdi.

"Şimdi de bana mı bağıırıyorsun?"

Maahes güldü. "Evet, evlat. Sana bir sürü isim takıyor."

Bu onu şaşırttı. "Onu anlıyor musun?"

Maahes aynı dilde Lydia'ya eliyle işaret etti.

Nedense onu konuşmanın dışında bırakmaları onu kızdırmış ve incitmişti. "Benimle alay mı ediyorsunuz?"

Lydia ona tırnaklarını geçirdi, sonra da dönüp hışımla gitti.

Seth'in ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. İnsan duygularını ya da ilişkilerini anlamıyordu. Gerçekten anlamıyordu. Anlamayalı çok uzun zaman olmuştu.

Maahes derin bir iç çekti. "Onun duygularını incittin evlat. Gidip özür dilemelisin."

"Onları nasıl incittim?"

"Bir düşün Seth. Seni buraya getirmek, cehennemden kurtarmak için hayatını tehlikeye attı ve sen ilk dakikada ne yaptın?

seni yalnız mı bırakıyor? Başka bir kadının seninle flört

etmesine izin verdin." Bu flört müydü? Gerçekten mi?

Kadını çekici bulmuştu ama Lydia'nın yanında bir hiçti. Kanını hızlandırmamıştı ya da vücuduna sarılmış halini düşünmesine neden olmamıştı.

Bunu sadece Lydia yapmıştı. Uğruna kanını akıtmak istediği tek kadın oydu. Bunu nasıl bilmez?

Seth ona yetişmek için koştu. "Yaptıysam seni incitmek istememiştim. Benden yol tarifi istedi, ben de yapamayacağımı söyledim. ona yardım et. Hepsi bu kadar."

"Umurumda değil."

"O zaman neden bana kızgınsın?"

Lydia'nın mantıklı bir açıklaması yoktu. Aşırı tepki verdiğini ve kötü davrandığını biliyordu. Yine de...

"Bilmiyorum, tamam mı? Sadece içimin acıdığını biliyorum."

Yüz hatları işkence görürken, yüzünü ellerinin arasına aldı.
"Asla incitmeyeceğim tek kişi sensin."

Lydia onu öpmek istedi ama Lydia dudaklarını onunkilere değdiremeden Lydia başını geri çekti. Adamın reddi onu öyle derinden yaralamıştı ki ruhu kanıyormuş gibi hissetti.
"Seni anlamıyorum, Seth."

Ve acı gerçek şu ki, bunu yapıp yapamayacağından da emin değildi. Kalbi sızlayarak Maahes'in onları beklediği yere doğru yürüdü.

Seth az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken iç çekti. Seni öpmesine izin vermeliydin.

Ama çocukluğundan beri ilk kez dudaklarının acımaması, batmaması ya da kanamaması hoşuna gitmişti.

Aptal. Kadınlar bundan hoşlanırdı. Bunu biliyordu. Onu bu kadar sert ısirmaktan nasıl bir zevk aldıklarından emin değildi ama ...

Bu dünyada ben de berbatım. Ve o anda, asla yüzleşmek istemediği acı gerçeği fark etti.

O hiçbir yere ait değildi. Özellikle de bu dünyaya.

İyi de oldu. Zaten onun değildi. Asla onun olamazdı.

Güçleri geri geldiğinde, onu bırakıp gidecekti.

Hiçbir fikri yoktu. Burada onun için bir ev yoktu. Arkadaş diyebileceği kimse yoktu. Birdenbire bu dünya onun için Azmodea'dan bile daha korkunç gelmeye başladı.

Neden panik yapıyorsunuz? İster orada ister burada olsun, sonuçlar aynı.

Yalnız olacaktı. En azından burada Azura ve Noir için endişelenmek zorunda kalmayacaktı.

Ama Lydia'nın durduğu yere geri döndüğünde ve Lydia ona bakmayı reddettiğinde, onların işkencesinden bile daha kötü bir acıyı keşfetti.

Gözlerindeki acıyı görmek ve bunu ona verenin kendisi olduğunu bilmek.

* * *

Solin elini açık kapıya vurdu, bunun faydasız olduğunu biliyordu ama burada durup hiçbir şey yapamıyordu.

Madoc onun arkasında volta attı. "Hiçbir şey başaramıyorsun."

"Bu beni daha iyi hissettiriyor ve seni dövmekten alıkoyuyor. Bu yüzden kafana değil de ona vurduğum için minnettar olmalısın."

"Her neyse."

Solin onu görmezden gelerek kendisiyle birlikte kafese kapatılmış olan küçük gruba baktı. Madoc'un yanı sıra Deimos, Phobos, Zeth ve Delphine de vardı. Sanki günlerdir bu çukurda kilitli kalmış gibiydiler.

O ve Madoc gibi Zeth'in de siyah saçları ve mavi gözleri vardı. Phobos ve Deimos ikizdi ve buraya kapatılana kadar, şu anda Lydia'nın peşinde olan Dolophoni'nin liderleriydiler.

Delphine sarı saçlı nadir Rüya Avcılarından biriydi. "Bize kimin ihanet ettiğini bulmamız gerekiyor," diye milyonuncu kez tekrarladı.

Solin homurdandı. "Bunu defalarca konuştuk. Senin hainin umurunda değil. Bulmamız gereken şey buradan çıkmanın bir yolu. Tercihen onlar Lydia'yı öldürmeden önce."

Ama en azından bu odadaki insanların hiçbirinin ona ihanet etmediğini bilmek onu rahatlatıyordu. Bu yüzden onlar onun hapishane arkadaşlarıydı.

Ama kimin vardı? Hangi tanrı bu kadar aptal olabilir?

Deimos onun sırtını sıvazladı. "Ona zamanında ulaşacağız."

"Ya yapamazsak?" Solin onu kaybetme düşüncesinin acısına dayanamıyordu. O, onun dünyasındaki her şeydi. "Gardiyan, eğer ona geri dönmezsem bugün onu öldüreceğini söyledi."

Başını bacaklarının üzerine koymuş yerde oturan Phobos başını kaldırıp baktı. "Belki seni Azmodea'ya geri çeker ve sen de onun yerini bulabilirsin."

"Evet," diye kabul etti Deimos. "Geçen sefer seni nasıl yakaladı?" "Rüyalarım aracılığıyla. Beni tuzağa düşürmek için bir yem gönderdi."

Deimos lanetledi. Burada hapsedildikleri sürece hiçbirinin herhangi bir gücü yoktu. Rüyalarda seyahat etme yeteneği bile.

Tamamen mahvolmuşlardı.

Phobos bakışlarını Delphine'e çevirirken ukala bir sırıtışla, "İyi tarafından bak," dedi. "Muhtemelen er ya da geç, Jericho karısının ortalıkta olmadığını fark edecek ve bizi bulup kapıyı kıracak."

"O haklı. Bebeğim oynamayacak."

Evet, Warcraft ve Hate'in oğlu olarak Jericho müthiş bir tanrıydı.

Yine de Solin cehennemin boyalı yüzüne bakmış ve neler yapabileceğini görmüştü.

Ve şu anda, o canavar onun kızına sahipti ve Gardiyan'ın ona ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Dayan bebeğim. Sana ulaşacağım. Yemin ederim.

Solin sadece düşmanlarının önce onu öldürmemesini umuyordu.

BÖLÜM 16

Lydia, Maahes'in etkileyici evindeki yeni aldığı yatak odasında durmuş, tavandan tabana pencerelerden dünyanın en güzel manzaralarından birine bakıyordu. Evinin ıssız olduğunu söylediğinde şaka yapmıyordu.

Bahsetmeyi unuttuğu şey, evinin sahibi olduğu bir adanın ortasında olduğuydu. Denize bakmayı her zaman sevmiştii ama bu ...

Vay canına. Ona Solin'in Yunanistan'daki evini hatırlatıyordu. Kimin daha iyi manzaraya sahip olduğuna karar vermekte zorlanacaktı.

Ve Seth'e hâlâ kızgın olmasaydı bundan çok daha fazla zevk alırdı.

Piç kurusu.

Gerçekten de onu öpemeyecek kadar iğrenç biri miydi? Buna neden bu kadar kafayı taktığını bilmiyordu ama bu, zaten pek de iyi olmayan egosuna sert bir darbe indirmişti. Kadınların en güzeli olmadığını biliyordu. Aşırı iri gözlerinin ucube bir rengi olduğunu da.

Hatta eski erkek arkadaşlarından biri ondan ayrıldığını çünkü onun kendisine kocaman ürkütücü gözleriyle bir trol bebeği hatırlattığını söylemişti... Bu onu ürperten bir şeydi.

Genellikle gömülü tuttuğu tüm bu acıyı geri getirdiği için Seth'i öldürmek istiyordu.

Ben senin yo-yo'n değilim, dostum. Onun dışında kimseye mantıklı gelmeyen ruh hallerini tahmin etmeye çalışmaktan yorulmuştu.

Bir adam ne kadar sinir bozucu olabilir ki?

Odasındaki bu gümbürtü de neyin nesiydi? Son birkaç dakikadır devam ediyordu, öyle ki gidip onu ayakkabılarıyla dövmeye hazırdı. Yeterince kötü değil miydi? onun duygularını mı incitti? Şimdi de onu delirtmeye mi çalışıyordu?

Ama orada durmuş onun cinayetini düşünürken, zihninin arkasında garip bir his gıdıklandı.

Doğru olmayan bir Şeyler var.

Bunu açıklayamıyordu ama ona ulaşmak ve bir sorun olmadığından emin olmak için karşı konulmaz bir ihtiyaç duyuyordu.

Tabii ki iyi. Gerçekten mi? Bir hiç uğruna ıldırıyorsun.

Yine de bu his devam etti. Aslında, saldırı altında olduğuna ve ona ihtiyaı olduğuna dair tam bir paniğe dönüşene kadar kalp atışlarıyla daha da güçleniyordu.

Çok aptalsın. Gidip onu kontrol et de ne kadar aptal olduğunu gr.

Ve o da yleydi. Hiç şüphesi yoktu. Yoksa kendi başının çaresine bakabilecek biri için neden endişelensin ki?

İyi. Her neyse. "Bu kadar yeter." Ne zararı olabilir ki? En azından ona gülmezdi.

Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Kendisine kızarak odasından çıktı ve onun kapısını çaldı.

Cevap vermedi.

Ve hâlâ o gümbürtü devam ediyordu.

Onları ayıran tahtaya ters ters bakarak, güçlerini kilidi açmak için kullandı. Ama odaya girer girmez, onu yatağında yatarken görünce durdu.

Uykuda, bir k busun ortasındaydı ve sanki biriyle savaşmaya  alı ıyormu  gibi görünüyordu. G mb r gümbür rüyasındaki her neyse ona karşı çırpınırken koluyla duvara vurmasından geldi.

Yanına gitti ve onu uyandırmaya çalıştı. "Seth?"

Hiç cevap vermedi.

Kötü hisleri daha da yoğunlaştı. Onu bir şey mi yakalamı tı? bilin d  i alem? "Seth!" Onu daha da sert sarstı. Yine de uyumaya devam etti.

Adam neredeyse ona  arpacakken Lydia eğildi. Onu uyandırmak için bir şey yapmalıydı.  abuk.

Pekala, eğer onu bu şekilde elde edemezse, başka bir yolu vardı. Onun yanına uzandı, gözlerini kapattı ve güçlerini kullanarak onun rüyalarına girdi.

İhtiyacı olan bağlantıyı kurabilmesi için ona karşı duyduğu korkuyu a ması birkaç dakika sürdü. Sonunda sis dağıldı ve kendini tekrar Azmodea'da buldu.

 rperdi. Neden buraya gelsin ki? Ama ne yazık ki insanların yaptığı buydu. Ya a ına oldukları ya da görmek istedikleri yerleri ziyaret ederlerdi. Seth'in bu cehennem çukuru dışında o kadar az deneyimi vardı ki

Aslında burada olması çok mantıklıydı. Başka nereye gidebilir ki?

Ve onu buraya geri getirdikten sonra incinmiş olsa iyi olur, yoksa onu bulduğunda incinmiş olacaktı.

Daha sonra, gelecekteki bilinçsiz seyahatler için kabul edilebilir rüya yerler üzerine uzun uzun sohbet edeceklerdi.

Beyaz kanatlarıyla karanlık arazinin üzerinde uçarak onu bulmaya çalıştı. İlk başta karanlıkta hiçbir şey göremedi.

"Nerede o?" Kızgın ses onun sağından geldi.

Kendini gölgelerin içine bırakan Lydia, onu takip ederek küçük, uğursuz bir çayıra ulaştı.

Alaycı, erkeksi bir kahkaha yükseldi. "Üç yaşındaki romatizmalı bir kız gibi vuruyorsun." Bu Seth'in sesiydi.

Kalbi sıkışmıştı. Olamaz... Başı

beladaydı.

"Gerçekten bana zarar verebileceğini mi sanıyorsun?" diye meydan okudu konuştuğu kişiye. "Tekrar düşün, kaltak."

Kanatlarını içeri sokan Lydia, onu bulana kadar gölgelerin arasından süzüldü. Bakışları neler olduğuna odaklanırken midesi guruldadı. Yine mi ...

Bir ağaca mızrakla vurulmuş. Tam anlamıyla. Karnına ve göğsüne üç uzun saplı mızrak saplandı ve dört kadın tarafından çevrelenirken orada tutuldu.

Daha önce sesini duyduğu kişi onun saçını tuttu ve sertçe çekti. "Çağır onu. Şimdi!"

"Hayır."

Başını tekrar ağaca çarptı. "Sana zaten yeterince zarar vermedik mi?"

"Bu mudur yani?" Seth alaycı bir tavırla sordu. "Ben bunun ön sevişme olduğunu sanıyordum."

Lydia gördüklerine ve duyduklarına inanamıyordu. Bunlar ona işkence eden Rüya Avcılarıydı. Onu yakalayıp bu cehenneme geri sürükleyebilmek için uyumasını bekliyor olmalıydılar.

Lanet olsun. Doğduğundan beri bildiği bir tehlike hakkında onu uyarmak aklına bile gelmemiştir. Aptalca bir şekilde, herkesin Rüya Avcısı güçlerine karşı dikkatli olması gerektiğini bildiğini varsaymıştı.

Ama Seth Yunan değildi.

Rüya Avcısı elini tekrar adamın saçlarına daldırdı, böylece adamın başını kendi saçlarına doğru çekebildi. "Ne yazık ki geçen gece seni yakaladığımızda ne kadar güzel olduğunu bilmiyorduk. Phono bile etkilenirdi."

"Siktir git."

Ona gülümsedi, sonra dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekti.

Kadın geri çekilip dudaklarından kan akarken Seth hırladı. Seth kanı ona tükürdü ama Seth kanı savuşturdu ve ona ters vurmadan önce güldü.

Lydia onun kendisini neden daha önce öpmediğini anlayınca midesi bulandı.

Nasıl unutabilirdim? Gördüğü onca şeyden sonra?

Ama sonra kendi hasarlı geçmişine o kadar dalmıştı ki, Seth'in öpücüklerin kan ve acı olmadan da gelebileceğini bilmediği gerçeğini gözden kaçırmıştı.

Beni öptüğünde ben bile onu ısırdım.

Geri çekilmesine şaşmamalı. Onu incitmek istememişti. Sadece kendini daha fazla zarardan korumaya çalışıyordu.

Her nasılsa onu ısırmayı unutmuştu. Ama Seth'in unutmadığına bahse girerdi. Nasıl unutabilirdi ki? O sadece ona bir ses vermeye çalışıyordu ve bunun için onu incitiyordu.

Birinin size verdiği acıyı her zaman hatırlamanız, ancak nadiren önce sizin ona verdiğiniz zararı hatırlamanız ne kadar garip.

"Al, Maia." Rüya Avcılarından biri işkencecisine bir bıçak uzattı. "Onu hadım etmeye ne dersin? Sence bunu yaparsak rüyalarından gerçek hayatına geçer mi?" Başını kaldırıp Seth'e baktı. "Ne? Zekice bir cevap yok mu? Bu mu?"

Seth mızraklardan birini tekrar göğsünden çıkarmaya çalışırken hiçbir şey söylemedi.

Lanet şey yerinden kımıldamadı.

Onu kendi isteği dışında bu diyara sürükleyen dört kadına ters ters baktı. "Ne isterseniz yapın. Zaten vaktinizi boşa harcıyorsunuz. Lydia benim için gelmeyecek."

Sevdiği kişi o değildi. Ve bir mucize olsa bile ona hala kızgındı. Onu ağaca çivilemediği için şanslıydı.

Maahes'in evinde tekrar özür dilemeye çalıştığı anda, Maahes kapıyı yüzüne kapatmıştı.

Yıkılmış bir halde odasına gitmişti. Yapacak başka bir şey ve konuşacak kimse olmadığı için uyumaya çalışmak gibi bir hata yapmıştı.

Daha iyi bilmeliydi. Neden kendini güvende sanmıştı ki? Uyku ona hayatında bir kez bile huzur vermemişti. Onu sadece zayıf ve saldırılara açık bırakmıştı.

Rüya Avcısı bıçağı onun boynuna doğru kaldırdı. "Nerede Bu sefer seni bıçaklamamı mı tercih edersin? Hmm?" Bıçağı adamın boğazının çukurunda gezdirdi. "Burası bıçaklanmak için her zaman acı verici bir yerdir."

Bıçağı göğsüne kadar takip etti ve bıçağın altında kanlı bir şerit oluşturdu. "O zaman her zaman kalp vardır, ya da..." Elini onun sikine götürdü. "Peki ne olacak? Eğer sana zarar verirsek

Rüyada yeterince kötü olursanız, bu yaraları uyanırken de yanınızda taşırsınız. Bu yüzden yerinizde olsam, hala yapabiliyorken onu arardım."

Kararlı bir inkârla başını salladı. "Bunu yapmayacağım." Lydia'yı asla tehlikeye atmazdı.

"Bu gece sen olmak berbat bir şey." Adamın sikini bıçaklamak için kolunu geri çekti.

Seth şimdiden hissedebildiği acının beklentisiyle gerildi ve nefesini tuttu.

Bir kez olsun gelmedi.

Onu bıçaklayamadan, gölgelerin arasından bir karaltı koşarak geldi ve onu yere düşürdü.

İlk başta hayal gördüğünü sandı. Ama karanlıkta parlayan topaz gözlerin ışıltısı hiç de yanıltıcı değildi.

Lydia kadının üzerine çullanmış, yapabileceğini bilmediği bir vahşilikle onu yere seriyordu. Diğer üçü kendilerini ona doğru fırlattılar.

"Lydia, arkada!"

Ayağa kalktı ve sırtının etrafında döndürdüğü bir asayı öne doğru savurdu. Sert ucuyla kadınlardan birini yüzüne doğru yakaladı, ardından bir kadına vurdu. İkincisini kafasından. Üçüncüyü ise ortasından yumrukladı.

Ona hakkını vermek zorundaydı. Kendini nasıl idare edeceğini biliyordu ve bu onun aklına bile gelmeyecek bir beceriydi. Onu yakaladığında güçlerini almış olması iyi bir şeydi. Yetenekleriyle onu yenebilir ya da yenemeyebilirdi ama vücuduna kesinlikle zarar verirdi.

Birkaç dakika içinde dişi köpekler kaçmaya başladı. Onlar kaçarken, arkalarından bağırdı. "Haber salın, sizi orospular. Bu diyarda benimle savaşmak istiyorsanız daha fazla pratik yapın ve ciddi destek getirin."

Nefes almakta zorlanırken, yüzünü ona döndü.

Hayatı boyunca, onun sonsuza dek yok olduğunu düşündüğü bir parçasına dokunan gözlerine düşen dağınık saçlarından daha güzel bir şey görmemişti.

Kalbi.

Saçlarını geriye atarak asasını yere fırlattı ve ona doğru koştu. "Hâlâ benimle misin?"

Gövdesindeki mızraklara baktı. "Ne yazık ki Dürüst olmak gerekirse, yaşadığım diğer seanslara kıyasla bu seans o kadar da kötü değildi."

Yorgun bir şekilde iç çekti. "Mizah anlayışını en tuhaf zamanlarda buluyorsun." Kaşları çatıldı, alttaki mızrağa uzandı. "Bu acıtacak. Çok özür dilerim."

Onu çekip çıkaramadan durdurdu. "Neden buradasın?"

Lydia onun sesindeki tuhaf tını karşısında durakladı. Gerçekten de hiçbir şey anlamıyordu. "Bilmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Bana çok kızmıştın. Benimle bir daha konuşmayacağını sanıyordum."

Onun elini kendi elinin içine aldı ve sıkıca tuttu. "Bebeğim, her zaman senin için gelirdim."

"Ama ben seni aramadım."

"Gerek yoktu. Bana ihtiyacın olduğunu biliyordum. Şimdi dayan." Mızrağı olabildiğince hızlı bir şekilde çekip çıkardı, onu mümkün olduğunca acıdan kurtarmayı umuyordu.

Kadın onu diğer ikisinden kurtarıırken Seth dudağını ısırıldı. Yere düşmesine izin vermek yerine onu kendine doğru çekti ve yakınında tuttu.

Kolunu omuzlarına atarken kulağına "Dayan," diye fısıldadı. "Seni eve götüreceğim."

* * *

Seth yavaşça uyandı. Tam bir dakika boyunca, kendini tekrar odasında ya da daha kötüsü Noir'ın işkence odasında bulmamak için gözlerini açmaya korktu.

Ama değerli zambağının kokusunu aldığı anda güvende olduğunu anladı.

Gözlerini kırpıştırarak açtığında, var olan en güzel kadını gördü.

Adam kırıdayamadan gömleğini yırtmaya başladı, karnını ve göğsünü ortaya çıkaracak şekilde yukarı çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"O sürtüklerin seni yaralarını yanında getirecek kadar incitmediğinden emin olmak. Yemin ederim, eğer yaparlarsa, onları takip eder ve durmam için bana yalvarana kadar dişlerini dökerim ve o zaman bile..."

Lydia en inanılmaz şeyi duyunca donup kaldı. Seth'in kahkahası.

Sersemlemiş bir halde bacaklarının üzerine oturarak ona kaşlarını çatı ve gülümsemesinin tüm yüzünü aydınlatıp onu daha da yakışıklı yapmasına hayret etti.

Gerçekten de en buz gibi kalbi bile eritebilecek sevimli bir gülümsemesi vardı.

Ama onun ruh hali karşısında tamamen şaşkıındı. "Bunu komik mi buluyorsun?"

"Hayır," diye nefes aldı. "Bunu bir mucize olarak görüyorum." Uzandı ve eliyle yüzünü kavradı. "Gerçekten benim için geldin."

Gözlerini kapatarak yanağını adamın avucuna sürttü ve adamın teninin kendi teninde yarattığı hissin tadını çıkardı. "Sana yapacağımı söylemiştim."

Ama buna hiç inanmamıştı. Tek bir kalp atışı için bile. Kelimeler ucuzdu.

Eylemlerin maliyeti.

Yine de saldırganları defetmiş ve onu eve getirmişti. Tıpkı söylediği gibi.

Elini bıraktı ve vücudunda yara olup olmadığını araştırmaya geri döndü. Bu onu dayanamayacağı kadar tahrik etmeseydi çok da umursamayacağı bir şeydi.

Ve onun üzerine eğilip yumuşak saçlarını göğsüne döktüğünde, sadece onun kokusundan bile neredeyse boşalacaktı.

Lydia, onun her hareketini takip eden mavi gözlerdeki ateşi görünce duraksadı. Bundan da öte, adamın ona duyduğu arzunun kalçasında kabardığını hissetti.

Birbirlerine bakarken ikisi de hareket etmedi, ikisi de hareket etmekten korkuyordu. Hareket ederlerse diğerinin nasıl tepki vereceğinden korkuyorlardı.

Yanlış bir söz ya da hareketin bu anı mahvedeceğini biliyorlardı ve bu, ikisinin de kazara bozmak istemediği bir şeydi.

Ama Lydia hiçbir zaman hiçbir konuda çekingen olmamıştı. Elini adamın çıplak göğsünde gezdirebilmek ve oradaki kesik kas duvarını hissedebilmek için gömleğini tamamen çözdü.

Adam

Göğüslerinin üzerinde hafif bir kızıl saç teli vardı. Sekiz paketlik karnının üzerinde kaybolan saçlar, göbeğinin altında, en kalın olduğu yerde tekrar toplanıyordu. bakışlarını onun için şişmiş olan kısmına çevirdi.

Bununla birlikte, teninde çok parlak bir şekilde göze çarpan dövmesiydi. Onu ilk çağıran şey buydu. Kendini rahatlatmak için ortaya çıkardığı tek şey.

Noir'ın ondan çaldığı ilk cennet.

Şimdi onu rahatlatan ve acısını dindiren kişi olmak istiyordu. Etrafında olup bitenlerden kaçmak için bir kuşun kanatlarına ihtiyacı olmadığını ona göstermek istiyordu. Kendi bedeninde yaşayabileceği bir zevk olduğunu.

Seni sevmeme izin ver, Seth.

Ama inatçı iblis lordu bunu herhangi birinden kabul eder miydi? Kendisinden bile. Yoksa o kadar kötü hasar görmüştü ki hiçbir şey onu tekrar bütün yapamaz mıydı?

Lydia dişlerini sıkmak için öne doğru eğildiğinde Seth dişlerini sıktı. dilini yutma izinin üzerinde gezdirdi. Ortaya çıktığından beri ilk kez ondan ve işaret ettiği şeyden nefret etmiyordu.

Gözlerini kapatarak kendini onun dudaklarına ve teninin çok altına ulaşan ve sahip olduğunu hiç hayal etmediği seviyelerde onu yatıştıran sıcak dokunuşlara teslim etti. Duyuları alev alev yanıyordu, sonunda aldığı zevkten başı dönüyordu. onu kollarına almak.

Ellerini gömleğinin altında ve sırtında gezdirdi, Teninin ne kadar sıcak ve yumuşak olduğunu. Ne kadar güzel kokuyordu. Kendini tamamen onun okşamalarına teslim ederken etraflarındaki her şey kayboldu. Hayal ettiğinden çok daha tatlı olan okşamalara.

Ve nasıl yapabildi? Hiç kimse ona böyle dokunmamıştı.

Sanki önemliymiş gibi.

Nazik dokunuşunda hiç acı yoktu. Tırnakları derisini parçalamıyordu.

Ama onu daha fazla hissetmeye çalıştıkça üst kısmı onu hayal kırıklığına uğratmaya başlıyordu. "Hiç adil değil," diye fısıldadı kulağına. "Üzerinde hâlâ bir tişört var."

Anında yok oldu.

Seth onu mükemmel bir şekilde görünce nefesini içine çekti. şekillendirilmiş göğüsler. Ten rengi onunkine kıyasla çok solgundu. Bir şey mantıklı gelmiyordu çünkü o Parlak güneş ışığının dünyasında ve o kadar uzun süre karanlıkta yaşamıştı ki güneşe zar zor tahammül edebiliyordu.

Ağzı sulanarak, ellerini dolduran göğüslerini avuçladı ve onların cömertliğine gülümsedi. Dilini sağ göğsünün sıkı meme ucunda gezdirebilmek ve nihayet tadına bakabilmek için onu yukarı kaldırdı.

Mmm... en iyi fantezisinden bile daha etliydi ve sarhoş olana kadar vücudunun her santimini tatmak istiyordu.

Lydia, Seth'in onu sırtüstü çevirirken dilinin göğsüne değmesiyle ürperdi. ondan uzaklaşıyor.

Sonra bir göğüsten diğerine geçerek önce diliyle sonra da bıyıklarıyla meme uçlarını gıdıkladı. Tüm vücudunun inanılmaz bir mutlulukla sarsılmasına neden olan bir şey. Bir erkeğin bunu yapabileceğini kim bilebilirdi? İblis efendisi son derece yetenekliydi. O kadar ki birkaç dakika sonra sadece bu yüzden boşaldı.

Başını arkaya atarak, dünyası patlarken coşkuyla güldü.

Seth onun kendisine karşı ürperdiğini hissedince gülümsedi. Adının dudaklarındaki sesi ...

Şarkıların en tatlısıydı ve ona bu sesi verdiği için çok minnettardı.

Daha önce partnerlerini memnun etmekten hiç zevk almamıştı. Geçmişte, bu özel beceriyi, onları kendisinden daha hızlı uzaklaştırmanın bir yolu olarak geliştirmişti, böylece kendi rahatlamasını bulabilirdi ve onlarla işim bitsin.

Ama Lydia'yla bunun uzun sürmesini ve ona daha önce hiç olmadığı kadar zevk vermesini istiyordu. O Bu yataktan ayrıldığında onunla geçirdiği tek bir dakikadan bile pişmanlık duymayacağından emin olmak istiyordu.

Lydia dudaklarını yaladı, vücudu tekrar yatışırken Seth ellerini göğüslerinde gezdirmeye devam etti ve dişleriyle hafifçe tenini ısırды. Lydia onu öpmek için kendini yukarı kaldırdı.

Tekrar geri çekildi.

"Seth-"

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Ona bakarken sertçe yutkundu, sonra dudaklarını onunkilere doğru indirdi. Tüm vücudu gergin ve kaskatı kesilmişti. Onun öpücüğünü beklerken neredeyse sinecekti.

Adam onu izlerken Lydia parmağını adamın ağzında gezdirdi. "Bir öpücüğün acıtmaması gerekir, Seth."

Sanki onun deli olduğunu düşünüyormuş gibi

kaşlarını çattı. "Güven bana."

Seth ona bir an bile inanmamış olsa da başını salladı. Öpücükler kadınları incitmezdi. Ama onu her zaman incitirlerdi. Kim verirse versin, sonuç hep aynıydı.

Kadın dudaklarını onunkilere bastırırken, kendini gelecek acıya hazırladı. Dudaklarını hafifçe ısırırken ellerini saçlarına gömdü ve adamın her tarafını ürpertti. Ve o zaman

dilini ağzına sokup dilini okşadı ve dişlerini kızdırdı, bundan yıldızlar gördüğüne yemin etti.

Lydia onun kendisine karşı gevşediğini hissedince gülümsedi ve Sonunda kontrolü ele geçirene kadar öpücüğün içine daha fazla giriyordu.

Şimdi hayret etme sırası ondaydı. Yüzyıllar boyunca pek çok erkek arkadaşı ve sevgilisi olmuştu ama hiçbirini onu böyle öpmemişti.

Sanki onun soluduğu hava gibiydi. Ellerini onun yumuşak buklelerine daldırdı ve en tatlı okşamalarla parmaklarını sarmalarına izin verdi. Nedenini bilmiyordu ama bu bukleler onu her zaman gülümsetiyordu. Muhtemelen onunki gibi saçlar nadir olduğu içindi. Sadece alışılmadık rengi değil, buklelerinin ipeksi yapısı da. Çılgın bir kaosu içinde kıvrılma şekilleri

Asi ve yine de kontrollü ve biçimlendirilmiş. Her zaman bir çelişki. Tıpkı onun gibi.

Ve o anda, nefesleri birbirine karışırken ve adam ona karşı inlerken, kadın en şaşırtıcı keşfi yaptı.

Onu seviyordu.

Gerçekten.
Derinden.

Ve tüm kalbiyle.

Evet, onu delirtiyordu. Onu çıldırtmanın en üst seviyesine çıkarmanın ve onu motive etmenin bir yolu vardı. onu öldürmek istiyordu.

Ve aynı zamanda, kalbini kırdı ve vücudunu nereye saklayacağını bulmaya çalışırken bile dokunuşunu arzulamasına neden oldu.

Ama en önemlisi, ona her baktığında kendini bir tanrıça gibi hissediyordu. Saf ve basit. Ve ona bu şekilde sarıldığında, neredeyse güzel olduğuna inanabilirdi.

Seni seviyorum, Seth.

Keşke bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edebilseydi. Ama o daha iyi biliyordu. Ona inanmaya hazır değildi. Çok incinmişti. Ama zamanla, onun bunu görmesini sağlayacaktı. Bir şekilde.

Seth'in kafası Lydia'nın ona tutunma şekliyle doldu ve onu hiç incitmeden dudaklarından öptü. Daha önce hiç bu kadar tatlı bir şey hayal etmemişti. Daha etli.

şimdi insanların bunu neden arzuladıklarını anlıyordu. Neden bunun için ölmeye ve öldürmeye istekli olduklarını.

Ve onu içine çekerken, ruhunun en karanlık kısmından bir ihtiyaç geldi.

Sev beni...

Onun kalbi için yanıp tutuşuyordu ve nedenini bilmiyordu. Ama ne zaman onunla birlikte olsa...

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Hiç acı hissetmedi.

Sadece o. Gülümsemesi onu ruhunun en soğuk kısmına kadar ısıtıyordu. Ve onun üzerinde ne kadar gücü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Noir onun bedenine sahip olabilirdi.

Ama onun kalbine ve kuşatılmış ruhuna sahipti.

Onun kollarında, yeniden hayal kurma yeteneğine sahipti. Belki de, sadece belki de, kullanılıp atılacak değersez bir bok parçası olmadığına inanmak için.

Belki de bir kez olsun, onu tutmaya değerdi.

O anda kendini daha önce hiç olmadığı kadar açıkta ve savunmasız hissetti. Çünkü asla inkâr edemeyeceği bir gerçeği biliyordu.

Lydia bu dünyada, yukarıda ya da ötesinde, onu tek bir sözüyle yok edebilecek tek kişiydi.

Bunu kendine nasıl yapabildi? Kimsenin ona yaklaşmasına izin vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Yine de onu uzak tutamıyordu. Çok canlıydı, çok tatlıydı ve ona bakışı ...

Sanki önemliymiş gibi.

Onun gözlerinde her zaman olmak istediği adamı görüyordu ve onu asla hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Lydia, ham güçle dalgalanan o muhteşem vücuda bakabilmek için onu şakacı bir şekilde ters çevirdi. Kadın göğsünden en sulu kalça kemiğine kadar öptü.

Ama elini hafifçe sikine dokundurduğunda, adam ondan uzaklaştı ve onu okşamasını engellemek için bileğini kavradı.

Bu refleks onu tamamen hazırlıksız yakaladı. Daha önce hiç daha önce bir erkek ona bunu yapmıştı. Genellikle dokunulmak için yalvarırlardı.

Bir kez daha onu şaşırttı. Şaşkınlıkla onun belirsiz bakışlarına karşılık verdi.

Sonunda açıklamadan önce kızın elini kaldırıp göğsüne yasladı. "Beni orada incitmek için sonuna kadar beklersen senin için çok daha iyi performans gösterebilirim."

Onu en çok neyin incittiğini bilmiyordu, adamın sesindeki samimi dürüstlük mü yoksa adamın yüzünde gördüğü acı beklentisi mi?

Gözleri. Sanki ona hizmet edip gitmekten başka bir amacı olmayan eğitilmiş bir maymundan başka bir şey değilmiş gibi konuşuyordu.

Elleri titreyerek, adamın alnındaki bukleleri geriye doğru taradı. "Seninle hiç kimse sevişmedi mi?"

Kaşlarını çatarak başını eğdi. "Sevişmek mi? Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Tabii ki bilmiyordu. Çünkü hiç kimse ona sevgi dolu bir elle dokunmamıştı. Onu kullanmışlar, istismar etmişler ve sonra da tüm hayatı boyunca bir kenara atmışlardı.

Ama bu değişecekti.

Ona gülümsedi. "Öğrenmek üzeresin, ama sana zarar vermeyeceğime güvenmelisin."

"Yapabilir miyim bilmiyorum."

İşin en üzücü yanı da ona inanmış olmasıydı. "O zaman sana öğreteceğim."

Seth'in bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Beş ipek eşarp ortaya çıktı. Birini adamın bileğine doladı, sonra da yatağa bağladı.

Kadının niyeti karşısında paniğe kapıldı. "Seni hoşnut etmeyecek ne yaptım?"

Başını onun göğsüne koydu ve salladı. Sonra gözlerindeki samimiyeti görebilmesi için onunla bakışlarını kilitledi. "Bebeğim, bu cezalandırmayla ilgili değil. Bu zevkle ilgili. Senin zevkinle. Güven bana."

Bunu söyleyip
duruyordu. Cesareti
var mıydı?

Onu mutlu etmeye çalışarak, kendisini dehşete düşürmesine rağmen onun yaptıklarına boyun eğmeye zorladı.

Kollarını ve bacaklarını bağladıktan sonra tereddüt etti. "İyi misin?"

Emin değildi. Bu savunmasızlık hissinden nefret ediyordu. Birinin merhametine kalmış olmaktan. Hem de hiç.

Ama ona bir söz vermişti.

"Sanırım," diye yalan söyledi.

Bakışlarını ona doğru daralttı, sanki onun sahtekârlık. "Güven. Bana güven. Bundan gerçekten keyif alacaksın." Ve bununla birlikte onun gözlerini bağladı.

Seth, artık kendini koruyamadığı için kadının ona ne yapacağından korkarken nefesini tuttu.

Ta ki onun uzun, yumuşak saçlarını göğsünde hissedene kadar. Çok hafifti.

Bir kelebeğin öpücüğü gibi etini okşadı. Kadın ona hafifçe vururken gözleri yuvalarından fırladı. Ama acı yoktu.

Sadece tatlı bir işkence.

Yavaşça, alaycı bir şekilde onu tekrar öpmeye başladı. Önce dudaklarını, sonra boynunu ve kulaklarını. Vücudu yanana kadar yaladığı ve içine üflediği kulakları. Çıplak göğüsleri adamın tenine yapışmış haldeyken, kadın kendini adamın vücudundan aşağıya doğru kaydırıyor ve yol boyunca adamın etini kemiriyordu.

Tamam, bu iyiydi.

Aslında, iynin çok ötesindeydi. Lydia ne zaman istese Onu bağlayıp bu şekilde işkence etseydi, en istekli kölesi olurdu.

Sonra onun sıcak nefesini sikinin üzerinde hissetti. İstemsizce gerildi.

Parmakları onun ucunda dans etmeye başladı, ta ki içinden sızıntılar gelene kadar. Nefes nefese kalan adam, kör zevk onu tüketirken dudağını ısırdı. Yavaş ve kolay bir şekilde, kıvrımlarla oynayana kadar nemini şaftından aşağı doğru ovuşturdu.

Vücudunun ortasına. Tırnaklarını çok hafifçe aralarından geçirdi ve sonra elini aşağıya doğru kaydırdı. Onu şimdiye kadar bildiği en nazik okşamayla

kavradı. Sırtını kamburlaştırarak, bunun ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek homurdandı.

Sonra daha da iyi bir şey hissetti.

Onu ağzına aldı ve öleceğini düşünene kadar dilledi. Bundan da öte, onun zevk mırıltılarını duydu. Onu tatmaktan gerçekten zevk alıyordu.

Buna inanamıyordu.

Daha önce hiç kimse ona bunu yapmamıştı. Hiç kimse.

Karşılığında onu memnun edebilmek için kendini tutmaya çalıştı. Ama kadın ağzı, dili ve elleriyle acımasızca yalıyor, emiyor ve her santimini okşuyordu.

Durduramadan boşaldı.

Yine de geri çekilmedi. Aksine, adamın son titremesini de emene kadar onu tatmaya ve memnun etmeye devam etti. Doymuş bir vücut.

Ancak o zaman onu bıraktı. Nazik bir elle göz bağıını çözdü ve gülümsedi. "Hâlâ hayatta mısın, bebeğim?"

Kendisi için kullanılan sevgi sözcüklerinin onun dilinden dökülmesine asla alışamayacaktı. "Hayır, sšn." Bundan sonra nasıl olabilirdi ki?

Adam ona tokat atmış gibi geri çekildi. Sonra gözleri kaynağını anlayamadığı bir öfkeyle karardı. "Um... um... Seth?"

Bu buz gibi ses tonu onu son derece temkinli yaptı. Özellikle de hâlâ bağılı ve onun merhametine kalmışken. "Lydia?"

"Az önce bana Su-san mı dedin?"

Yabancı sözcüğü duyunca kaşlarını çattı. "Susan mı? O da ne?"

Sesi hâlâ buz gibi bir zehirle kaplıydı. "Bir kadın ismi."

"Böyle bir ismi hiç duymadım."

"O zaman bir dakika önce bana ne dedin?"

Bunu anlaması bir dakikasını aldı. "Yani sšn?"

Adam tekrar söyleyince Lydia bakışlarını kıstı. Ve daha önce de olduğu gibi, bu da onda onu tekmeleme isteğı uyandırdı çünkü kulağa Ses-sahn gibi geliyordu - onun aksanına sahip birinin Susan ya da Suzanne ismini söyleme şekli. "Evet. Kim o?"

"Kim değil. Mısır dilinde zambak

anlamına geliyor." "Zambak mı?

Gerçekten mi?"

Başını salladı.

Ona seslenmek için ne tuhaf bir şey. "Neden Lily?"

"Mısır'daki tüm çiçekler arasında en kutsal ve en güzel olanıdır. Çamurda çiçek açarlar ve karanlıkta tanrıların bir armağanı gibi parlarlar ve size bir şey ne kadar kötü olursa olsun, daha iyi olacağını hatırlatırlar. Gece ne kadar karanlık olursa olsun, ışık sizin için gelecektir. Eğer onlardan içerseniz, sizi sakinleştirip yatıştıracak ve yaralarınızı iyileştirecek güce sahiptirler." Sonraki sözlerini söylerken duygu ve samimiyetle doluydu. "Sen benim sšn'umsun ve her zaman öyle kalacaksın."

Lydia gözlerinde yaşlar birikirken dudaklarını birbirine bastırdı. Bu sözler kalbinin hızla çarpmasına neden olurken, sšn'un kendisine rastgele söylenmiş bir sevgi ifadesinden çok daha fazlası olduğunu fark etti.

Bunu düşünmüş ve bir amaç için seçmişti.

Seth sanki ona ulaşmaya çalışıyormuş gibi yatakta kıvranıyordu. "Seni üzmemek istememiştim Lydia. Üzdüysem özür dilerim. Eğer beni çözersen, şimdi seni memnun edeceğim."

Gözyaşlarını geri çekti ve ona titrek bir gülümseme sundu. "Beni üzmedin. Hem de hiç." Onun elini Kolyeyi kenara çekerek meme ucunu tekrar yaladı. "Bu senin beni memnun etmenle ilgili değil. Benim sana zevk vermemle ilgili. Ve bebeğim, dünyanı sarsmak üzereyim."

* * *

Saatler sonra Seth, Lydia uyurken ona doğru kıvrılmış halde yatakta uzanıyordu. Kalçaları kasıklarına bastırarak ve göğüsleri kollarına dayanacak şekilde ona tamamen sarılmıştı.

Koklayabildiği ve hissedebildiği tek şey oydu ve tek istediği de buydu.

Bugün ona yaptığı tüm o inanılmaz şeylere hâlâ inanamıyordu.

Bu ...

Kelimeler kifayetsiz kaldı.

Şimdi tamamen doymuştu ve mümkün olduğunu hiç düşünmediği bir şekilde sakindi. Dünyada her şey yolundaydı ve neredeyse tek bir tanrı gücüne bile sahip değildi.

Bunun olabileceğini kim düşünebilirdi ki?

O, Muhafızların en vahşisi.

Noir'ın yapabileceği en kötü işkenceye dayandı, gördüğü en küçük kadın tarafından evcilleştirildi.

Ve bunu dayakla ya da hakaretle yapmamıştı. Onu

tek bir öpücükle kırmıştı.

Hiç mantıklı gelmiyordu. Kendi isteği dışında Noir'a satılmıştı ve o zamandan beri her gün bu sahiplikle savaşıyordu. Ama kendini isteyerek ona vermişti. Sorgusuz sualsiz ve pişmanlık duymadan.

Seth yanağını onun saçlarına sürttü ve gülümsedi. O gün bildiği tek mutluluk olmuştu. Ve onun aksine, gözlerini kapatıp uyumaktan korkuyordu.

Bunu yaparsa, uyandığında tüm bunların bir rüya olduğunu göreceğinden korkuyordu. Ya da daha kötüsü, her şeyin tekrar elinden alınmasından.

Tanrılar onun mutlu olmasına hiç izin vermemişti. Şimdi bu neden değişsin ki?

Lydia aniden, sanki bir şey onu şok etmiş gibi yatakta sıçradı. Nefes nefese ona doğru uzandı ve çıplak vücudunu aramaya başladı.

Kadının hareketleri onu endişelendiriyordu. "Ne yapıyorsun?"

Ma'at'ın ona verdiği kolyeyi avucunun içinde sıktı ve sonunda biraz sakinleşti. "Bu neden işe yaramadı?"

"Anlamıyorum."

Onu sıkıca kavradı. "Teyzenin bunu sana verirken ne dediğini hatırlıyor musun? Seni koruyacağını- ama yine de olmadı. Sen onu takarken Rüya Avcıları sana saldırdı ve seni yaraladı."

Kadın zinciri bırakana kadar zinciri çekti ve zincir çıplak göğsünün üzerine düştü. "Ama sadece rüyamda yaralandım. Rüya Avcısı beni bıçaklamaya başlamadan önce bana dedi ki
Rüyanın dışında da zarar görmeliydim ama görmedim. Belki de işe yaramıştır."

Lydia bunu düşünürken biraz sakinleşti. Belki de haklıydı.

Yine de, az önce mışıl mışıl uyurken gördüğü kötü önseziden kurtulamıyordu. Seth'in
Noir tarafından Azmodea'ya geri sürüklendi ve Solin'i bulduğu odaya benzer bir odaya konuldu.

Tekrar tekrar, onun tacizini çok net bir şekilde

gördü... Her ayrıntısıyla.

Başına son kez böyle bir şey geldiğinde, annesi birkaç gün sonra ölmüştü.

Ve tam da öngördüğü şekilde.

BÖLÜM 17

Lydia, Seth'in iPod'unu nasıl çalıştıracağını anlamaya çalışmasını izlerken güldü. Sadece o, başının iki yanından aşağıya doğru inen siyah kulak içi kulaklıkları takarken kaşlarını çatarak bu kadar seksi görünebilirdi.

"Bu da bir iblis tarafından yapıldı, değil mi?" Sesi odanın içinde gürledi.

Lydia kulaklıklardan birini çıkardı. "Çok yüksek sesle konuşuyorsun. Konuşurken her zaman bunlardan birini çıkarmalısın ki yanlışlıkla insanlara bağırmayasın."

"Ah. Üzgünüm." Hayal kırıklığı içinde içini çekti. "Bunun nasıl müzik çaldığını anlamıyorum."

"Sadece müzik çalmıyor. Her türlü şey için kullanabilirsiniz. Burada resimlerim, oyunlarım, hatta filmlerim var."

"Ne tür resimler?"

Lydia omuz silkti. "İngiltere'deki evimden bazı fotoğraflar var." Oturma odasından bir fotoğraf bulana kadar albümünü karıştırdı, sonra da görebilmesi için ona doğru uzattı.

Seth yeşiller ve sarılarla dekore edilmiş sakin odayı inceledi. Çok sade ama bir o kadar da kadınsıydı. "Güzelmış."

"Bunu sevdim." Başka bir fotoğrafa kaydırıp ve ona uzattı. "Burası benim arka bahçem."

Ona bir ormanı hatırlatıyordu. Yine de sakin ve davetkârdı. Dürüst olmak gerekirse, onu burada tuttuğu için biraz suçlu hissediyordu.

onu kaçırmısaydı Şu anda evde olabilecekken.

Güvende olabilirdi. Ama onun için.

"Özlemiş olmalısın."

Cevap vermeden öne doğru eğilerek ona fotoğraflar arasında nasıl geçiş yapabileceğini tekrar gösterdi. "Sadece Őuna basın ve doğrudan kaydırın."

Kadının dediğini yaptı ve evinin ve komşusunun bahçesinin daha fazla fotoğrafını buldu. Ama Solin ve onun kollarını birbirine dolamış fotoğraflarından birine ulaştığında, içindeki tüm mutluluk yok oldu.

Solin'i nasıl unutmuş olabilir? Çünkü sen istedin.

Evet, ama bu onu doğru yapmaz.

Lydia elini onunkinin üzerine koydu. "Seth? Neyin var?" Ben bir pislik ve enayiyim. Sorun bu işte.

Hepsinden önemlisi, o bir aptaldı.

Seth suçluluk duygusu onu ele geçirdiği için önce konuşamadı. Sesini tekrar bulduğunda ona ters ters baktı. "Nasıl olur da sen..."

Bu olayda da yaralı masum rolünü oynamaya devam etti. "Neyi nasıl yapabilirdim?"

Seth ona Solin'le olan fotoğrafını gösterdi. Yüzlerindeki sevgi ve mutluluk... Bu yüzden dayak yemeyi hak etmişti. Ona asla dokunmamalıydı.

"Senin için yaptığı onca şeyden sonra Solin'i nasıl aldatabilirsin?"

Bön bön baktı. "Affedersiniz?"

Kızın sahte kızgınlığı karşısında öfkesi arttı. Kızdığı adamı savunduğu için ona kızmaya hakkı yoktu. berbat. "Beni duydun."

Lydia, onun kendisi hakkındaki varsayımı karşısında çok şaşırmıştı. Solin'le olan ilişkisi hakkında ne diyeceğini bilemiyordu.

Bakışları daha da daraldı. "Bunu mazur göstermek için bir yalan mı uydurmaya çalışıyorsun?"

İşte bu, onun öfkesini hızlı bir şekilde tetikledi. Ona tokat atmamak için kendini zor tuttu. Konuştuğunda, sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyordu. "Hiçbir şey düşünmek zorunda değilim." O bakışlarıyla onu bir aşağı bir yukarı taradı. "Ben... sen..." Öfke içinde kekeleyip duruyordu.

"Seni çok seviyor."

"Ve ben onu seviyorum!" diye tersledi.

"O zaman bunu bile bile benimle nasıl seks yapabildin?"

Seth'in alt uzuvlarını işaret etti. "Çünkü onunla seks yapamıyorum." Kelimeyi söylerken neredeyse boğuluyordu.

Seks ve Solin düşüncesi bile midesini

bulandırıyor. "Neden olmasın? İktidarsız mı?"

Tiksintiyle ürperdi. "Hayır... Bilmiyorum. Neden bileyim ki? Ew! Tanrım! Kesin şunu! Ew! Ew! Ew! Vücudunun o bölgesini düşünmek istemiyorum. Beni ilgilendirdiği kadarıyla,

Onlardan birine sahip değil ve belinin altında ayaklarından başka bir Şey yok." Ellerini havaya kaldırırken öğürür gibi bir ses çıkardı, Solin'in herhangi biriyle seks yaptığı düşünceinden dayanamayacağı kadar iğrenmişti. "Evet, çocukça davrandığımın farkındayım ama umurumda değil. Ben de öyle hissediyorum. İğrenç! Kim babasıyla seks yapmak ister ki? İğrenç, iğrenç, iğrenç... İğrenç!"

Seth yatağa geri oturdu, inanılmaz derecede sersemlemişti. Kızın öfkesi ve aşırı tepkisi yüzünden de değil. Bunların herhangi biri doğru muydu?

"Ne?" diye sordu.

"Evet," diye tersledi, başını ona doğru sallayarak, "beni duydun. Enstest benim ailemde yok, dostum. Bil diye söylüyorum."

Tamam, Şimdi de kızın kendisine hakaret ettiği izlenimine kapılmıştı. "Ne ima ediyorsun?"

"Dallanmayan aile ağacına sahip olan sensin." Söz konusu ağacı parmaklarıyla gösterdi. "Kaç Mısır tanrısı erkek ve kız kardeşlerinin karısının annesinin amcasının köpekleriyle yattı? Hmm? Sana soruyorum?"

Onun ailesine saldırmasına gücenmesi mi yoksa eğlenmesi mi gerektiğinden pek emin değildi. Açıkçası, hiçbirine karşı nefret ve küçümseme dışında gerçek bir duygusu yoktu ama... "Son zamanlarda panteonunuzu ziyaret ettiniz mi?"

"Burada benim panteonumdan bahsetmiyoruz. Konuşuyor muyuz? Hayır. Seninkini aşağılıyoruz."

Seth Şimdi kesinlikle eğleniyordu. "Pekala, bunu açıklığa kavuşturduğumuz sürece..." Bu da onu tüm bunları başlatan Şeye geri getirdi. Anında ayıldı. "O gerçekten senin Baba?"

"Evet... ve bunu bizim dışımızda bilen tek yaşayan kişi kesinlikle sensin. Eğer birine söylersen, bunu bilirim ve beni mutlu edecek bir şey yapana kadar seni boğarım."

Neden onun belirsiz ve tuhaf tehditlerini bu kadar eğlenceli buluyordu? En azından yaratıcı oldukları gerçeği dışında, hiçbir fikri yoktu.

Ama onun tiradındaki bir şeye geri dönmek zorundaydı. "Madem kimse bilmiyor, neden bana söyledin?"

"Beni fahişe olmakla suçluyordun. Teşekkürler. şekilde. Size öğretmeye çalıştığım Güven derslerine dikkatinizi verdiğiniz ve notlar aldığınızı bilmek beni çok mutlu etti."

Şimdi bu onun öfkesini yeniden alevlendirdi. Kimsenin kelimeleri ağzına tıkmasından hoşlanmazdı. Her zaman açık konuşurdu, bu yüzden anlamını yanlış yorumlamak için bir neden yoktu. "Ben sana fahişe demedim."

"Bunu ima ettin."

"Ben öyle bir şey yapmadım."

"Hayır mı?" Boynunu tekrar ona doğru eğerek hâlâ ne kadar kızgın olduğunu belli etti. "O zaman tüm kelimelerini kafanda geriye doğru yürütmeni ve onları dinlemeni istiyorum. Sonra kulaklarımı tak ve tekrar dinle, sonra da bana ne duyduğunu söyle. Eğer bu herhangi bir dilde fahişe anlamına gelmiyorsa, ne gelir bilmiyorum."

Bu konuda haklı olabilirdi. Ama şu anda bunu kabul etmek istemiyordu. "Kavga etmediğimiz zamanlara geri dönebilir miyiz?"

"Artık bunun için biraz geç, dostum. Bunu ağzını açmadan önce düşünmeliydin." Ona öfkeli hareketlerle işaret etmeye başladı.

Takip etmeye ve anlamaya çalıştı ama ona hiçbir şey ifade etmiyordu. "Bir gün sizin dilinizi öğrenmeliyim."

Yine de, ona yaptığı son hareketi kesinlikle anlıyordu.

"Yaptığımız onca şeyden sonra bunun için çok ağrın olmadığına emin misin? Sorun etmediğimi biliyorum ve ben kesinlikle sizi ağırlamaya hazırım."

Yataktan kalkıp banyoya yönelirken son derece tiksindirici bir ses çıkardı ve ardından kapıyı çarptı.

Seth onun arkasından seslenmekten kendini alamadı. "Bu, döndüğünde hâlâ çıplak olmam gerektiği anlamına mı geliyor?"

Başını tekrar kapıdan içeri uzattı. "Biliyor musun, sanırım seni tehditkâr ve sessiz olduğun zamanlarda daha çok seviyordum." Kapıyı tekrar çarparak kapattı.

Bu sözler onu Azmodea'da yaşadığı günlere geri götürdü ve tüm eğlencesinin anında yok olduğunu hissetti. Vücut. Bazı açılardan sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

Bazılarında ise hâlâ oradaydı, yeniden canlanıp zonklamaya başlamasından korktuğu acı verici bir yaraydı.

Ama yadsınamaz bir gerçek vardı. "O zamanlar kendimi sevmiyordum," dedi nefesinin altında. O sefil hayatı yaşamaktansa onunla konuşmayı, hatta kavga etmeyi tercih ediyordu.

Kasvetli düşüncelerinin etkisi altında, onun tatlı kokusuyla kaplı yatağa uzandı. Duş da alması gerekiyordu ama onu üzerinden atmak istemiyordu.

Henüz değil.

Burada oturmak ve onun kokusunu bir süre daha içine çekmek istedi. Olabildiğince uzun süre. Dün gece yiyecek bir şeyler bulmak için mutfığa koştuktan sonra gömleğini düşürdüğü yerden aldı.

Bu da onun gibi kokuyordu. Tam geri döndüğü anda onu içine çekmek için burnuna doğru kaldırdı.

Hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı. "En azından vücut parçalarını koklamıyorsun sanırım."

Şimdi gidilecek tuhaf bir yer vardı. "Ne?"

"Yok bir şey. Ama bunu iç çamaşırımla yaparsan o kadar iğrenirim ki bir daha asla ama asla sana dokunmam. Bil diye söylüyorum."

Bunu kesinlikle hafızasına kazıyacaktı. Onun iç çamaşırını koklamak gibi bir planı olduğundan değil, hiç alakası yoktu. Ama onu kızdıracak bir şey yapmak istemiyordu. "Bilmem gereken başka kurallar var mı?"

"Geceleri klozet kapağını aşağıda tutun ve son patates cipsini yemeyin. Asla."

"Koltuğu hatırlayacağım ama diğerinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Maahes ona bu bilgiyi vermeyi unutmuştu.

"Güzel. Bu şekilde devam edersen çok iyi anlaşıcağız."

Yatağına geri döndü.

"Bana hala kızgın mısın?"

"Öyleyim. Muhtemelen bir süre daha öyle olacağım. Beni kurtarmak için bir erkeği tehlikeye atacak kadar sürtük olduğumu mu düşündün?"

Sonra da dönüp ona zarar vereceğine söz veren kişiyle mi yatacaktı?"

Seth bu soru karşısında kendini biraz kapana kısılmış hissetti. Onunla birlikte öğrendiği tek şey, yanlış bir şey söylediğinde kızın onu kapattı.

Eğer yanlış bir şey söylerse ve bu onu gerçekten kızdırırsa, kendisine dokunmasına hiç izin vermezdi.

Her iki senaryoyu da önemsemedi.

Ama ağzının açılmasını engelleyemeden konuştu. "Baban olduğu için benimle yatmana oldukça şaşırdım."

Lydia bir kez daha yüzünü buruşturarak onu süzdü. Gerideyken durmayı asla öğrenemeyecekti. "Sen imkânsızsın! Sosyal becerilerini maymunlardan öğrendiğine yemin edebilirim."

Seth'in yüzü sanki kız ona tokat atmış gibi düştü. Kulaklıkları çıkarıp onları ve iPod'u yere bıraktı. Tek kelime etmeden, denize bakmak için pencereye gitti.

Tamamen çıplak ve bu gerçeğin farkında olmadan, kollarını göğsünde kavuşturarak çarpıcı bir poz verdi.

Hâlâ onun mükemmel, yara almamış vücuduna ve hiçbir alçakgönüllülüğü olmadığı gerçeğine alışmak zorundaydı.

O sırada kalbi göğüs kemiğine doğru sertçe çarpıyordu. onu izledi. Onu neyin incittiğine dair hiçbir fikri olmadan, ona katılmak için ayağa kalktı.

Kendini onun omurgasına yasladı ve sol kolunu onun zayıf beline doladı. "Bu seni incittiyse özür dilerim." Tırnağını kürek kemiğine sürttü ve pazusundaki bir noktayı öptü. "En azından bana nedenini söyleyebilir misin?"

Çenesinde bir tik başladı. "Bu bana üvey annemin söylediği bir şeyi hatırlattı ve..."

"Ve ne?"

Seth daha önce hiç yaşamadığı duygularla boğuşurken sessizliğe gömüldü.

tekrar hissetmeyi bekliyordu. Bu kadına değer veriyordu. Onu incitmek istemiyordu ama en önemlisi çocukluğundan beri bilmediği bir korkuydu.

Bir şeyin ya da birinin onu elinden alacağı ve onu koruyamayacağı korkusu. Ama en kötüsü, ondan tiksinecek hale gelme korkusuydu. herkesin sahip olduğu, onu bunun için terk

edeceği. Lütfen beni de bir kenara atma.

Bir kez olsun, tutmaya değer olmak istedi.

"Seth?" Ellerini onun kalçalarına koyarak vücudunu şakacı bir şekilde ileri geri döndürdü.

O unutulmaz topaz gözlere baktı. onları her gördüğünde onu kendisininmiş gibi damgaladı. "Önemli bir şey değil."

"Tamam, ama hangi kelimeyi sözlüğümden çıkarıyorum, ey eskiden Ni diyen büyük şövalye?"

Kadının tuhaf sözlerini çözmeye çalışırken yaylarını birbirine doğru çekti. "Ha?"

Ona gülümsedi. "Bu bir film göndermesi. Peki hangi

kelime?" "Maymunlar."

"Pekâlâ. Hiçbir tür maymun yok. Sadece bana hatırlat, çorap maymun koleksiyonumu şifonyerimden kaldırayım. ev."

Eve gittiğimizde...

Bunlar bildiği en tatlı sözlerdi. Bu, onlar için bir gelecek gördüğü anlamına geliyordu.

Peki neden yapamadı?

Ama ne zaman denese, kendini yine Noir'la birlikte hayal edebiliyordu. O kadar yaralı mıydı ki Başka bir şey?

Yoksa bu ona asla mutluluğa layık olamayacağını söyleyen bir önsezi miydi?

Elini yavaşça adamın vücudunun ön kısmından aşağıya indirerek onu kavradı. Masaj yaparak onu hayata döndürürken parmakları vücudunda sihirli bir etki yarattı.

Tekrar nasıl sertleşebileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Hele birlikte geçirdikleri saatlerden sonra. Ama adamın sertleşmesi ve onu tekrar doldurmaya hazır hale gelmesi uzun sürmedi.

Kollarında dönerek yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona gösterdiği gibi öptü. Sonra onu kollarının arasına aldı ve yatağa geri götürdü, böylece onu tamamen tadabilecekti.

Adam kulağını okşarken Lydia ürperdi, sonra boğazından göğüslerine doğru ilerledi. Onlara kafayı takmış gibiydi. Ama bu sabahki dikkati başka şeyler içindi, adam karnından aşağı, şimdiye kadar gerçekten ağrımış olması gereken kısmına doğru yanan bir izi kemirirken fark etti.

Ama öyle değildi.

Bacaklarını ayırarak ona istediği her şeyi yapabilmesi için erişim izni verdi.

Gözleri yarı kapalı, başını aşağı eğip onun tadına baktı. Adam dilini üzerinde gezdirip bıyıklarıyla kazıyınca zevk dolu bir çığlık attı. Elini içine gömdü
O yumuşak bukleler, adamın onunla alay edişini izledi. Sanki onun vücuduna doyamıyormuş gibiydi.

Onun dokunuşuna kesinlikle doyamıyordu. Adam diliyle içinin derinliklerine inerken kendini ona sürttü. Dudağını ısırarak, parmakları ona zevkle işkence etmek için diline katılırken inledi.

"Seth?"

Seth ona baktı ve gözlerindeki ateşi gördü. onu yalarken yüzündeki gülümseme. Bunu her yaptıklarında onun adını söylemesi hoşuna gidiyordu. Bu, onun başka birini düşünmediğini anlamasını sağlıyordu.

Ve şimdi Solin hakkındaki gerçeği bildiğinden, ona karşı daha da sahipleniciydi.

Onun
kızıydı.

Hepsi onun.

Ona uzun, yavaş bir yalama verdi. "Benim için gel Lydia. Seni tekrar dudaklarımda tatmak istiyorum."

Adam ağzını ona geri verip parmaklarının hareketlerini hızlandırınca Lydia'nın nefesi kesildi. Aşağı uzanarak onu Elini adamın yanağına dayadı, böylece adam onun tadına bakarken çalışan kaslarını hissedebiliyordu.

Ve o anda, vücudu kasılırken onun dileğini yerine getirdi.

Sonra, kadın hâlâ doruk noktasındayken kendini onun derinliklerine kaydırana kadar yavaşça yukarı doğru süründü. Adam kendini kalçalarına doğru sallamaya başladığında sıcak, kalın dolgunluğunun hissi kadının nefesini kesmesine neden oldu. Şiddetli, uzun, sert itişler onun zevkini daha da artırdı.

Sırtını eğerek, onun her vuruşunu aynı çaresizlikle karşıladı.

"İşte bu bebeğim," diye nefes aldı adam onu daha fazlası için yalvartmakta asla başarısız olmayan mükemmel ritmi bulduğunda.

Ona bakarken parmaklarını onunkilerle birleştirdi. O da kendini onun kalçalarına doğru itiyordu. Onu böyle hissetmeyi seviyordu. İçinde ve dışında.

Seth onun elini sıkıca kavradı ve şimdiye kadar tanıdığı en nazik bakışlarla kendisine bakmasını izledi. Hiç kimse ona onun baktığı gibi bakmamıştı. İğrenmeden ya da kınamadan. Kollarında o kadar küçüktü ki bazen kazara onu inciteceğinden korkuyordu. Ama kız onun en kötü haline bile karşı koyabilmişti.

Bu hiç mantıklı değildi çünkü sonuçta onun en iyi parçası olduğunu biliyordu. Tek iyi yanı.

Ve kendini ona kaptırdı. Ruhunu yakacak kadar derin bir zevkle, kendini kabzasına kadar onun içine gömdü ve serbest kalmasına izin verdi. Vücudu kasılırken kendini tamamen hareketsiz tuttu.

Doymuş ve zayıf bir halde, üzerine çok fazla ağırlık bindirmemeye dikkat ederek kendini onun üzerine bıraktı. Ama henüz ondan ayrılmak da istemiyordu. Kollarını ve bacaklarını onun etrafına doladı ve tüm vücudunu kendi vücuduyla sardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu ona, saçlarını yüzünden geriye doğru tararken.

"Senin içinde olmaktan ne kadar hoşlandığım dışında kesinlikle hiçbir şey."

Kalçalarını onunkilere doğru oynattı. "Orada kendini iyi hissediyorsun."

Onu öptü, sonra vücudunu inceleyebilmek için bacaklarının üzerine oturmak üzere geri çekildi.

Lydia onun kendisini parmaklamasını izlerken kaşlarını çatı. "Ne yapıyorsun?"

"Senin üzerinde olan parçama bakıyorum." Dokundu Bacaklarının arasındaki ıslaklığı başparmağıyla ovuşturdu. "Seninle asla başka bir erkek istemiyorum... Bu."

Adamın ses tonundaki sahiplenme duygusuyla ürperdi. "Ne demek istiyorsun?"

Seni seviyorum. Ama Seth bu sözleri yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu. Nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Yine de ona gülümsedi ve o güne kadar duyduğu en güzel sesle şarkı söylemeye başladı.

İçine o kadar uzandı ki, hassas duygular onu boğarken nefes alamadı. "Dokunuşuna açım.

Yalnız ... ve zaman geçiyor ... çok yavaş ... ve zaman çok şey yapabilir ..."

Ona şarkı söylerken, uzandı ve elini yanağının çukuruna koydu. Bu sözlerin ona ait olmadığını biliyordu ama şarkı söyleme şekli ...

Sanki öyleydiler ve doğrudan onun daha önce hiç dokunulmamış bir parçasına gittiler. Onun için tam olarak ne ifade ettiğini söylediler. Ve neden cehennemin yeni bir seviyesini öğrendiğini.

Azura'nın fiziksel acısı ya da Noir'in zalimliği değildi. İçinde hiçbir güzellik olmayan bir hayat yaşamaktı. Kahkahaların ya da alaycı gülümsemelerin olmadığı bir hayat yaşamak.

Lydia'nın olmadığı bir hayat.

Lydia orada öylece yatıyor, yüzünde duygular oynaşırken ona bakıyordu. O anda, adamın ne söylemek istediğini biliyordu ve yapamadı. Sorun değildi, çünkü kelimelere ihtiyacı yoktu. Adamın ona bakışından bunu açıkça görebiliyordu, sanki rüya görüyormuş gibi dehşete kapılmıştı ve aynı zamanda hafif bakışları onu yaktı.

Adamın elini kendi elinin içine alarak iki orta parmağını aşağı doğru katladı ve başparmağını, işaret parmağını ve serçe parmağını düz duracak şekilde açtı.

"Bu nedir?" diye sordu sessizce.

"Söylemediğin bir şey ama yine de duyuyorum." Onun katlanmış parmaklarını öptü ve kendi parmaklarını onunkilerin üzerine koydu.

Seth garip bir şekilde birleşen ellerine baktı. Ona bir araya getirildiğinde bir bütün oluşturan bir kalbin iki yarısını hatırlattı.

Kadın haklıydı. Onunla birlikteyken tam olarak böyle hissediyordu.

Ellerini Seth'in saçlarına gömüp dudaklarını kendi dudaklarına götürürken gülümsemesi onun en karanlık yanını aydınlattı. "Seni bir daha asla yalnız

bırakmayacağım Seth," diye fısıldadı.

onu öpmeden önce. "Söz veriyorum. Sen istemedikçe olmaz."

Ve asla arzulamayacağı bir şey. Nasıl isteyebilir ki?

Ama kız dokunuşunun coşkusuyla onu kör ederken, bunun uzun sürmeyeceği hissinden kurtulamıyordu.

Nasıl olabilir?

Öz babası tarafından lanetlenmiş ve annesi tarafından bir kenara atılmıştı. Yine de onun sözüne inanmak istedi.

Keşke yapabilseydi. Yine de aklının bir köşesinde tüm bunların geçici olduğuna dair acı bir şüphe vardı.

Onu tekrar tatmak için başını aşağı eğdi. Dudakları onun dudaklarına değdiği anda, hayal bile edemeyeceği bir acı tüm vücudunu sardı.

Vücudu. Bir şey yapamadan onu yataktan kaldırdı ve duvara fırlattı.

BÖLÜM 18

Seth, bir iç organını parçalayacak kadar sert bir şekilde yere çarptığında tanrı güçlerinin ilk kıpırtılarının kendisine geri döndüğünü hissetti. Tanrılara şükürler olsun ki insan değildi, yoksa şu anda ölmüş olurdu. Ama asıl nefret ettiği şey, vücudundaki metalik tattı. ağzında kan. İğrenç.

Diliyle dişlerinin hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ettikten sonra kendisine saldıranın ne olduğuna baktı.

Noir'in ne yaptığını anladığı anda kanı dondu. O piçin peşinden gönderdiği şeyi.

Lanet olsun...

Bir zamanlar nihai iyiliğin tanrısı olan Verlyn. Noir onu yozlaştırmış ve şu anda önünde duran kötülüğün çarpık bedenine dönüştürmüştü. Seth, Noir'in bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Tek bildiği Verlyn'in var olan en ölümcül yaratıklardan biri olduğuydu.

O kadar ki Noir bile bir gün Verlyn'i Noir'in onu tuttuğu kafese geri koyamayacağı korkusuyla onu serbest bırakmakta tereddüt etti.

Etkileyici bir şekilde bir metre boyunda duran Verlyn ile pazarlık yapılamazdı. Sadece kendisine söyleneni yapardı.

Ve belli ki şimdi aldığı emir Seth'i cehenneme geri götürmektir.

Seth gözlerini kapadı ve güçlerinin olabildiğince çoğunu topladı. Küçük bir öpücük.

Sadece bir jeton. Sığınak'ta aldığından biraz daha fazla.

Ama zırhını yerine oturtmak ve ateşe vermek için yeterliydi. Kendini yukarı iterken, bunun çirkinleşmek üzere olduğunu biliyordu.

Lydia bir kot pantolon ve tişört giymiş, odalarında beliren dağa bakıyordu. Yüksek yakalı, uzun, siyah bir palto giymişti ve paltonun yakası gümüşle süslenmişti... lekeli gibi görünen gümüş

Adamın kafası kanla kazınmıştı ve kafatasının ortasından aşağıya, tam gözlerinin arasında keskin bir noktada son bulan semboller dövmeyle işlenmişti.

Sağ gözü siyahla çevriliydi ve gözünün altından yanağından çenesine doğru inen bir dizi sembol daha vardı. Vücudundaki tek renk, siyah paltosunun altına giydiği parlak yeşil gömleği.

Ama en şok edici şey, onu bir tehdit olarak değerlendirmek için döndüğünde geldi.

Jaden ile aynı gözlere sahipti. Sadece tersine. Jaden'ın gözleri kahverengiyken, onunkiler yeşildi ve tam tersi.

Aralarında bir hikaye olmalıydı. Akraba mıydılar? Ama şu an bir şeyler bulmaya çalışmanın zamanı değildi.

Röportaj. Dağ ondan uzaklaşıp Seth'e doğru ölümcül bir adımla ilerlediğinde ve Seth'e büyük bir dayak vaat ettiğinde değil.

Kendini dağa doğru fırlattı.

"Hayır!" Seth homurdanarak kolunu ona doğru uzattı.

Onu dövüşten uzak tutmak için etrafındaki güç alanlarından birini ortaya çıkardı.

Kızgın bir şekilde ona baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Hayatını kurtarıyorum. Sen ona saldırmadıkça o sana saldırmaz, o zaman da seni öldürür."

Alay etti. "Bundan

şüpheliyim." "Sanmıyorum."

Lydia ellerini boğulur gibi bir hareketle havaya kaldırdı. Neden onu yetenekli bir savaşçı olarak görmüyordu ki? O da en az savaşta olduğu gibi.

Ama yaşına bakılırsa, daha şovenist olmadığı için şanslıydı. Sonuç olarak, oldukça iyi idare etti.

Bazen.

Ancak, bu onlardan biri değildi.

Seth duvara doğru geri çekildi ve Verlyn'i önünde tutmaya dikkat etti. Bu kadar ölümcül bir düşmanla uğraşırken tek güvenli yer orasıydı.

Verlyn'in gözleri kırmızı kırmızı parlamaya başladı. "Çağırdın Muhafız."

"Evet," dedi Seth yavaşça. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ama Noir'ı ve seni hayal kırıklığına uğratmak zorundayım."

Verlyn dudak büktü. "Kötü bir

seçim." "Evet, peki, orada yeni

olan ne?"

Sivri dişlerini göstererek Verlyn ona saldırdı.

Seth canavarı yakaladı ve onu yere devirdi. Onu orada sabitlemeye çalıştı ama bu imkânsızdı. Verlyn muhtemelen ondan yüz kilo daha ağır basıyordu. Onunki kadar esnek olmaması gereken bir kas.

"Lanet olsun sana, şişko piç. Biraz kilo ver." Yetişkin bir gergedanı kontrol etmeye çalışmak gibiydi.

Verlyn, iç iskeleti olan bir şey için mümkün olmaması gereken bir şekilde döndü ve Seth'i sırtından yakaladı. Onu sersemletecek kadar sert bir şekilde yere çarptı. Ve sonra Verlyn iyi bir önlem için onu birkaç kez daha yere çarptı.

"Sanırım biraz yardıma ihtiyacın var bebeğim," diye seslendi Lydia ona. "Beni dışarı çıkarmak ister misin?"

"Hayır," diye boğuldu nefes borusundan. Verlyn'in kendisinin iki katı büyüklüğündeki eli tarafından ezildi. "Eğer morarırsan ve buna ben sebep olduğum için kendimi suçlu hissedersem daha sonra seninle oynayamam."

"Sen çok hastasın."

Ve şu anda, kışına tekmeyi yiyordu. Seth devam etti Verlyn'e yumruk atıyordu ama bu çıplak elle duvara vurmak gibiydi.

Kafasını parke zemine sürmekten yorulduğunu söylemeye bile gerek yoktu. Maahes neden Lanet yeri halı mı döşediniz?

O piçten bahsetmişken, Bay I Would Have Bilseydim seni korur muydum? Değersiz yeminleri buraya

kadarmış. Yine Seth'in ona ihtiyacı olduğunda ortalıkta yoktu.

Sonra Seth kokuyu aldı. Verlyn'in insan diyarı ile Azmodea arasındaki kanalı açtığını gösteren o pis koku.

Eğer hemen bir şey yapmazsa, oraya geri dönecekti.

Lydia, Seth onunla göz göze geldiğinde gözlerindeki paniklemiş umutsuzluğu gördü. Bu onu korkutmuştu ama kalkanı savaşa katılabilmek için aniden yere düştü, onu kurtarmak için sadece kalp atışları olduğunu biliyordu.

Tek düşüncesi güvenliğiydi, Verlyn'e doğru koştu. Adam onu yakalamak üzereyken çakal formuna büründü ve tüm gücüyle adamın koluna yapıştı.

Verlyn acı içinde çığlık attı ve onu onu serbest bırakmak. Ama bırakmaya niyeti yoktu. O gidene ve onlar güvende olana kadar.

Birdenbire odada bir şimşek çaktı ve Verlyn'i tam kalbinden vurdu. Lydia onu hemen serbest bıraktı. Ne yazık ki yıldırım onu öldürmedi ama cam pencereye çarpıp onu aşağıdaki denize gönderdi.

Maahes onları kontrol etmek için koştu.

Seth, Lydia'nın gerçek formuna bakarken buna hazır değildi.

O bir çakaldı.

Lanet bir çakal.

Ve ona bakarken, onunla ilgili bir şey anılarına dokunuyordu. Deja vu gibi. Ama ne olduğunu çıkaramadı. Dikkatini çekmek için yarışan bir sürü başka iğrenç duyguyla boğuşurken, o anda olmazdı.

Neden ona söylememişti?

Böldüğü kargaşanın farkında olmayan Maahes pencereden geri çekildi. "Hadi. Buradan çıkmamız gerek. Aşağıdaki arkadaşımızın ölmediğinden oldukça eminim."

Verlyn değildi ama birkaç dakika içinde Lydia olabilirdi.

Bakışlarını onun köpek vücudundan hiç ayırmayan Seth kendini yerden kaldırdı.

Lydia insan formuna geri dönmüş olsa da ikinci kez düşündü. Seth'in yüzüne bir kez baktı ve ne kadar kötü çuvalladığını anladı.

Bunun için onu asla affetmeyecekti. Ve bunun için onu suçlayamazdı. Gerçekten suçlayamazdı.

Ama şu anda Verlyn'den uzaklaşmaları gerekiyordu ve hâlâ tutması gereken bir sözü vardı. Noir'ın Seth'i geri almasına izin verecek değildi.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Maahes.

Maahes kırılan pencereden uzaklaştı. "Çık buradan, çünkü kalkıyor ve bundan pek memnun görünmüyor. Hiç arkadaşı var mı?"

Seth'in ses tonu metanetle kuruydu. "Kendi arkadaşlarını kendi yaratır."

Maahes'in yanına giden Lydia, Verlyn'in düştüğü yerin aşağısındaki manzarayı tarayıp kendini birden fazla varlığa bölebildiğini görene kadar Seth'in ne demek istediğini anlamamıştı. Uçabilen ve yukarı tırmanabilen çoklu varlıklar...

Hızlı.

Maahes küfretti. Önce Lydia'yı kolundan yakaladı, sonra da Seth'i. Bir saniye önce onun evindeydiler ve bir saniye sonra devasa, altın bir Mısır taht odasında belirdiler Tapınak. Lydia tapınağın güzelliğini görmek için yavaşça arkasına döndü. Görünüşündeki ışıltıya bakılırsa, onların

artık insanlar aleminde değil, başka bir alemdeydiler. Duvarlar altın levhalardan parıldıyordu. Ortada, yaldızlı bir tahtın iki tanrı tarafından kuşatıldığı büyük bir kürsü vardı. heykeller. Yine de hangi ikisi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Birinin Maahes'e ait olduğuna yemin edebilirdi. Ona benzediğinden değil. Bu sadece sahip olduğu bir izlenimdi.

Maahes gururla, "Şimdi o şerefsiz buraya gelmesi için meydan okuyorum," dedi.

Lydia onun haklı olduğunu umuyordu ama kendini o kadar da ukala hissetmiyordu. "Neredeyiz biz?"

"Ma'at'ın evi. Aslında onun tapınağı. Aslında burada yaşamıyor. Çok gösterişli olduğunu düşünüyor." Alay etti ama son sözü söyle.

Evet, yaşadığı abartılı lüks mülk göz önüne alındığında bunu söyleyebilirdi. Açıkçası, Maahes'in bir sorunu yoktu. aşırı zenginlikle gösteriş yapmak.

"Burada güvende olacağız," dedi Maahes kendinden emin bir şekilde.

Seth homurdandı. "Ben olsam evim üzerine bahse girmezdim. İnan bana, bizi bulacaktır. Onun işi bu."

"Evet, ama-"

Seth ona sert bir bakış attı. "O orijinal altı ilkel tanrıdan biriydi. İnan bana, bu onu yavaşlatmaz bile. aşağı."

Maahes nefesinin altından küfretti.

"Aynen öyle," diye ekledi Seth alaycı bir ifadeyle.

Lydia bu kadar kötümser olmayı reddetti. "O zaman ondan nasıl kaçacağız?"

"Yapmayız. Asla."

Maahes bakışlarını daralttı. "Ben buna inanmıyorum. Her şeyi yenmenin her zaman bir yolu vardır. Siz ikiniz kendinizi evinizde hissedin, ben birazdan döneceğim." Anında ortadan kayboldu.

Artık yalnız olan Lydia, Seth'e doğru döndüğünde kendini garip hissetti. Seth'in yüzü soğukkanlıydı ama gözlerindeki azap ruhunu kesiyordu.

"Özür dilerim. Sana ne olduğumu söylemeliydim."

Yine de ona ruh hali hakkında hiçbir ipucu vermedi. "Neden yapmadın?"

"Jaden yapmamamı söyledi. Başına gelenleri düşününce, buna nasıl tepki vereceğinden korktuk."

Zırhının altında kırlangıcın olduğu boynunu dalgınca ovuşturdu. "Artık tüm kararlarını senin yerine Jaden mı veriyor?"

Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Ne söylemeye çalışıyordu? Tam olarak emin değildi ama bunun onu kızdırdığını biliyordu. "Bu hiç adil değil ve sen de onun böyle düşünmediğini biliyorsun."

Onun önünde durmak için hareket etti ve ona ne kadar büyük ve korkutucu olabileceğini hatırlattı, denemese bile. Tamamen sakin ve soğukkanlı görünmesine rağmen, mavi gözleri ona çığlık atıyordu. Ya da belki de bu kendi vicdanının ağırlığıydı.

Emin olduğu tek şey onu incittiği idi. Ve bunu asla yapmak istememişti.

"O zaman neden bana söylemedin?" diye sordu sessizce.

Bu cevap karmaşıktı, bu yüzden onu daha fazla incitmeden yatıştıracağını umduğu basit bir cevapta karar kıldı. "Haklı olmasından korkuyordum."

Seth dişlerini sıkarken, kadın onu tam kalbinden bıçakladı. Tam bir dakika boyunca, onu herhangi bir fiziksel darbeden çok daha fazla inciten sözlerinin acısından nefes alamadı. Demek haklıydı, her ne kadar içten içe yanıldığını umuyor olsa da.

Yine de, bununla kendisine ne kadar zarar verdiğini bilmesine izin vermeyi reddetti.

Şimdi olmaz.

Sen bir canavarsın. Neden başka bir şey görsün ki? Aptal ve iğrençsin.

Kalan duyguların olmadığından emin olmak için boğazını temizledi. konuştuğunda ona ihanet etmek için orada olacaktı.

"Benden korkman için sana hiç sebep verdim mi?"

Çenesi kuşkuyla düştü. "Ah, evet." Sonra listesini parmaklarıyla işaretledi. "Güçlerimi aldın. Beni tutsağın yaptın ve beni ve babamı öldürmekle tehdit ettin. Babama işkence ettiğini unuttun mu, birazcık bile demiyorum?"

Hayır, yapmamıştı. Ona her baktığında ve babasını ne kadar çok sevdiğini gördüğünde bunun suçluluğu içini parçalıyordu.

Ona karşı yaptığı kötülüklerin listesini de unutmamıştı. "Sen beni bıçakladın. Kanayana kadar beni ısırdın ve Noir'in sorgulanmasını istediği bir tanrıyı serbest bırakmak için Noir'in mabedini işgal ettin. Eğer seni esir almamış olsaydım, o seni çivileyecekti.

ve bağırsaklarını yedim. İnan bana, Solin'i oradan asla tek parça halinde çıkaramazdın. Ve sen hâlâ orada, birinin seni öldürmesi için yalvarıyor olurdun."

"Evet, tamam," dedi öfkeyle, "biraz dokundum ama-"

"Aması yok. Evet... Çakal olduğun için çok kızgınım. Onlara katlanamıyorum. Ama kızgınlığımın nedeni bu değil."

"Neden o zaman?"

"Bana güven konusunda ders vermekten başka bir şey yapmayan sen, bana gerçek konusunda güvenmedin. Onu sakladın ve bilerek sakladı." Çünkü onun insandan daha aşağı olduğunu düşünmüştü.

Umursamaktan daha az.

Onu en derinden yaralayan şey de buydu.

Bunu hak etmiyordu. Ondan değil. Onu korumak için yaptığı onca şeyden sonra. "Düşündüm ki..."

Hayır, söylemeyecekti. Buna gerek yoktu. Kadının hareketleri ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

"Ne düşündün?" diye sordu adam sözünü bitirmeyince.

"Hiçbir şey." Seth uzaklaşmaya başladı ama öfkesi gözlerini kör edecek kadar yükselince durdu. İstiyordu ki Onu tekmelediği kadar derinden tekmelemek için. "Hayır, bu bir şey."

Onu alaycı bir tavırla süzdü. "Beni gördüğünü sanmıştım. Ama sen de herkes gibisin. Senin için bir hayvandan başka bir şey değilim ve hep öyle olacağım. Korkulacak, tekmelenecek, kafese kapatılacak ya da uyutulacak bir şey."

Ama hiç
saklamadım.

Asla
güvenilmez.

Hiç sevmedim.

Seth acı gerçek karşısında yüzünü buruşturdu. "Hepiniz kendimi kontrol edemediğimi düşünüyorsunuz. Benim..." kendisi hakkında düşündüğü tek şeyi söylemeden önce kendini tuttu.

...babam. Hissetmekten ya da umursamaktan aciz.

Üvey babası bunu pek çok kez söylemişti. Bunda doğru olmayan bir şeyler var. Asla güvenemezsin tanrılar ya da onların yan üflemeleri. Onlar kurnaz, sinsi piçler. Ve onlara hiçbir sebep vermediği halde hepsi ona güvenmemişti.

Tıpkı onun gibi.

Geriye dönüp baktığında, on üç yaşında satılmış olmasına şaşırmamıştı. Sadece onu bu kadar uzun süre tutmalarına şaşırmıştı.

Ama Lydia'dan daha iyisini beklerdi. Nedenini bilmiyordu. Herkes onu tekmelemişken.

Yine de umut etmişti.

Ve yine, daha iyi öğrenmişti.

Kadın ona uzandı ama adam ona dokunmasına ve öfkesini zayıflatmasına izin vermedi. Bu sefer olmazdı. Daha fazla incinmemek için buna ihtiyacı vardı. Öfke çok değerli olmayabilirdi ama en azından başka hiçbir şeyi onu sıcak tutmuyordu. Ve onu güvende tutuyor, dünyadan ve ona yalan söyleyenlerin etrafında olmaktan uzak tutuyordu.

Gözlerinde yaşlar parlıyordu. Çelik çivilerle kasıklarına tekme atan bir şey. "Sana asla bir çocuk gibi davranmadım. hayvan."

"Öyle değil mi? Başlangıçta beni evcilleştirmek için yola çıkmadın mı?"

Öfkeyle ağzından kaçırdı. "Hayır, tam olarak değil." "Hayır mı, tam olarak değil mi?"

Hangisi?"

"İkisi de." Kızın öfkesi onunkine uymaya başladığında yanakları karardı. "Tamam mı? Bunu kabul ediyorum. O zamanlar seni tanıımıyordum. Aynanız yok mu? Boyandığında ve etrafımdaki her şeyden nefret ediyorum aurasıyla dokuz bin fit boyunda durduğunda nasıl görüldüğünü gördün mü? Biliyor musun, bu şekilde yaklaşılabılır değilsin dostum. Tüm bu siktir git ve öl tavrın insanları sinirlendirme eğilimindedir. Bana hissettirmeye çalıştığın şeyi hissettiğim için özür dilerim. Bu işte biraz fazla iyisin. Belki nasıl yapılacağını öğrenirsen Arada bir gülümsemenin faydası olabilir. Kesinlikle zararı olmaz. Yani evet, başlangıçta seni ısırdım ve seni kendi tarafıma çekmeye çalışıyordum. Ama sonra seni gördüm. Gördüm."

"Yine de benden korkuyorsun, değil mi?"

Lydia nasıl cevap vereceğini düşünürken dudaklarını birbirine bastırdı. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Gerçeği istiyorum."

"İyi o zaman. Evet. Hâlâ senden korkan bir yanımda var. Kabul ediyorum. Nerede yaşadığını ve sana neler yapıldığını gördüm. Bunun gibi dehşetler bedelini ödetir. Yapmak

zorundalar. Cehennemden geçip de iz bırakmadan yürüyemezsin. Ve senin içindeki iyiliğı görsem de, en kötüsünü de gördüm. En kötüsünü.

en kötüsü beni korkutuyor. Tüm bunları göz önünde bulundurarak Jaden'ın tavsiyesini dinlemeye ve sana bir çakal olduğumu söylememeye karar verdim. Elimde olmayan bir şey yüzünden bana saldırmanı ve beni incitmeni istemedim."

Ama bunu ona yapmış olması sorun değildi. Çünkü karşısındaki adamı görmüyordu.

O sadece Noir'in akılsız kölesini gördü. Noir'in sahip olduğu hayvan onu yarattı. Onun kendi doğru ve yanlış anlayışına sahip olabileceğine inanacak kadar onu düşünmemiştir. Cehennemden geçebileceğine ve bundan kesinlikle yara almış olsa da hala bir bütün olduğuna.

Hala bir değeri var.

Evet, yaraların açıldığı ve yeniden kanadığı zamanlar oldu... şimdi olduğu gibi.

Ama o bir canavar değildi. Sebepsiz yere kimseye saldırmazdı.

Ve ona bir kez bile saldırmamıştı. Ondan şüphe etmesi için hiçbir sebep yoktu.

Yine de yaptı.

Bunda doğru olmayan bir şeyler var. Tanrılara ya da onların yan üflemelerine asla güvenemezsin. Onlar kurnaz, sinsi piçlerdir.

Ama sadece tanrılar değildi.

Herkes öyleydi. Tüm varlıklar kendi gündemlerine hizmet ediyordu. Karşılığında bir şey beklemedikleri hiçbir iyilik yapılmadı.

Ve artık sebepsiz yere incitilmekten ve tekmelenmekten bıkmıştı. "Biliyor musun, gerçekten herkesin düşündüğü kadar aptal değilim. Öyleyim. Seninle beni beceren çakallar arasındaki farkı anlayabilirim... Ama belki de anlayamam. Çünkü şu anda senin yaptığın şeyin beni onların yaptığından çok daha derinden yaraladığını düşünüyorum."

Senden daha iyisini beklerdim.

Seth bulabildiği en yakın kapıdan dışarı çıktı. Ondan olabildiğince uzaklaşmaktan başka bir hedefi yoktu.

Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Onun için riske attığı onca şeyden sonra. Hala ona güvenmiyordu.

Neden uğraşıyorum ki?

"Belki de Noir'a geri dönmeliyim," diye nefes aldı.

En azından Azmodea'da kuralları biliyordu ve onlar hiç değişmiyordu.

Orada kendini nasıl koruyacağını biliyordu.

Evet, tamam, bu işte berbattı ama duvara fırlatılmamak için ne yapması gerektiğini biliyordu. Orada, yumrukların geldiğini gördü ve onları isteyip istemediğine önceden karar verdi.

Ama burada...

Hiç beklemediği bir anda saldırıya uğradığı bir mayın tarlasıydı. Ve Lydia'nın ona indirdiği darbeler Noir'ın tasarlayabileceği en kötü işkenceden çok daha fazla acı veriyordu.

"Seth?"

Adını dudaklarında duymak onu neden bu kadar zayıflatmıştı? Durmak ya da geri dönmek istemedi.

Ama çekip gidemezdi. Ondan değil.

İradesi dışında durdu ve kızın kendisine doğru koşmasını bekledi.

Lydia onun yanına ulaştığında yavaşladı. Adam her zamanki gibi gururlu ve güçlü duruyordu; gür bukleleri, güzel olduğu kadar ölümcül de olan yüzünü yumuşatıyordu. Hayatı boyunca, kendisini onun gibi hissettirecek birini bulmayı hayal etmişti.

Gülmemesi gerekirken onu güldürebilen ve onunla hiçbir şey hakkında konuşmayan biri.
Birlikte oturup saatlerce konuşmayabileceği biri ve bu da sorun olmazdı.

En çok da, ona baktığında kendisini güzel hissettiren bir adamın hayalini kurmuştu. Kelimelerle değil. Ama gözlerindeki ışık sadece onun için parlayacaktı.

Dokunuşundaki şefkat.

Kim o adamın Seth olacağını hayal edebilirdi ki?

Onun önünde durmak için hareket etti ama adam hâlâ ona bakmıyordu. Bakışlarını sağa sola çevirip
Eğer onun acısını umursamasaydı, başka her şey komik olurdu.

Ama o yaptı.

"Sana hiçbir şey için zarar vermem. Şimdi değil.
Başlangıçta, evet. Ama..." Her ne olursa olsun kendini hazırladı.

bir tepki verebilirdi. "Seni seviyorum, Seth. Sadece bunu bilmeni istedim."

Seth beklediği son şeyi duyunca donakaldı
Ona söyleyecek başka biri. Hiç kimsenin sahip olmadığı tek şeyi. "Ne?"

"Seni seviyorum. Ve sadece seni."

Bu sözler kalbinde yankılanırken ona tamamen inanamayarak baktı. Bunlar doğru muydu?

Öyle olduklarını ummaya ya da buna inanmaya cesaret edebilir miydi?

Nasıl tepki vermeliydi? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordu.
Bir sürü anlaşılmaz duygu bir anda içinde patladı ve onu felç etti.

Beklentiyle ona baktı. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Ne diyecekti? Ne söylemesi gerekiyordu? Hiçbir şey
Berbat geçmiş i ona böyle bir şeyle nasıl baş a çıkacağı konusunda koçluk yapmış tı. Acıyla baş a çıkabilirdi. Küçümseme konusunda ustaydı. Hakaretler onun üzerinden geçti.

Ama aş k...

Biri bununla ne yapmış ?

Lydia bir cevap bekledi ama adamın tek yaptığı orada öylece dikilmek oldu, gözleri fal taşı gibi açılmış tı ve Lydia'ya garip bir şekilde bir güvercinin gelip onu bombalamasını beklediğini düş ündürdü.

Birdenbire tekrar etrafına bakmaya başladı. Gökyüzüne, bahçeye, arkalarına, önlerine. Her yere.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu onun garip davranışları karşısında hafif bir şaşkınlıkla.

Ona doğru eğildi ve hayret dolu bir ses tonuyla fısıldadı.
"Kötü bir şey olmasını bekliyorum."

Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Beni sevemezsin. Kimse sevemez." Sesindeki ve ifadesindeki içtenlik yürek burkucuydu. Kimsenin onu önemseydiğini gerçekten anlayamıyordu.

O bile.

Gülerek onu kollarına çekti, böylece elini ensesindeki buklelere gömebilecek ve onu kendine yakın tutabilecekti.
"Seni aptal adam. Elbette seni sevebilirim."

Seth kollarını kıza dolamış, kız onu ileri geri sallarken şaşkınlık ve şok içinde kalmıştı. Şu anda hızla akan duygularını sıralamaya bile başlayamıyordu.

Ancak tüm bunların altında eşit miktarda coşku vardı ...

Ve kutsal sıralama dehşeti.

İnsanlar birbirlerini sevdiklerinde ne yaparlardı? Çakallarla yaşadığı birkaç yılı hatırlamaya çalıştı ama çok uzun zaman önceydi ve tüm o anıları zihninin en karanlık köşesine sürgün etmişti.

Artık hiçbir şeyin tanıdık olmadığı yepyeni bir coğrafyada yürüyordu. Onu ayakta tutan tek şey, tüm varlığını sarsan kollarındaki kadındı.

Uğruna ölebileceği kadın.

"Bu ne anlama geliyor Lydia?"

Lydia sonunda onun tuhaf sorusunu anladığında ona gülümsedi. Bu kadar çok dünya tecrübesi olan ve evrendeki en kötü şeyleri çok iyi anlayan bir adam için, birçok yönden, basit bir nezaket hareketi karşısında şaşkına dönen küçük bir çocuk gibiydi.

"İnsanlar birbirlerini sevdiklerinde genellikle birbirlerine söz verirler... ya da adam dehşet içinde kapıya doğru koşar."

Bakışları çeliğe dönüştü. "Ben hiçbir şeyden kaçmam."

"Biliyorum, tatlım." Parmak uçlarında ayağa kalkarak onun kaşlarındaki sert çatıklığı öptü. "Sende en çok sevdiğim şeylerden biri de bu." Ona yatakta öğrettiği işareti yaparak elini kaldırdı. "Benim dilimde 'seni seviyorum' böyle söylenir. dil."

O da bu hareketi tekrarladı ve daha önce yaptıkları gibi elini onunkine koydu. Bakışlarındaki söze dökülmeyen mutluluk kalbinin daha da hızlı çarpmasına neden oldu.

"Eski Mısır dilinde nasıl söylenir?"

Aslında bunu düşünmek zorundaydı. Hatırlamak için neden çabalaması gerektiğini anladığında gözleri yaşardı. Birkaç saniye sonra omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu kelimelerin bir arada söylendiğini hiç duymadım."

Gözyaşlarını geri çekti. "Onları her zaman, her zaman benden duyacaksın. Her gün. Söz veriyorum." Lydia'nın bakışları onu öpmeyi planladığı boynuna kaydı ama dikkatini başka bir şey çekti.

Bu ...

Hayır. Öyle miydi?

Tekrar parmak uçlarında durarak, daha iyi görebilmek ve gördüğünü sandığı şeyin ne olduğunu iki kez kontrol edebilmek için zırhının boyun kısmını aşağı çekti.

Seth geri adım attı. "Ne yapıyorsun?"

"Kırlangıç..."

"Ne olmuş?" diye sordu birkaç saniye sonra kadın konuşmaya devam etmeyince.

Lydia gördüğü manzara karşısında dehşete düşmüştü. Bunu bir türlü atlatamıyordu. "Artık farklı."

"Nasıl yani?"

Parmağının ucuyla kuyruk tüylerinin izini sürdü. "Kalp Kuyruğunun içinde... Artık kırık değil." Ona gösterebilmek için güçlerini kullanarak bir ayna yarattı. "Bakın... kalp bütün."

Seth işaretini görebilmek için başını arkaya yasladı. Kadın haklıydı.

Nihayet, bunca zaman sonra, kırlangıcı tekrar

uçabiliyordu. Artık bir bütündü.

Onun yüzünden.

Dudaklarını öpmek için eğildi, ama öpemedi, Etraflarında parlak bir şey parladı. O kadar hızlı gelip geçti ki, gerçek mi yoksa hayal mi olduğundan emin olamadı.

Lydia kaşlarını çatana kadar değil. "Yıldırım mıydı o?"

"Bilmiyorum."

Tekrar parladı. Sonra art arda dört kez daha.

Bu kez Seth bu deseni ve ne anlama geldiğini fark etti. "Bu Maahes. Savaşta."

Ve Maahes'in bu diyarda savaşabileceği tek bir kişi vardı.

Verlyn onları bulmuştu.

BÖLÜM 19

Seth taht odasının dışında tereddüt etti. Savaşta, paldır küldür içeri dalmadan önce yönünü bulmak işe yarardı. Bu, bağırsaklarını deşmenin bildiği en hızlı yoluydu ve bunu doğrulayacak kadar çok bağırsak deşmişti.

Kendisinin iyi bir bağırsak deşiminden kurtulacağını bilse de Lydia kurtulamayabilirdi ve onun güvenliğini riske atmak istemiyordu.

O dinlerken, şiddet ve savaşın tanıdık sesleri Etrafında çınlayan sesler, ona geçmiş yüzyıllar boyunca katlanmak zorunda kaldığı hayatı hatırlatıyordu.

Buna geri dönmek istemiyorum. Asla.

O bir korkak değildi. Ama her şey için savaşmaktan yorulmuştu. küçük bir şey. Temas ettiği her yaratığa karşı tetikte olmak, bir şans verilirse ona saldırmakta tereddüt etmeyeceklerini bilmek.

Lydia onu başka bir dünya ile şımartmıştı ve bu asla ayrılmak istemediği bir dünyaydı.

Bu da bu pisliklerden kurtulması gerektiği anlamına geliyordu.

Birbirinize söz verin. Lydia'nın yaptığı da buydu. öyle diyordu. Ve şimdi istediği hayat buydu. Onun da içinde olduğu bir hayat.

Uğruna savaşmaya istekli olduğu tek hayat, tek şey buydu.

Gözlerini kapatarak, Noir'in ergenlik çağından beri kendisinden söküp aldığı güçleri kullanmaya başladı. Onlar daha güçlüydü.

Bir saat öncesine göre şimdi daha güçlüydüler ve hâlâ tam güçte değillerdi. Maksimum kapasitede nasıl olacaklarını merak ediyordu. Şu anda hissettiklerine bakılırsa etkileyici olmalıydılar.

Noir'in onu kontrol altında tutmasına şaşmamalı. Tam gücüne ulaştığında, o piç kurusuna parasının karşılığını verebilecek yeteneğe sahip olacaktı.

Çakallar onu satarken daha yüksek bir fiyat istemeliydiler. Aptal piçler.

Ve bu güçler sayesinde taht odasında olup biten her şeyi görebiliyordu.

Verlyn ve Maahes oradaydı ve teke tek dövüşürken kanlı bir kavgaya tutuşmuşlardı. Ama yalnız değillerdi.

Hiç de değil.

Solin, diğer Rüya Avcıları ve tanımadığı bir Yunan tanrısıyla birlikte kendi türlerinden başka bir grupta savaşıyordu. İzledikçe ve dinledikçe, neden herkesin onların peşinde olduğunu nihayet anladı.

Tanrıların neden Lydia'nın peşinde olduğunu.

Midesi çalkalandı. Verlyn sadece onun için burada değildi.

O odadaki herkes için daha da önemli biri vardı. Omzunun üzerinden geriye baktı.

Onun için her şey olan aynı kişi.

Çakal formundaki Lydia onun yanından koşarak geçmeye başladı ama Lydia ciddi bir hata yapmadan önce onu göğsünden yakaladı ve sıkıca tuttu.

Kendini kurtarmak için onun tutuşuna karşı mücadele ederken, tekrar insana dönüştü. Ona kötü kötü bakmak için yanına çömeldi. "Ne için bekliyoruz?"

Akıl sağlığı.

Ama bunun için biraz geç kalmıştı. Bu da ne böyle? Başından beri hiç olmamış gibi.

Başını içerideki savaşçılara doğru eğdi. "Phonoi ve rüyalarımındaki o sürtükler içeride."

Lydia bu haberi duyunca yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Phonoi mi? Burada mı?

Seth Mısırlı ve Noir'in malıken neden onun için gelsinler ki?

Cinayet, Katliam ve Öldürmenin Yunanca vücut bulmuş hali olan Phonoi, Zeus'un birinin öldürülmesini istediği zaman gönderdiği üçüz tanrıçalardı.

Ama neden Seth'i

öldürsün? "Emin

misin?"

Başını sallayan Seth'in çene kasları öfkeyle çalıştı. Kadının midesini sıkıştıran bir bakışla onu kıştırdı. "Anahtar sensin Lydia."

Kaşlarını çatarak geri çekildi. "Neyin anahtarı?"

"Bulmaya çalıştıkları Olimpos'un anahtarı."

Adam çıldırmıştı. "İmkânı yok. Yanılıyorsun."

Yanağını okşadı, sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Ama onu korkutan bu değildi. Işıktı

O buz mavisi bakışların arkasında, ne anlama geldiğini bilmediği için içini ürperten bir şey vardı.

"Bunu bir düşün, sşn. Mantıklı olan tek şey bu. Anlamıyor musun? Bu yüzden anahtarın yerini bilen tek kişi Solin'di. Yunan Rüya Avcıları neden benim için gelip seni onlara vermemi istediler. Yoksa neden seni öldürmek istesinler ki?"

Mantıklı gelse de buna inanmayı reddetti. İnanamazdı. "Olimpos'un anahtarı ben olamam. Orası hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Oraya hiç gitmedim. Zeus ya da diğerleriyle hiç karşılaşmadım. I..."

Lydia'nın sesi uzun zamandır unuttuğu bir anının zihninde canlanmasıyla kesildi. O korkunç gecede annesini görmüş ve bu anı sonsuza dek kalbinde yer etmişti. Ateşin kokusunu almış, ailesinin çığlıklarını ve ölüm haykırışlarını duymuştu.

"Nerede bu? Bize anahtarı verin, biz de geri kalanınızı bağışlayalım."

Onlara kimin saldırdığını hiç görmemişti ama şimdi küçük evlerinin hemen dışındaki öfkeli sesleri hatırlıyordu.

Saldırganlar o gece de bir anahtar arıyorlardı. Büyükbabası ve amcaları onlarla savaşmaya giderken, annesi onu yatağından kaldırmış ve koşması için giydirmişti.

"Sakin ol Lydia. Panik yapma." Annesi onu yanağından öpmüştü. "Korktuğunu biliyorum. Ben de öyle. Ama bu Tek başına yapman gereken bir şey. Ben seninle gelemem. Artık kokumu aldıklarına göre, ben gidersem peşine düşüp seni bulabilirler."

Lydia konuşmaya çalışmış ama konuşamayacağını öğrenmişti. Ve bu onu daha da dehşete düşürmüştü. Neden bir fısıltı bile çıkaramıyordu?

Annesi onu yatıştırmak için saçlarını okşarken eli titriyordu. "Bunu, bu geceden kimseye bahsetmemen için yaptım. Anlıyor musun? Kimseye güvenme... Şimdi, ben seni babana gönderiyorum. O seni her zaman koruyacaktır. Sen insanların sahip olmak için öldüreceği anahtar. Ne yaparsan yap, babanın sana söylediklerini dinle. Bir gün anlayacaksın."

Sonra annesi onu Yunanistan'a götürmeye çalışmış.

Lydia başaramamıştı. Düşmanları, annesini nakliyei tamamlamadan öldürmüşlerdi.

Yunanistan yerine çöle inmişti. Tek başına. Dehşete düşmüştü. Yoksul. Günlerce, bir adam kum fırtınasının içinden çıkıp onu kurtarana kadar sendeleyerek ilerlemişti.

Büyüdükten çok sonrasına kadar onun babası olduğunu bilmeyecekti.

Ve sonra sadece genç bir kadın olarak Kendisini ve annesini terk ettiğini düşündüğü adam hakkında bir şeyler öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Onunla yüzleşmeye ve merhamet dileyene kadar ona kâbuslar yaşatmaya hazırlanırken, Solin'i bulunca şok olmuştu.

Onu kızı gibi yetiştiren adam, çünkü o onun kızıydı. Sahip çıkmaktan korktuğu bir kız. düşmanlarından biri onun yüzünden ona zarar verdi.

O keşif gecesini hâlâ dün gibi hatırlıyordu.

"Annenin beni sevmesi için her şeyi denedim. İlk başta bir insan olduğumu düşündü ve sonra bir Rüya Avcısı olduğumu öğrendiğinde benden nefret etti.

"O zaman bile umudumu yitirmedim. Ama sonunda ayrılmak zorunda kaldım. Ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım kalmama izin vermedi.

"Üçüncü yaş gününe kadar senden haberim olmadı ve seni görmeye çalışmayacağıma dair ona söz verdim. Biri baban olduğumu öğrenirse, bu yüzden sana zarar vereceğinden korkuyordu. Korkmakta haklı olduğunu biliyordum, bu yüzden senden uzak durmayı kabul ettim."

Annesinin ona ve büyükbabasına söylediği tek şey, Lydia'nın babasının onu baştan çıkaran bir tanrı olduğuydu. Solin'in adını hiç söylememişti.

"Anahtar benim," diye nefes aldı Seth'e, onu korkutan gerçeğe yüzleşerek. Seth'in söylediği gibi, şimdi her şey anlam kazanmıştı. "Ne yapacağız?"

Kafasından aynı anda binlerce düşünce geçerken Seth'in buna verecek bir cevabı yoktu. Ve hepsinin sonucu aynıydı.

Lydia'nın ölümünü izlemek.

Şimdi Verlyn'i çağırdığına göre, ikisini de Azmodea'ya hapsedene kadar durmayacaktı ve bir süre kaçabilseler de, bir hata yapana kadar sürekli takip edileceklerdi.

Ve sonra ikisi de Azmodea'da olacaktı. Er ya da geç. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar. Sonsuza kadar kaçmanın bir yolu yoktu.

Dürüst olmak gerekirse, kendisi umurunda değildi. Kendi hayatının onun için hiçbir anlamı ya da değeri yoktu. Hiçbir zaman da olmadı. Ama onunki ...

O her şeyiydi. Onun için savaşıacaktı. Onun için ölecekti.

Ve artık onun kim ve ne olduğunu bildiklerine göre, Yunanlılar onu avlamaktan asla vazgeçmeyeceklerdi. Ta ki o ölene ve onlar için hiçbir tehdit oluşturmuyordu.

Noir da bilmezdi. Seth tanrılar hakkında başka bir şey bilmiyorsa bile, bu kadarını biliyordu.

Ve düşüncelerini kovaladıkça, daha fazla mantıklı olan tek çözüme geri dönüyordu. Ama bu çözüm onu hasta etti.

Yapamazsın. Noir seni öldürür.

Keşke öyle olsaydı. Ama Noir onu öldürmezdi. Sadece ölmüş olmayı diletirdi.

Onu bu durumdan kurtarmak için yapması gereken şeye kendini hazırlayarak, ona acımasız bir gülümseme sundu. "Bir fikrim var."

* * *

Seth kollarında Lydia'yla taht odasına girdiği anda tüm çatışmalar durdu. Diğerleri teker teker ona bakmak için döndü.

Başını dik tutarken içi o kadar üşüyor ve ağrıyordu ki nasıl hareket edebileceğinden emin değildi.

Bunu yapmak zorundaydım. Başka bir yolu yoktu.

Ama bunu bilmek katlanılmasını kolaylaştırmıyordu. Babası gibi o da bir trajedi ve keder tanrısıydı. Her zaman Sevebileceği her şeyi yok etmeye mahkum edildi. Aşkı hiç bilmemeye mahkum edildi.

Seth, Lydia'yı birbirleriyle dövüşen Phono ve Solin'e doğru götürürken bakışlarını Yunan tanrılarından ayırmadı. Artık o kadar sessizdi ki, damarlarında dolaşan kanın sesini duyabiliyordu.

Çenesi gevşemiş olan Maahes cızırtılı şimşeklerini indirdi. Tanrının gözlerinde öfke parlıyordu ama Seth şu anda kadim tanrının kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamayacak kadar uyuşmuştu. "Ne yaptın sen evlat?"

Seth, Maahes'in yanından geçip Lydia'yı Solin'in ayaklarının dibine yere bırakırken cevap vermedi. "Geri dönmezsen onu öldüreceğimi söylemiştim. Sözümü tuttum."

Büyük bir kederden doğan bir çığlıkla Solin kısa kılıcını doğruca Seth'in böğrüne sapladı.

Acıyla yüzünü buruşturan Seth onu geri itti, sonra da kılıcı çekip çıkardı. Phono ve Rüya Avcıları'yla yüzleşti. etrafını sardı, sonra silahı yere bıraktı. "Artık hepiniz dövüşmeyi bırakabilirsiniz. O öldü."

Phono kontrol etmek için harekete geçti.

Seth soğukkanlılığını korumak için mücadele etti. Ama zihninde tek görebildiği Lydia'nın yüzündeki ifadeydi. onu bıçaklamış ve bunun için özür dilemişti. Kızın topaz gözlerindeki korku ve suçlama onu paramparça etmişti.

"Neden?" diye nefes aldı, elini onun yanağına koyarken gözleri ona verdiği acıyla doluydu. Elinde hâlâ

kanlı el izi var.

Her şeyi parçalayan ıstırap için cevap veremiyor
Hırpalanmış ruhundan geriye kalan tek şey, onu kendine
doğru tutmak ve gözlerindeki ateşin sönüşünü izlerken
kederinden boğulmak olmuştu. Ve onun kollarında
gevşediğinde ve
eli son kez teninden ayrıldığında, onunla birlikte öldüğüne
yemin etti.

Kendisinden hiç bu kadar nefret etmemişti.

Önemi yoktu. Lydia gitmişti. Şimdi onu
huzur içinde bırakacaklardı.

Phonoi'ler onun ölümünü diğerlerine doğrularken hep bir
ağızdan ona baktılar.

Solin ona tekrar saldırmak istediğinde, Verlyn Seth'e zarar
vermesini engellemek için onu yakaladı. Solin ona karşı
mücadele etti,
Seth'e aklına gelen her ismi takıyor ve Seth'in daha önce hiç
duymadığı bir dizi hakaret icat ediyordu.

Ama Seth onu görmezden geldi.

Ayrıca, Solin'in ona yönelttiği hiçbir hakaret, onun zaten
kendisine yöneltmediği bir hakaret değildi.

Phonoi tek bir birim olarak ona yaklaştı. "Hizmetiniz için
teşekkür ederim."

Seslerindeki minnettarlığı duyunca Seth'in nefesi kesildi.
Sonunda biri ona teşekkür etmişti ve bu ne içindi?

Sevdiği tek şeyi öldürmek.

Ama yine de onlar odadan çıkarken hiçbir şey söylemedi.

Onu kurtarmak için Solin'in yanında savaşan diğer Yunan tanrıları, sanki üzerinde durdukları toprakmış gibi ona bakıyorlardı.

Seth onların kınamalarını aynı metanetle karşıladı.

Aralarındaki mesafeyi kapatan Verlyn onu saçlarından yakaladı ve başını geriye doğru çekerken, Seth'in uzuvlarını savaşamayacak ya da kaçamayacak şekilde hareketsiz hale getirdi.

Ama neden şimdi kaçıyorsun?

Acı içinde yüzünü buruşturan Seth, onlar odadan çıkarken bakışlarını Lydia'nın bedeninden ayırmadı.

Seni seviyorum Lydia. Lütfen beni affet.

Göz açıp kapayıncaya kadar, Seth başladığı yere geri döndü.

Cehennemde.

Daha doğrusu, Noir'ın çalışma odasıındaydı ve karanlık lord onunla yüzleşmek için ayağa kalktı.

Verlyn onu ileri doğru itti, sonra da Noir'a hizmet etmediği zamanlarda kaldığı yere döndü.

Kalbi kırılmış ve daha önce hiç olmadığı kadar yorgun olan Seth, bu kez kendini duvara toslattığını bilerek efendisiyle yüzleşti. Hayatında bir daha asla huzurlu bir an olmayacaktı. Bir daha asla sefalet.

Hak ettiği buydu.

"Dizlerinin üstüne çök, köpek," diye hırladı Noir ona.

Seth başını salladı. Kimseye boyun eğecek değildi.

Noir dudağını büktü. "Her zaman meydan okuyorsun. Bana anahtarı getirmezsene ne yapacağımı sana söylemedim mi?"

"Sen yaptın."

"Blöf yaptığımı mı sandın?" Noir onu boğazından yakaladı ve zırhını çözdü.

Cevap vermesine gerek yoktu. Noir'ın şu anda ona yapabileceği hiçbir şey Lydia'sız yaşamının acısıyla boy ölçüşemezdi.

Aslında, fiziksel acının onu kalbindeki ıstıraptan uzaklaştırabileceğini umuyordu. Çünkü şu anda bu, şimdiye kadar aldığı tüm yaralardan daha fazla yakıyordu.

"Bundan zevk alacağım," diye hırladı Noir ona.

Seth acı acı güldü ve sonra en iyi yaptığı şeyi yaptı.

Efendisini kızdırdı. "Devam et. En kötüsünü yap."

* * *

"Çok özür dilerim."

Solin kızının bedenini göğsüne yaslayıp ağlarken Delphine'i görmezden geldi. Ruhunu, hayatında onun için bir anlam ifade eden tek şey olan kızının artık olmadığını haykırıyordu ve kendini inanılmaz derecede kaybolmuş hissediyordu.

Yaralayıcı acılar ve ruhunu yakan ıstıraplarla dolu bir hayatta hiçbir şey şu anda hissettikleriyle kıyaslanamazdı. Hiçbir şey.

Tek yapabildiği Lydia'nın çocukken ona uzanan ellerini görmektir. İkisinin de çocukken yaşadığı hayal kırıklığını hatırlıyordu.

İnsanlarla konuşabilmesi için işaret dilini öğrenmeye çabaladılar. O başladığında yaşadıkları hayal kırıklıkları

ve eve getirdiği her erkeği onaylamamıştı.

O pisliklerden bazılarına ne kâbuslar yaşatmıştı. Onun kızına bulaşıp da bedelini ödetmediği kimse olmamıştı.

şimdiye kadar.

Ve en çok acı veren şey onu bir daha asla göremeyecek olmasıydı. Elleriyle ona şarkı söylerken asla izleyemeyecekti.

Çünkü onu hayal kırıklığına uğrattım. Hepsi onun suçuydu. Daha güçlü olsaydı... daha hızlı olsaydı...

Muhafız onun yerine neden onu öldürmedi? Delphine onu rahatlatmak için uzandı.

"Dokunma bana!" diye hırladı.

Rahatlayacak bir şey yoktu. şimdi yok. Bir daha asla.

Delphine gerçekten de kalbi yerinden sökölümüğken aptalca, önemsiz bir dokunuğun onu yatığtıracağını mı düğünüyordu?

Delphine'in kocası Jericho, Delphine'in duygularını incittiği için ona saldıracakmış gibi ileri atıldı ama Zarek onu durdurdu. Delphine'e saldıran ikisi olmuştu. sonunda Delphine'in çağrısını duymuş ve onları serbest bırakmıştı. Lydia'ya zarar vermelerini engellemek için Phono'i'yi kovalayabilirlerdi.

Ama zamanında değil. Keşke phono'i'yi daha önce bulsalarđı. Belki o zaman bebeğini kurtarabilirlerdi.

Keşke Gardiyan beni yakaladığı ilk gün öldürseydi.

Her şey, kızı olmadan yaşamanın ıstırabından daha iyi olabilirdi.

Maahes ilerledi. "Yapabileceğim bir şey var mı?" "Siktir git ve öl."

Maahes kızmak yerine uzaklaştı ve onu acısıyla baş başa bıraktı. Diğerleri gibi.

Zarek hariç.

Solin'e yaklaşmadan önce yalnız kalmalarını bekledi. "İkimizi de mambi-pambi saçmalıklarıyla aşağılamayacağım. Hayat berbat. Bunu benden iyi kimse bilemez. Ama bunun için kışını kırmak istersen, senin için orada olacağım. Sadece bağır. Ne kadar kanlı olursa o kadar iyi."

Garip bir şekilde, bu onu daha iyi hissettirmişti. Zarek'in bunu kastettiğini biliyordu.

"Teşekkür ederim." Ama Zarek'in bu teklifini asla kabul etmeyecekti. Yarı tanrıyı asla tehlikeye atmazdı. Onun aksine, Zarek'in bir ailesi vardı. Solin'in her zaman istediği tek şey.

Her zaman reddedildiği tek şey.

Kendi kızının ona baba dediğini bile duymamıştı. Bir kere bile.

Zarek başını saygıyla ona doğru eğdi ve sonra gözden kayboldu.

Artık yalnız olan Solin, Lydia'nın kalbini gururla kabartmaktan asla vazgeçmeyen solgun yüzüne baktı.

Ta ki bugüne kadar. Bugün ruhunu derinden yaralayan kör edici bir sefaletten başka bir şey yoktu.

Derisini fırçalayarak onu temizlemeye çalıştı. Çok fazla kan vardı. Böyle nazik, tatlı bir varlığa bunu kim yapmış olabilirdi?

Nasıl?

Onu öldüreceğim, diye kendi kendine yemin etti. Nasıl yapacağını bilmiyordu ama o piçi yakalayacak ve parçalara ayıracaktı.

Birine güvenirsen böyle olur. Bunu daha iyi bilen biri varsa, o da oydu. Aralarında bir hain vardı ve bu ihanet Lydia'nın hayatına mal olmuştu.

Dönek Rüya Avcısı'nı da bulacak ve onların kanında yıkanacaktı.

Ama önce gömmesi gereken bir kızı vardı.

* * *

Lydia gözlerini kırpıştırarak açarken inledi. Kendini inanılmaz derecede hasta hissediyordu. Ne yemişti acaba?

Neredeyim ben?

Keten perdeli yemyeşil yatağın etrafına baktı. çevreliyordu. Denizin sesi ve tuzlu su kokusu havaya sinmişti. Yatağın tepesinde altın bir madalyon ve yandığında tavanda dans eden geyikler oluşturan kristal bir avize vardı.

Nerede olduğunu fark ettiğinde kaşlarını çattı. Solin'in evi.

Ama neden buradaydı?

Neden bu cafcacılı beyaz elbiseyi giymişti?

Aman Tanrım! Dantel ve fırfırlar içindeydi. İck! Bu Babasının ona giydireceği ve ancak ağır bir kafa travması geçirdiğinde ya da öldüğünde giymeyi kabul edeceği bir şey.

"Kahretsin, George, bugün için beyaz olanlardan istedim! Beyaz! Beni duyuyor musun?"

Solin'in öfkeli bağıırışıyla sıçradı. Ne kadar garip. Daha önce onun zavallı George'a yaygara kopardığını hiç duymamıştı. Normalde çalışanından çok ailesi gibi olan uşağına karşı sonsuz bir sabrı vardı.

Esneyerek gerindi ve Solin'in odasına girmesiyle aynı anda doğrulup oturdu.

Adam donup kaldı ve ona baktı, bir kalp atışı sonra da odanın öbür ucuna geçip ona öyle sıkı sarıldı ki nefes alamadı.

"Beni eziyorsun." Lydia bu sözler ağzından çıktığında en çok kimin afalladığını bilmiyordu.

O ya da babası.

Tüm benliğiyle şoke olmuş bir halde yukarıdan adama bakarken, adam da aşağıdan ona bakıyor ve ağzı açık kalıyordu. "O sen miydin?"

Boğazına dokundu, neredeyse tekrar denemekten çok korkuyordu. "Sanırım öyle."

Sevgili tanrılar,

konusabiliyordu... Ama nasıl?

Ve hala, neden Solin'in evindeydi? Sürekli bu konuya geri dönüyordu çünkü hiçbir açıklaması yoktu. "Ne yapıyorum

Burada ne işim var?"

Solin neler olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarını çatı. Lydia yaşıyordu.

Yaşıyor!

Cesedini sadece birkaç saat içinde gömmeyi planlamıştı. Ama burada duruyordu, bütün ve diri, ve ...

Yaşıyor.

O tek kelimeyi tekrarlayıp duruyordu çünkü buna inanamıyordu. Gardiyan onu öldürmemiş miydi?

Akıl almaz bir şeydi. Adam hazırlıklarını yaparken iki gündür buradaydı. Nabız yok. Kalp atışı yok. Ve şimdi her zaman olduğu gibiydi.

"Geçen haftayı hatırlamıyor musun?"

Lydia başını salladı. "Evdeydim. Bir şeye kızdığımı hatırlıyorum ama ne olduğunu hatırlamıyorum. Sonra burada uyandım. Beni işinladın mı?"

"Hayır bebeğim, hatırlamıyorum. Gerçekten de..." Azmodea hatırlamıyorsa ondan bahsetmek istemedi, "peşimden mi geliyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Neden senin peşinden geldim?"

Solin, Gardiyan'ın onun için ne yaptığını anlayınca gözleri buğulandı.

Lydia'yı sonsuza dek özgür bırakmıştı, böylece Lydia sonunda diğer Yunanlıların onu bulmasından korkmadan hayatını yaşayabilecekti. Artık herkes onun öldüğünü düşünüyordu.

Hayatında ilk kez tamamen güvendedeydi. Ama neden böyle bir şey yapmış olabilirdi ki?

Sence neden?

Gardiyan onu seviyordu. Bunun için başka bir sebep yoktu. Yoktu. Lydia için kendi özgürlüğünü, hayatını vermişti.

Solin şaşkın ve minnettar bir şekilde orada durdu. Hayatında hiç kimse onun için böyle bir şey yapmamıştı. "Son birkaç günden birini hatırlıyor musun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Ne gibi?"

"Kızıl saçlı bir adam mı?"

"Uzun zamandır McDonald's'a gitmemiştim. İyi misin? Bana çok garip bakıyorsun."

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Ona gülümsedi. "Uyanık olduğun için minnettarım. Son birkaç gündür aşırı derecede hastaydın..." Eninde sonunda neden hayatının birkaç gününü kaçırdığını açıklamak zorunda kalacaktı. Hastalıktan daha iyi ne olabilirdi ki? "Senin için endişelendik, hepsi bu."

Ama ne yapacağını düşünürken içinde kendini bok gibi hissediyordu. Ondan bir sır saklamaktan nefret ediyordu, özellikle de onu en az Guardian kadar sevdiği belli olan birini içeriyordu.

Onun için ne yaptığını bilmeye hakkı vardı. Ama eğer Gardiyan'ı hatırlamıyorsa, neden onu gerçekte rahatsız etsin ki?

Belli ki onun güvenliği Gardiyan için her şeyden daha önemliydi. O kim oluyordu da karışıyordu?

Kız hatırlamadığı sürece, adam bundan asla bahsetmeyecekti.

"Aç mısın?" diye sordu, onun sıcak yanağına dokunarak - bir daha asla hafife almayacağı bir şey. "George'a sana istediğin her şeyi hazırlatabilirim."

Lydia onun teklifine gülümsedi. "Muzlu krepler harika." Nedenini bilmiyordu ama canı garip bir şekilde muz çekiyordu.

"Giyin, onları avluda bekleteceğim." Solin onun elini kutsal bir emanetmiş gibi öptü ve sonunda bırakıp gitmeden önce tereddüt etti.

Evet, tamam, babası çok ama çok tuhaf bir ruh halindeydi.

Gardırobun yanına gidip kapıyı açtığı anda giyecek daha az çirkin bir şey ararken, zihninin arkasında bir gölge vardı.

Dünyanın ötesinde bir dünya.

Bu neden önemli görünüyordu?

Gardırobun kapısını açıp kapattı. Tavandaki mavi duvar kağıdının parıltısı ona bir şey hatırlattı. Ama neyi?

Dilinin ucundaydı ama tam olarak kavrayamıyordu.

Tavanda mavi mi var?

Neye bulaştım ben? Kendini sersemlemiş hissetti ve bir sesi vardı. Ama kafasını asıl karıştıran şey, elbisesini çıkardığında gördüğü ...

O bir kırlangıç mıydı?

Bu da ne?

Kaşlarını çatarak omzunda, köprücük kemiğinin hemen altında bulunan ve daha önce orada olmayan garip dövmeyle parmakladı. İnanılmaz derecede renkli ve güzeldi ama bunu yaptırdığına dair hiçbir anısı yoktu. Ve eğer bu yeterince tuhaf değilse, boynunun etrafında garip bir Mısır kartuşu vardı.

Tamam, bana bir daha asla içmemem gerektiğini hatırlat.

* * *

"Çok zavallısın."

Piç herif güçlerini tekrar emmeye başladığında Seth başını kaldırıp Noir'a bakmaya zahmet etmedi. O kadar güçsüzdü ki zar zor nefes alabiliyordu. Döndüğünden beri, cezasının bir parçası olarak, onları şarj etmesine izin verilmemişti.

Ve bu küçük merhamet için gerçekten minnettardı.

Güçleri olmadan Lydia'yı görmesinin hiçbir yolu yoktu. Denemek için bile hiçbir cazibesi yoktu ...

Bu da onu güvende tuttu.

Yine de onunla bir saniye daha geçirebilmek için her şeyini verebilirdi. O güzel topaz gözlerini görmek için...

Noir göğsünü açarak onu uyuşmuş halinden çıkardı ve acı onu yakıp kavurdu. Efendisi daha da kötüleşmişti. Seth'in mümkün olduğunca acı çekmesini sağlamaya çalışırken daha da sadistleşti. Ve Seth'in bir daha asla kaçamayacağını garanti ediyordu.

Yapacağından değil.

Hiçbir yere gitmek için bir nedeni yoktu ve kalmak için her türlü nedeni vardı. O burada olduğu sürece Lydia güvendedeydi.

Onun için önemli olan tek şey buydu. En azından kendine sürekli bunu söylüyordu. Ama haftalar geçtikçe, bu daha da zorlaştı.

onun sesini hatırlamak için. Dokunuşunun yumuşaklığını.

Onu hiç hatırlamayacağı bir günün gelme ihtimali onu dehşete düşürüyordu.

Ve bu, Noir ve iblislerinin yapabileceği her şeyden çok daha kötü bir işkenceydi.

Ama buraya döndüğünde yaşadığı ilk işkence en azından hafızasında bir şeyi netleştirmişti. Lydia'nın neden çakal formunda olduğunu biliyordu. çok tanıdık gelmişti.

Annesi, onu evlat edinen ailedeki çakallardan biriydi.

Onu Noir'a satan büyükbabasıydı.

Bu ironi aklından çıkmıyordu. Ama yine de onu seven yanını durdurmadı.

Noir sonunda geri çekilirken pençelerini Seth'in yüzünün yan tarafına geçirdi. "Bakmak için çok iğrençsin."

Seth gözlerini kapatıp zihninde kaçmaya çalışırken hiçbir tepki vermedi.

Ama Lydia'ya uyandığında onu güvende tutması için kırılangıç ve kartuşunu vermişti ve bunlar olmadan Burada kalıp her şeyi hissetmekten başka seçeneğim yok.

* * *

Lydia rüya âleminde beyaz ipek kanatları üzerinde süzülüyordu. Nedenini bilmiyordu ama kırlangıç dövmesi geceleri onu buraya çekiyordu. Sanki ona bir şey söylemeye çalışıyor gibiydi.

Ama aradığı her neyse, onu asla bulamadılar.

Karanlık gökyüzüne doğru yükseldiğinde, çok aşağıda bir gölgenin hareket ettiğini gördü. Korkutucu ve ...

Ona sıcaklığı hatırlatan bir yüze yerleşmiş çelik gibi gözler gördü.

Ama onları görür görmez gittiler. Evet, şimdi aklımı kaybettim.

Ve vardı.

Uyanma ve kalan eşyalarını İngiltere'deki evinden babasının malikanesine taşıma zamanı gelmişti. Bir haftadır komada olduğu için hâlâ hastaydı. Ve onu yalnız bırakamayacak kadar endişeliydi. Ki bu da onunla iyi.

Lydia önümüzdeki günlerde yanında birine ihtiyaç duyacağını hissediyordu.

Sadece nedenini bilmiyordu.

* * *

Seth yakınında bir varlık hissetti ama Noir mı yoksa Azura mı olduğunu görmek için gözlerini açamadı. Bunun bir önemi yoktu. Acı kimin elinden gelirse gelsin acıdır.

Tekrar boşaltılma zamanı gelmiş miydi?

Zaten burada değiller miydi?

Hatırlayamıyordu. Artık her beslenme bir öncekinden daha fazla acı veriyor gibiydi ve hiç bitmeyen bir zulüm döngüsüne dönmüşlerdi.

Bir el yüzündeki saçları geriye doğru taradı. Kendisine çektirdikleri acıdan bıkmış bir halde, boşuna olduğunu bilse de uzaklaşmaya ve savaşmaya çalıştı.

Ta ki işkencecisinin yüzünü görecektik kadar gözlerini açmayı başarana kadar.

Bir daha görmeyi umduğu son kişiyi gördüğünde tam bir dakika boyunca nefes alamadı...

Lydia, Noir'in ona ne yaptığını görünce gözlerinin yaşardığını hissetti.

Ve hepsi onun yüzünden.

Sürgü tekrar yerine oturmuştu ve o kadar kötü dövülmüştü ki yüzündeki tek bir özelliği bile zar zor tanıyabildi. O kadar çok darbe almıştı ki gözleri şişmişti. ve morun çeşitli tonlarında renklendirilmişti. Onları zar zor bir yarık kadar bile açabiliyordu.

Konuşmadan önce bir hıçkırığı bastırdı. "Sana her zaman senin için geleceğimi söylemiştim," diye fısıldadı. Kanayan yanağına nazik bir öpücük kondurdu. Yalnız olmadığını görebilmesi için geri çekildi.

Ma'at, Maahes, Thorn ve Solin onunla birlikteydi.

Ma'at onu iyileştirirken Maahes zincirlerini çözdü ve Solin iblislere ya da Noir'e karşı gözünü dört açtı.

Seth serbest bırakılmamak için mücadele etti ama Maahes sürgüyü çıkarana kadar konuşamadı. Kendi kanında boğuldu, sonra da onlarla birlikte gitmeyi reddetti. "Gidemem. Güvende olmayacaksın."

"Seni burada bırakmayacağım," diye ısrar etti Lydia.

Ona öfkelenen adam Solin'e ters ters baktı. "Onlar bulmadan önce onu buradan götür."

Solin homurdandı. "İnan bana, onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştım. Ama dinlemedi."

Seth bakışlarını Thorn'a çevirdi. "Onları neden buraya getirdin?"

Thorn sırtıttı. "Solin bana reddedemeyeceğim bir teklif yaptı. İnanın bana, Noir ile olan ateşkesimi ihlal etmek hafife aldığım bir şey değil."

Bunun için o piçi öldürmek istedi. Ama Thorn tam bir ölümsüzdü. Ayrıca Seth'in bile anlayamayacağı güçleri vardı.

Seth tekrar Lydia'ya baktı. "Kalmak zorundayım... lütfen."

Lydia onun güvenliği için hâlâ burada kalmaya istekli olduğuna inanamıyordu. Eğer daha önce onu ne kadar sevdiğine dair bir şüphesi varsa, bu şüpheyi ortadan kaldırmıştı. "Pekâlâ, tamam. Eğer sen kal. Kalıyorum."

"Hepimiz kalıyoruz," dedi

Maahes. Ma'at başını salladı.

"Anlaştık."

Thorn homurdandı. "İstersen kalabilirsin. Ama ben buradan defolup gidiyorum. Noir'ın tarafı kokuyor. Kendi iblislerimi ve sümük deliğimi onunkine tercih ederim."

Seth Solin'e ters ters baktı, müdahalesi yüzünden ondan nefret ediyordu. "Ona neden söyledin? Lanet olsun sana! Beni asla hatırlamazdı."

Lydia ona alaycı bir bakış fırlattı. "Babam bana hiçbir şey söylemedi ve bunun için ona hâlâ kızgınım. Ama ben Seni hatırladım. Anlamasam da seni sürekli yanımda hissettim. Ve eğer bu yeterli değilse..." Elini tuttu ve karnının üzerine koydu, böylece oradaki hafif şişliği hissedebiliyordu. "Bana çok özel bir hediye bıraktın."

Bu haber ona Noir'ın darbelerinden daha sert çarptı. Hamile miydi?

Çocuğuyla birlikte.

Oğlunun ya da kızının içinde hareket eden en ufak bir kıpırtıyı hissettiğinde hayal bile edemeyeceği bir sevinç kapladı içini.

Ama bu sadece onun kararlılığını pekiştirdi. "Gidersem güvende olmazsın."

Artık iyileşmiş olan yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hiç kimse öyle değildir, Seth. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım. Ne kadar plan yapar ve hazırlanırsak hazırlanalım. Kapıda her zaman bir düşman ve bizi yıkmaya çalışan bir fırtına olacaktır. Hayat güvenlikle ilgili değildir. Her şey bittikten sonra parçaları toplamakla ilgilidir. ve devam etmek. Birinin içimize girmesine izin vermekten korkan korkaklar olmayı seçebilir ve bunu tek başımıza yapabiliriz. Ya da yapabiliriz cesur olmayı ve birinin yanımızda durup bize yardım etmesine izin vermeyi seçeriz. Ben korkak değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Ve senin yanında olmaktan başka bir yerde olmayı planlamıyorum. Sonsuza kadar. İster dünyada, isterse de bu cehennem çukurunda. Her zaman seninle olacağım."

O anda, onu acıdan uzaklaştırmak için yutkunmasına ihtiyacı olmadığını fark etti.

Tek ihtiyacı olan oydu.

Ve o haklıydı. Kalbini bir başkasına açmak, onu korumaktan çok daha fazla cesaret isterdi. Bir başkasının, size sadece onların zarar verebileceği o derin yere girmesine izin vermek.

Sadece Lydia onu yok edebilirdi.

Ve yine de ona sadece o hayat verdi... en azından yaşamaya değer bir hayat.

Solin ona karşı dudağını büktü. "İnan bana, onun kararından en az senin kadar ben de memnun değilim ama biz bir aileyiz ve aileler bir arada kalır. Yani eğer gitmek istemiyorsan... George senden sonsuza dek nefret edecek. Yunanistan'daki odasına çok düşkündür ve manzaradan vazgeçtiği için mutlu olmayacaktır. Ama buna alışacaktır. Eninde sonunda."

Seth duyduklarına inanamıyordu. Onu korumak için burada mı kalacaklardı?

Akıllarını mı kaçırmışlardı?

"Peki ya Verlyn?" Seth sordu. Noir onu bulmak için tekrar serbest bırakacaktı. Ve şimdi Lydia hamile olduğu için her zamankinden daha fazla tehlikede olacaktı.

Lydia gülümsedi. "Merak etme. Tüm güçlerin geri gelene kadar seni onun ulaşamayacağı bir yere götüreceğiz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Gülme sırası Ma'at'taydı. "Sen tapınağımdan götürüldüğünde ben de bunun üzerinde çalışıyordum. Sana söz veriyorum, orada güvende olacaksın. Ne Noir'in ne Azura'nın ne de hizmetkârlarının sana ulaşabileceği tek yer orası."

Yine de ikna olmamıştı.

Lydia'nın gözlerinin içine bakana kadar. "Seni burada yalnız bırakmayacağım, Seth." Taktığı kartuşu öptü, sonra boynuna asmak için başının üzerinden çıkardı.

İlk başta, onun yanında bıraktığının o olduğunu düşündü, Onu ölü göstermek için yaptığı büyüden çıktığında onu güvende tutacağını biliyordu. Ama ona baktığında farklı olduğunu fark etti.

Ona gülümsedi. "Eski Mısır dilinde 'Seni seviyorum' demek... Bil diye söylüyorum. Şimdi, lütfen, benimle eve gel."

Bilmediği kelimeleri heceleleyen kabarık, altın hiyerogliflere baktı.

Lydia'ya kadar değil.

Boğazı kurumuştı.

Eve. O da daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Bu kelimenin ne anlama geldiğinden bile emin değildi.

Ama onun gözlerinin içine baktığında, inkâr edemeyeceği tek şeyi gördü.

Uğruna ölebileceği tek kadın. Eğer onun için ölmeye hazırsa, en azından onun için yaşayabilirdi.

"Beni eve götür, Lydia."

EPILOG

Lydia yatağa uzanmış, Seth'in oğullarını ilk kez besleyişini izliyordu. Lydia ona bebeği incitmeyeceğine dair söz vermiş olsa da Seth hâlâ bebeği inciteceğinden korkuyordu. Seth bunun için fazla nazikti.

"Ona ne isim vereceğiz?" diye sordu.

Seth hayatında gördüğü en güzel gülümsemeyele başını kaldırdı. "Ambrose?"

Seçimi onu şaşırtmıştı ama tamamen mantıklıydı. Ne de olsa Malachai sözünü tutmuştu.

Seth'le anlaşma yapan yaşlı Malachai, Adarian değildi. Adarian'ın oğlu babasının sözünü tutmuş ve Seth'in güçleri geri gelene kadar onları New Orleans'taki evinde güvende tutmuştu. Ama Ambrose olmasaydı, Noir onları bulacaktı.

"Nicholas'ı kullanmak istemiyor musun?" Bu Ambrose'un insan ismiydi.

Seth başını salladı. "Bu çok yaygın ve oğlumuz gibi başka kimse yok."

Bu kesinlikle doğruydı. Çok nadir bulunan bir türdü.

İkisinin birbirlerine eşit derecede şaşkınlık ve hayranlıkla bakmalarını izlerken, Seth'in onu babasıyla bıraktığında neden kendisini unutturduğunu sorduğunda söylediklerini hatırlayarak gülümsedi.

"Sana acı verdiğimi bilseydim yaşamaya katlanamazdım. Beni düşünüp ağlamaktansa beni hiç tanımamanı tercih ederim."

Kafasını kaldırdı ve kaşlarını çatı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Lydia gözyaşlarının arasından gülümsedi. Ne kadar açıklamaya çalışırsa çalışsın, o insanların mutlu olduklarında da ağlarlardı. "Hayır, tatlım. şu anda olduğumdan daha mutlu olamazdım."

Seth kendisi için çok şey ifade eden bu sözler karşısında yutkundı. Yaşadığı onca şeyden sonra onun hayatında olduğuna hâlâ inanamıyordu, bu küçük varlığın onun gibi bir şeyden geldiğine inanabildiğinden daha fazla.

Oğlu her yönüyle mükemmeldi, kelinin tepesinden Kumral saçlarla tozlanmış kafasından, topaz gözlerine ve Seth'in o güne dek gördüğü en küçük ayak parmaklarına kadar.

Ve onu asla inkar edemezdi. Lydia'nın kendisinden istediği hiçbir şeyi geri eviremezdi.

Dünyayı bile.

Ama onu korkutan şey, bunların hiçbirine sahip olmamaya ne kadar yaklaşmış olduğuydu. Kaç kez yenilgiye uğrayıp kendini yere bırakmıştı.

Bunu son bir kez daha denememiş olsaydı... hiç cesareti olmadığını düşündüğü anda ihtiyaı olan cesareti bulamamış olsaydı...

Bunu düşünmek istemedi. Dşnemezdi. Çünkü sonuçta, bu mkemmek an ona yaşatılan her acıya değerdi.

Bu hayat için ruhunu seve seve satabilirdi. Ve dürüst olmak gerekirse satmıştı da.

Lydia ona sahipti ve sonsuza dek onun olacaktı.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

THE GUARDIAN

Telif hakkı © 2011 Sherrilyn Kenyon'a

aittir. Tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

ISBN: 978-0-312-55005-9

Martin's Paperbacks baskısı / Kasım 2011

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayımlanmaktadır.

eISBN 9781429995658

İlk e-Kitap baskısı: Şubat 2014

e-Kitaplar iş veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi almak için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.